

ÖZGÜRLÜK DEĞİL ESARETİN İYİLEŞTİRİLMESİ!

Toplumsal çelişkileri çözmeyen siyasal uzlaşmalar, çelişkilere yalnızca "geçici" bir yenilik kazandırır. Bunun yanında bölgesel gelişmeler, çelişkiler ve çatışmalar, mevcut durumu değişime zorlayan bir karakter taşımaktadır.



özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

gazetesi

3 ARALIK-17 ARALIK 2025 • SAYI: 199 • FİYAT: 30 TL • ISSN: 2630-5526

Bu Düzen Zehirli, PANZEHR SINIF MÜCADELESİDİR



EMEK

4



TEKSTİL KRİZİ ŞAŞIRTICI MI?

Kimi bölgelerde atölyeler boşalmış; kimi atölyelerde üretim hâlâ sürüyor ama mesai ücretleri kesilmiş, kimi atölyelerde işçiler aylardır maaşlarını alamamış durumda. Patronların "sipariş yok" bahaneleri ile günlerini haber bekleyerek geçiren işçiler aynı anda patronların tesisleri Mısır'a, Fas'a taşıdığını öğreniyor.

GÜNCEL

7



YÜZYILLIK YOKSULLUĞA YÜZYILIN PROJESİ: TOKİ

Halkın en temel hakkı olan barınma; yüksek maliyetler, yetersiz konut niteliği ve sınırlı erişim nedeniyle ciddi bir mağduriyet alanına dönüşmüş durumda. TOKİ projeleri, kriz yönetimi ve siyasî propaganda araçlarından biridir ve bu projelerin halkın yaşam koşullarını iyileştirmek gibi bir özelliği yoktur.

SAYFA 12-13-14

KOLEKTİF DOĞRULTU/

Dogmalar ve Devrim: "Dogmatik Sol" Eleştirilerine Yanıt

Hindistan'da yerli halk maden sahasına karşı direnişe geçti



kurarak direnişe geçti. Bölgeye yüzlerce polis gönderildi. Yerli halk ve polis arasında çatışma meydana geldi. Halk uzun süre direnişe devam etti.

KAMULAŞTIRMA KARARI VE TALAN

Parsodikala ve çevre köylerden yüzlerce kişi tarım arazileri ve yaşam alanlarının yok edecek maden projesine uzun süredir karşı çıkıyor. Gerici Hint devletinin bölge için kamulaştırma kararı çıkarmasının ardından bölge ranta açıldı. Kamulaştırma kararının tamamlanmasının ardından bazı köylülere tazminat ödendiği belirtiliyor. Fakat çoğu köylüye bu bedel ödenmedi.

“ŞİRKETLERE VERMEK İSTEMİYORUZ”

Polisin saldırısında yaralanan Leelavati isimli köylü başı sargılı halde röportaj verdi. Leelavati, köyünü çok sevdiğini ve geçim kaynağının burası olduğunu belirterek şöyle dedi:

“Köyümü çok seviyorum, onu şirketlere vermek istemiyoruz. Nereye gideceğiz? Ailem burada yaşadı, çalıştı, geçindi. Ben de burada kendi toprağımda çalışıyorum; bunu onlara öylece mi vereyim? Çocuklarım ve torunlarım ne olacak? Toprağımı kazdıklarında geriye çorak bir yer kalır.”

Hindistan'ın Chattisgarh eyaletinde yer alan Surguja bölgesinde SECL'nin Amera kömür madeninin genişletilmesine karşı yerli halk ayağa

kalktı, polisle çatıştı.

Şirketin maden sahasını genişletme kararının ardından yerli halk barikat

Brezilya'da 4 köylü katledildi, 400 aile sürgün edildi

Brezilya'da Rondônia Eyaleti Kamu Bakanlığı, Yoksul Köylüler Birliği'ne (LCP) karşı “Godos Operasyonu”nu başlattı. Bu operasyon kapsamında şimdiye kadar 20 kişi gözaltına alındı ve Tiago Campin dos Santos bölgesinde dört köylü katledildi. Ayrıca 50 kişi hakkında yakalama kararı bulunuyor. Gözaltına alınanlar arasında, bölgedeki köylülerin savunucusu olarak bilinen Brezilya Halk Avukatları Birliği'nden (ABRAPO) Avukat Lenir Correia da var.

Bölgenin en büyük operasyonlarından biri olarak duyurulan saldırıya 500 sivil ve askerî polis güçlendirmesi yapıldı. Askerî polis, operasyonun “25 bin hektarlık ormanın yok edilmesinden” sorumlu “devasa bir suç örgütü”ne karşı başlatıldığını iddia ediyor. Hâkim sınıflara hizmet eden baskı aygıtları



ve medya, daha önce de LCP'yi hedef almıştı. Faşist Brezilya devleti LCP'yi hiçbir temeli olmayan bir iddiayla Comando Vermelho adlı suç örgütüyle ilişkilendirmeye çalışıyor. Devrimci gazete A Nova Democracia (AND), bu amacın “kamuoyunu bulandırmak, gerici bir dalganın fırsatını kullanarak köylü hareketini kriminalize etmek ve itibarsızlaştırmak” olduğunu belirtiyor. Köylüler ise bu “mega-operasyonun”

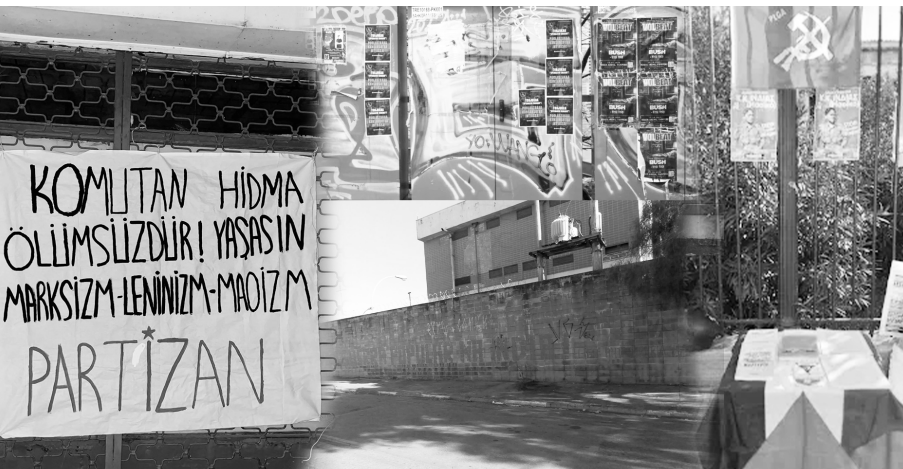
gerçekte Tiago Campin dos Santos bölgesini yok etmeye ve toprak tekeli sahibi Galo Velho'ya hizmet etmeye dönük olduğunu ifade ediyor. Bu büyük toprak sahibi, yüzlerce köylü ailesinin yaşadığı ve çalıştığı bu bölgenin tapusunu elinde bulunduruyor. ABRAPO, gözaltına alınan 20 kişi arasında Avukat Lenir Correia Coelho'nun da olduğunu duyurdu. Correia, Rondônia'da uzun yıllardır süren sınıf mücadelesinde

köylülerin davalarını savunan bir avukat olarak tanınıyor. Köylülerin tahliyesine ilişkin davalarda, kriminalize edilen köylü önderlerinin savunulmasında, siyasî tutsakların özgürlüğü için yürütülen çalışmalarda ve toprağın köylüye verilmesi mücadelesinde aktif rol almış bir isim. ABRAPO, avukatın gözaltına alınmasını “keyfî ve anayasaya aykırı” olduğunu belirtiyor. Kurum, bu tutuklamanın “halkın haklarını savunanlara yönelik daha geniş kapsamlı bir baskı dalgasının parçası” olduğunu vurguluyor.

Ulusal Halkçı Avukatlar Ağı (RENAP) da olayı teşhir ederek, “bu durumun, özellikle Amazon bölgesindeki toprak çatışması alanlarında çalışan insan hakları savunucularına yönelik devlet baskısının tırmandığı yeni bir örnek” olduğunu ifade etti.

Hindistan Halk Savaşı

Türkiye, Brezilya, Finlandiya ve Yunanistan'da selamlandı



Türkiye, Brezilya, Finlandiya ve Yunanistan'dan Maoistler, Hindistan Halk Savaşı ve Hidma'yı selamladı.

Türkiye'de Partizan tarafından yapılan güçlü ajitasyon propaganda çalışmalarıyla Komutan Hidma ve Maoist şehitler

anılmaya devam ediyor. “Hidma Yaşıyor, Hindistan Kızılılaşıyor” “Hidma Yaşıyor, Halk Savaşı Sürüyor”, “Hidma Yoldaş Ölümsüzdür! Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!” şiarlı pankart ve yazılamalar yapıldı. Partizan yaptığı çalışmalarla Hindistan'da tasfiyeciliğe karşı süren Halk Savaşını selamlayarak Kagar Operasyonu'nun derhal durdurulması gerektiğini vurguladı.

Yeni Demokrat Kadın ve Mor-Kızıl Kolektif 25 Kasım'da Türkiye, İsviçre ve Avusturya'da HKP (Maoist) kadrolarından Renuka ve Adisvasi kadınlarının mücadelesini selamlayan dövizler taşıdı.

Brezilya'nın São Paulo eyaletine bağlı Campinas kentinde ise Anti Emperyalist Lig imzasıyla yapılan “Yaşasın Hindistan'daki Halk Savaşı” şiarlı duvar yazısıyla Hindistan'daki Halk Savaşı selamlandı.

Finlandiya'nın Tampere kentindeki Anti Emperyalist Kolektif, Kagar Operasyonu'na karşı afişler astı.

Yunanistan'daki yeni kurulan Oikodomisi örgütü, Atina Ulusal Teknik Üniversite-si'nde PLGA bayrağıyla bir stant kurarak HKP (Maoist)'in yayınlarını tanıttı. Kagar Operasyonu'na karşı da afişler asıldı.

POLİTİK
GÜNDEMÖZGÜRLÜK DEĞİL
ESARETİN İYİLEŞTİRİLMESİ!

Devlet Bahçeli'nin Meclis grubunda yaptığı konuşmalar Kürt meselesine yönelik sürecin gidişatını belirlemeye devam ediyor. Kürt meselesi, yalın bir politik özgürlük sorunu olmasına rağmen, Abdullah Öcalan ile devlet arasındaki müzakere tartışmaları bu içerikten uzak bir zeminde yürütülüyor. Kürt ulusunun "tam eşitlik" hakkı bir yana; legal siyaset yapma hakkı, siyasî tutsakların özgürleşmesi meselesi, polis-yargı cenderesinde gasbedilmiş vekillikler ve belediyelerin verilmesi sorunu, Kürtçenin statüsü, Anayasa'daki Türk şovenizmine dayalı inkârcı tanımların kaldırılması gibi asgari demokratik haklar dahi adeta sürecin içerdiği tartışmalar olamamaktadır.

ÖCALAN'LA GÖRÜŞME VE YİNE
ŞOVENİST KAMPANYA

Süreç iki başlıkta ele alınmaktadır: Birincisi silahların tümüyle devre dışı kalması, ikincisi ise Suriye Kürdistanı'nın geleceğidir. Bu iki başlık üzerinden hedef "Terörsüz Türkiye" olarak tanımlanmaktadır.

Devlet Bahçeli, egemen sınıfların en şoven ve gerici siyasî figürü olarak sürecin başlatıcı ve taşıyıcı rolünü üstlendi. Bahçeli'nin bütün grup konuşmaları bu temaya odaklıdır. Nitekim 18 Kasım tarihli grup konuşmasında, Meclis'te kurulan "Millî Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu"nun vakit kaybetmeden Abdullah Öcalan ile görüşmesi gerektiğini, bu gerçekleşmediği takdirde kendisinin İmralı'ya gideceğini belirterek sürece yeni bir ivme kazandırdı.

Yakın zamanda Bahçeli'nin sürecin ağırdan alındığına dair yaptığı sert uyarı karşılığını buldu; Meclis Başkanı Numan Kurtulmuş 21 Kasım'da komisyonu olağan dışı toplantıya çağırdı. Abdullah Öcalan ile komisyonun görüşmesi klasik bir şovenist kampanya eşliğinde tartışıldı. Meclis'te bulunan ve bulunmayan tüm partiler, siyasî figürler ve medya, tartışmayı "Meclis'in Abdullah Öcalan'ın ayağına gitmesi" eksenine kilitledi.

"Gidilsin" ve "gidilmesin" diyenler, yıllara yayılan Kürt mücadelesini aşağılayan şovenist argümanlarla tartışmayı sürdürdüler. Egemen sınıfların tüm

klıkları şoven dalgalar üzerinde adeta sörf yaptılar. Kürt Ulusal Mücadelesi sistemli ve aleni biçimde aşağılandı.

AKP-MHP faşist bloku, "Türk devletinin çıkarlarının her şeyin üstünde olduğu" ve "silahsız, dirençsiz bir Kürt projesi" argümanlarına dayanarak İmralı ziyaretini savundu. CHP ise kendisine yönelik kuşatmanın yarattığı çelişkiye yaslanarak ve oluşan şovenist histeriden faydalanarak İmralı için heyete temsilci vermeyeceğini açıkladı. İYİP ve benzeri partiler ise bilindik Kürt düşmanı argümanlarla tüm sürece karşıt bir çizgi izledi.

SİLAHLARI TESLİM ET, TAM HAK
EŞİTLİĞİNİ UNUT

Meclis Komisyonunda AKP, MHP ve DEM Parti temsilcileri 24 Kasım'da Abdullah Öcalan ile görüşmeyi gerçekleştirdiler. Atılan bu adımın süreç için yeni bir eşik olduğu, komisyonun yaptığı çalışmaları raporlaştırarak artık sürecin yasal düzenlemelerle ilerleyeceği belirtiliyor.

Kuşkusuz Meclis Komisyonunun Abdullah Öcalan ile görüşmesi semboliktir, süreci Meclis ekseninde atılacak adımlarla örmenin bir hamlesidir. Atılacak adımlara dair belirtilen şeyler ise infaz düzenlemesi, belirlenmiş yasa ve anayasa kurallarının Kürtler için uygulanmayan kısımlarının uygulanması, kısmi af içeren yasal düzenlemeler vs. olacağı ifade edilmektedir. Türk hâkim sınıfları sürecin özünü demokratikleşme adımları olarak değil, silah bırakmayı ve buna uyumlu yasal düzenlemeleri içeren bir çerçeve olarak tanımlamaktadır. Bugünden bunun ötesinde Kürt ulusal haklarına, politik kazanımlarına dair ne tür iyileştirmeler olacağı ise tamamen muğlaktır.

Bu sürecin temel dinamiğinin bölgesel gelişmeler olduğuna dair açık ya da örtülü herkes hemfikirdir. Türk hâkim sınıfları sürecin selametini ise Şam ve Suriye Kürdistanı arasındaki ilişkilerin selametine sıkı şekilde bağlamıştır. Meclis Komisyonunda İmralı'ya giden MHP'li Feti Yıldız ve AKP'li Hüseyin Yayman da görüşmede esasta S. Kürdistanı'nı konuşmuşlardır. Türk hâkim sınıflarının tüm odak noktası S. Kürdistanı'nda bir tasfiye sürecinin olup olmayacağı, Şam hükümetiyle kendi çıkarlarına hizmet

edecek bir anlaşmaya varılıp varılmayacağıdır. Niyetleri de oldukça nettir: Kürdistan'ın her bir parçasından, özellikle Suriye ayağında, Kürt Ulusal Mücadelesinin zararsız, mümkünse silahsız bir noktaya çekilmesidir. Bu koşullar sağlanırsa süreç ilerleyecek; Kürtlerin devlet yapısına eklenmesi, siyaset alanının genişletilmesi ve bölgesel bir ittifakın kurulması hedeflenecektir.

Sürecin özelliklerini, dinamiklerini ve politikasını MHP Genel Başkan Yardımcısı Semih Yalçın 28 Kasım'da açık biçimde ortaya koydu:

"Kaotik küresel ortam bölgemizde de yeni açmaz ve sorunların zuhuruza zemin hazırlamıştır. Başta Türkiye olmak üzere bölge ülkeleri varoluş tehdidiyle karşı karşıya kalmıştır. Bu yüzden Türkiye'de gerek toplumsal düzen gerekse küresel nizam arayışlarına dair genel geçer yöntemlerin terk edilmesi ve köklü paradigma değişikliklerine gidilmesi elzem hale gelmiştir. Türkiye'de de bu bağlamda önce hanelerin ve ev önlerinin temizlenmesi, sonra içişleri, posası çıkmış, kirlenmiş kavram ve düşüncelerin terk edilmesi şart olmuştur. Genel Başkanımız Sayın Devlet Bahçeli'nin bilgece tutumu ve yapıcı teşebbüsleriyle başlattığı Terörsüz Türkiye yürüyüşü bütün bu zaruretlerin doğal sonucudur. Bu bağlamda öncelikle iç barış ortamının güçlendirilmesi esas alınmıştır. Amaç, terörün olmadığı bir Türkiye'nin tesisidir."

Açıklama oldukça sarıh: Bölgede ABD emperyalizminin attığı adımlara uyum sağlanmalı; aksi durumda Kürt meselesi bir varoluş tehdidinde dönüşecekti. Bu dönüşüm, daha geniş bölgesel değişimlere hazırlık yapıldığını göstermektedir. Bunun da bölgesel savaş koşullarına uygun bir "içeride ve çeperde cephe tahkimi" olduğu görülmektedir. TC'nin bölgedeki siyasî hegemonyasını ve gerekirse sınırlarını genişletmesine uygun yeni bir gömlek hazırlanmaktadır. İlişkinin özünde bir değişiklik olmaksızın, Kürt Ulusal Hareketiyle sağlanacak bir uzlaşmanın egemen sınıfların çıkarına hizmet edeceği açıktır. Buna karşın yeni durumda da derin toplumsal çelişkiler varlığını koruyacak ve bu durum hareket alanını baştan daraltacaktır. Bilindik Türkiye gerçeği değişmeyecektir.

SİYASAL UZLAŞMALAR VE
KARARAN GERÇEKLER

Toplumsal çelişkileri çözmeyen siyasal uzlaşmalar, çelişkilere yalnızca "geçici" bir yenilik kazandırır. Bunun yanında bölgesel gelişmeler, çelişkiler ve çatışmalar, mevcut durumu değişime zorlayan bir karakter taşımaktadır. Özellikle Suriye'nin çok saçaklı toplumsal-ulusal çelişkileri, çok yönlü hesaplar peşinde olan emperyalist güçlerin ve tüm bölge devletlerinin açık müdahalesine son derece elverişli bir yapı sunarken toplumsal çözülme ve çatışmalar da derinleşmektedir. HTŞ ve Colani ile Suriye'nin toplumsal gerçekliğinin yönetilmesi mümkün değildir. İmralı ile yapılan görüşmenin hemen ardından, Trump'ın dayatmasıyla sürdürülen SDG-Şam görüşmelerinin askıya alınması da bu karmaşanın bir sonucudur. Durmaksızın gerçekleşen Alevi katliamları, Dürzilerin yeni arayışları ve İsrail'in fiilî sınır genişletme hamleleri ise siyasal uzlaşmaların geçici; çatışmaların ise esas belirleyen güç olmaya devam edeceğini göstermektedir.

Süreç, siyasî özgürlük konusu olan Kürt Ulusal Sorununun özünü perdeleyen bir nitelik taşımaktadır. Emperyalistlerin bölgeye dair hesaplarını gözetken ve Kürt hareketinin siyasî ile örgütsel gücünün bu hesaplara uygun biçimde konumlanmasını hedefleyen bir yönelim söz konusudur. TC açısından bu hedef; Kürt ulusal haklarının mümkün olduğunca sınırlandırılması, hareketin devletin siyasî hegemonyası ve inisiyatifi altına alınması ve bölgesel savaşa iç ve dış uzlaşmalarla hazırlanması şeklinde belirlenmektedir. Türk hâkim sınıfları için böyle bir "uzlaşma" yoluyla gerçekleştirilecek tasfiye, genişleyen olanaklar, daha güçlü bir savaş kapasitesi ve emperyalizmin bölgedeki en etkili uşağı olma fırsatı anlamına gelmektedir.

Kürt meselesi hiç kuşkusuz emperyalist hesaplara ve TC'nin gerici çıkarlarına gölge etmeyecek, ona hizmet edecek şekilde ele alınan bir mesele olarak şekillenmektedir. Burada Kürt ulusunun ve bölge halklarının çıkarına bir şey beklemek emperyalizmin köleleştirmesine ve soysuzlaştırmasına, TC'nin vurguncu, talancı, saldırgan, inkârcı ve halka düşman faşist niteliğine uyumlu olmayı şart koşar.

TEKSTİL KRİZİ ŞAŞIRTICI MI?



Türkiye'de tekstil atölyelerinin bulunduğu bölgelerde, mahallelerde bir gün dahi dolaşan herkes krizin haberlerden, istatistiklerden önce yüzlere yansıdığını görür. Bir zamanlar gece gündüz dönen tezgâhların bulunduğu atölyelerde şimdi sessizlik hâkim. Patronlar siparişlerin "dışarıya kaydığını" söylüyor, işçiler ise ertesi gün işe çağırılıp çağırılmayacaklarını dahi bilmeden bekliyor.

Kimi bölgelerde atölyeler boşalmış; kimi atölyelerde üretim hâlâ sürüyor ama mesai ücretleri kesilmiş, kimi atölyelerde işçiler aylardır maaşlarını alamamış durumda. Patronların "sipariş yok" bahaneleri ile günlerini haber bekleyerek geçiren işçiler aynı anda patronların tesisleri Mısır'a, Fas'a taşıdığını öğreniyor.

Bu tablo elbette bir rastlantı ya da kötü tercihlerin bir sonucu değil. Burjuva ekonomistlerin iddia ettiği gibi "geçici dalgalanmaların", "yanlış politikaların" ya da "enflasyon baskısının" ürünü de değil. Bugün bu durumu anlamlandırmak istiyorsak süreci tarih içindeki gelişimi ile birlikte ele almalı ve her birinin tek tek olaylar olmadığını kavramalıyız. Krizin

parçaları birbirine bağlıdır; sektörün bugünkü hali ise uzun yıllara yayılan bir dönüşümün sonucudur.

Bu dönüşümün somut izlerini sektördeki işleyişte, üretim koşullarında ve işçilerin mevcut durumunda görmek mümkün. Tekstil üretiminde temel girdilerden biri olan pamuk tarlalarının çoraklığı, 11 ayda en az 300 fabrikanın ülke dışına taşınması, yalnızca kayıtlı çalışan 300 bin işçinin bir çırpıda işsiz bırakılması... Aslında her biri düzenin kendini sürdürmek için yarattığı olağan sonuçlar. Bugün bu sonuçlar tekstil sektöründe oldukça görünür hale gelmiş durumda. Bu yazıyı "tekstilde neden kriz var?" sorusundan ziyade "tekstil sektöründe kriz gerçekten bizim için şaşırtıcı mıdır?" sorusunu yanıtlamak üzere yazıyoruz.

Tekstil sektörü dediğimizde nasıl bir dağınılımdan ve durumdan bahsettiğimize çeşitli başlıklar altında değinmeliyiz. İşçiden tarlaya, tezgâhtan fabrikanın dışına uzanan bu zincirin nasıl işlediğini anlamaya çalışacağız. Çünkü bu zincirin her halkası diğerine bağlıdır; krizi anlamak da bu ilişkileri görmekten geçer.

SEKTÖR NE DURUMDA?

2007 sonrasında daralan tekstil sektörü, bugün çok daha görünür bir krizin içinde. Tekstil ve hazır giyimde 2 bin 781 iş yeri kapanırken, 2025 yılında 289 firma konkordato ilan etti. Fason üretim yapan atölyeler kapanıyor, tedarik zincirinde kriz sürüyor, fabrikalar ve konfeksiyonlar tam kapasite çalışmıyor; sürekli "tatil" uygulanıyor. İki yıl önce 1,3 milyon kişinin kayıtlı, binlercesinin kayıtsız çalıştığı sektörde en az 300.000 kişi işsiz kaldı. Sadece Mısır'a taşınan fabrika sayısı 200'e ulaşmış durumda. Türkiye İhracatçılar Meclisi başkanı Mustafa Gültepe'ye göre ise krizin sorumlusu, çalışmak istemeyen işçiler. Krizi "Anadolu'ya gittiğinizde çalıştıracak kimse yok; başvuru olmuyor" diyerek açıklıyor.

Tekstil şirketi yöneticileri ve temsilcileri şu gerekçeleri öne sürüyor: "Çalıştıracak işçi bulamamak", Türkiye'de bir işçinin maliyetinin yaklaşık 1000 dolar, Mısır'da ise 150 dolar olması, artan enflasyon, döviz kuru baskısı ve girdi fiyatlarındaki yükseliş. Bu sorunların, devletin vereceği bir "teşvik" ile aşılabileceğini, ancak devletin uzun süredir bu konuda

isteksiz davrandığını ifade ediyorlar.

Ancak bu gerekçeler, krizin faturasını işçilere kesmek isteyenlerin, gerçeklerin üzerini örtmeye çalışmasından başka bir anlam taşıyor. Patronların ve egemenlerin "kriz" olarak adlandırdığı durum, işsizlik ve yoksullukla değil; sıcak para akışındaki kesintiler ve döviz kurundaki dalgalanmalarla ilgili. Bizim krizimiz ise işsizlik, yoksulluk ve sömürü üzerine kuruludur.

Peki, bu kriz işçilerin hayatını nasıl şekillendiriyor? Düşük ücretler, uzun ve karşılıksız mesailer, sendikasızlık... İşten atmalar, tazminat gaspları, kimyasal maruziyet ve iş cinayetleri... Bunlar sadece istatistik değil; işçilerin her gün yaşadığı gerçekler olarak karşımıza çıkıyor. İş Sağlığı ve İş Güvenliği (İSiG) Meclisi'nin 2023 raporuna göre son on yılda tekstil iş kolunda en az 264 işçi iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Krizin en görünmez ama en derin etkisi ise kadın işçiler üzerinde sürüyor. Yarı sömürge ülkelerde, fason üretim modeli üzerine kurulu tekstil ve benzeri sektörlerde çalışan kadın emeği; kriz koşullarında en kırılgan ve güvencesiz

halkayı oluşturuyor. Kadın işçiler daha düşük ücrete çalıştırılıyor, daha sık denetleniyor, kolayca işten çıkarılıyor ve gerektiğinde ev içine geri itilerek üretim dışına atılıyor. Tekstil paketleme, kalite kontrol, ütü ve temizlik gibi ara kademelerinde aylıkçı ya da günlükçü olarak, çoğu zaman mesai ücreti almadan çalıştırılan kadınların varlığı, patronlar için ucuz, esnek ve güvencesiz emeğin bir göstergesi oluyor. Bu nedenle kriz dönemlerinde ilk "gözden çıkarılanlar" kadınlar oluyor.

Kadın emeğinin bu kırılganlığını daha da derinleştiren bir diğer etken ise sendikasızlık. Birçok şehirde tekstil sektöründe hiçbir örgütlenmenin bulunmadığını görüyoruz. Yoğun tekstil üretimi yapılan şehirlerden biri olan Denizli’de son iki yılda 20 bin kişinin işsiz kaldığı tahmin ediliyor. Kentte konkordato ilan eden şirketlerin üçte birinden fazlası tekstil sektöründe. Melisa Ay’a röportaj veren tekstil işçisi Karagöz, “Denizli tekstil şehri olmasına rağmen örgütlü bir fabrika bir tane dahi yok. Denizli’de aile şirketleri yoğunlukta, patronlar birbirlerini çok iyi tanıyor ve derneklerde birleşerek piyasayı ellerinde tutuyorlar. Sendikalı işçileri gözden çıkarmak çok kolay ve daha sonra bu patronlar aralarında sendikalı işçilerin iş bulmasını da engelliyor. Patronlar çok organize” diyor. Karagöz’ün sözleri, Denizli’de feodal ilişkilerin etkisiyle sendikal örgütlenmenin neden bu kadar zayıf olduğunu gözler önüne seriyor. Elbette Denizli, sektörün tüm tablosu içinde yalnızca bir örnektir.

PAMUKTAN POLYESTERE

Kriz tartışmalarında hiç konuşulmayan bir başka boyut ise tekstilin temel girdisindeki köklü dönüşüm oluyor. Temel bir matematik ile bir konfeksiyona bakalım. Göreceğimiz şey maliyetin yalnızca yüzde 20-30’unun işçilik, 50-70’inin malzeme olduğudur.

Bu basit gerçek ortadayken dahi bu krizin faturasını işçilere ödetmek isteyenlerin nadiren bahsettikleri durum malzeme-deki değişim oluyor. Günümüzde tekstil sektöründeki ilişkileri, birikim koşullarını, rekabet düzeyini belirler vaziyette olan şey hammaddede yaşanan değişimdir. Krizin temel nedenlerinden biri tarım ile elde edilen, yüksek sermaye yatırımı gerektirmeyen pamuk malzemesine dayalı tekstil üretiminin kimya sanayisine bağımlı, yüksek sermaye yatırımı gerektiren polyestere dönüşmüş olmasıdır. Pamuk yerine polyester kullanımı

ne anlama geliyor? Daha teknoloji yoğun bir malzeme kullanmak demek, küçük üreticiler için girdi maliyetinin yükselmesi ve bu maliyetlerin tamamen dövizle endekslenmesi demektir. Bu tekstilde tekniğin değişmesinden öte gelişmelere işaret etmektedir. Dışa bağımlılığı artıran kapitalist üretim ilişkilerini daha fazla devreye sokuyor; sermaye yoğun teknoloji bağımlılığı, dışa bağımlılık ve emek sömürüsü içinde devrilmiş bir değişim demek. Küçük üretici ve emekçi sınıfı açısından bu geçiş, hem üretim araçlarının mülkiyeti ve kontrolünün merkezileşmesi hem de işçilerin ve küçük üreticilerin daha kırılgan hale gelmesi anlamına geliyor. Örneğin boyahane evresinde makinelerin fiyatlandırması döviz ile gerçekleşmekte ve bu da kırılganlığın ya da “dışarıya yönelmenin” bir başka nedeni.

Sonuç olarak bu, pamuktan polyestere geçebilecek olan sermaye ve teknoloji yoğun yatırımlara sahip olanın kendini koruması, bunu gerçekleştiremeyen küçük üreticinin ise yok edilmesi anlamına geliyor.

Polyester üretimine geçme kapasitesi-ne sahip büyük sermaye grupları için tablo elbette farklı; çünkü kriz, onlar açısından bir yıkım değil, yeniden yapılandırma fırsatı oluyor. Zorlu Holding’in iştiraki olan Korteks için ya da Küçükçalık tekstil için ortada bir kriz yoktur. Emperyalistler onların işbirlikçileri için PET şişeden polyester iplik üretecekleri tesisleri kurmuşlardır ya da Küçükçalık Tekstil’e polyestere geçebilmeleri için 50 milyon dolarlık teşvik sağlanmıştı.

Bir sene içerisinde bir sektörde 300 bin insanın işsiz kalması, kirasını ödeyememesi, borca batması egemenler için bir sorun değildir.

Emperyalist-kapitalist sistemin yarı sömürgelerde üretimi kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmesinin sonuçlarıyla karşı karşıyayız. Bu şekillendirme bir yandan komprador kapitalizmin güçlenmesine yol açarken, diğer yandan tarımsal üretimin tasfiyesi gibi yapısal sorunlar doğurur. Tarım çöktükçe köylüler yoksullaşır, kente göç eder ve işsiz kalır; bunun sonucunda enflasyon yükselir, işsizlik artar. Tüm bunlar, kapitalist sistemin işleyişine uygun nesnel gerçekliklerdir; yaratılan işsizler ordusu, yanlış politikaların sonucu değil, sistemin istikrarlı biçimde ürettiği bir mekanizmadır ve kapitalizmin sürmesi için bir kaldıraç

işlevi görür.

MISIR’DA ÜRETİM

Bu yapısal dönüşümün somut bir sonucu da üretimin dışa kaymasıdır. Tekstil sektöründe fabrikaların Mısır’a taşınması, bu sistematik yeniden yapılanmanın bir örneğidir. Günümüzde Mısır’da tekstil ve giyim sektörü, yiyecek ve içecek sektöründen sonra ülkenin en büyük ikinci sanayi koludur. Pamuktan iplik, kumaş, filament iplik ve elyaf üretimi ile hazır giyim üretimi Mısır’da gerçekleşmekte, ayrıca AB ve ABD ile yapılan STA/QIZ anlaşmaları sayesinde QIZ (Nitelikli Sanayi Bölgesi) alanlarında üretilen mallar tarife ve kota sınırlaması olmadan ABD pazarına doğrudan girebilmektedir. Mısır’ın ABD’ye ihracatının yaklaşık yüzde 45’i giyim ürünlerinden oluşmaktadır. Bu tablo, üretimin ve sermayenin yeniden konumlandırılmasının emperyalist sistemin işleyişiyle nasıl bağlantılı olduğunu gösterir.

TC açısından bakıldığında ise durum farklıdır. Parça başı üretim maliyeti, hammadde maliyeti oldukça yüksek; para girdilerinin yönü değişmiş durumdadır. TC, emperyalist sistemin ihtiyaçlarına uyum sağlayacak şekilde şekillendirilmiş bir yapıya sahiptir. Eğer uluslararası sermaye giyim ihtiyacını Mısır gibi daha düşük maliyetli bir yerden karşılıyorsa, Türkiye’nin bu durum karşısında "yerli" üretimi desteklemesi kendi doğasına aykırıdır. Dolayısıyla “TC neden teşvik vermiyor, neden tekstil sektörünü gözden çıkarıyor?” soruları, devletin yapısını doğru okumamanın bir sonucudur. TC, iç üretimi öncelikli hale getirecek bir devlet yapısında değildir; rolü, efendilerin sofrasından düşen kırıntılardan pay toplamaktır. Bugün tekstilde bir kriz var ve bu krizin adı uluslararası sermaye zincirlerinin yeniden düzenlenmesi. Bugün Mısır’a taşınan fabrikalar yarın başka ülkelere taşınacaktır. Bu kriz yarı sömürge ekonomik yapının doğal ve zorunlu sonucudur.

Tüm bu krizi anlamak, izlemek yetmez; dün tarlasını terk eden köylü ile bugün işsiz kalan işçinin durumu bu sistemin olağan sonucudur. Tam da bu nedenle mücadele, tam da bu nedenle kavga! Tüm ezilenlerin sorunları birbirine bağlıdır. İşçiler, köylüler, kadınlar ve tüm ezilenler, birbirine bağlı bu sorunların bilincinde olarak örgütlenmeli, mücadeleye sarılmalıdır. Başka bir yol yoktur; direniş ve örgütlenme, tek çıkış yoludur.

216 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, 2025 Kasım ayına ilişkin iş cinayetleri raporunu açıkladı. Rapora göre Kasım ayında en az 216 işçi, yılın ilk 11 ayında ise en az bin 956 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Böylece 2011’den bu yana, pandemi ve deprem hariç, en yüksek Kasım ayı iş cinayeti sayısına ulaşıldı. Özellikle inşaat, tarım ve taşımacılık sektörlerinde ölümler çarpıcı biçimde arttı. Çocuk işçi ölümlerinin ise son yılların en yüksek seviyesinde olması dikkat çekti. Kasım ayında yaşamını yitiren işçilerden en az 12’sinin göçmen işçi olduğu belirtildi. Göçmen işçilerin sekizi inşaat, ikisi tarım, biri ticaret ve biri gemi işkollarında çalışıyordu.

Raporda; Ocak ayında 180, Şubat ayında 129, Mart ayında 158, Nisan ayında 156, Mayıs ayında 178, Haziran ayında 161, Temmuz ayında 207, Ağustos ayında 192, Eylül ayında 208, Ekim ayında 171, Kasım ayında 216 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği bilgisi verildi.

Raporda, “Ayrıca her ay onlarca benzeri yaşansa da görülmeyen katliamlar Dilovası’nda en çıplak biçimde gözler önünde serildi. Kadınların ve çocukların sigortasız ve günde 12 saat çalıştırıldıkları en fazla asgari ücret alabildikleri bir düzen” denildi.

Raporda dikkat çeken bir diğer nokta ise sendikal durum oldu. Ölen işçilerin yalnızca 4’ü (yüzde 1,85) sendika üyesi, 212’si (yüzde 98,15) sendikasız.

Kasım ayında yaşamını yitiren işçilerin 13’ünün çocuk işçi olduğu belirtildi. “İsa, Metehan, Nursefa, Tuğba, Nisanur, Can-su, Muhammed, Hikmet, Onur, Sedat, Yakup, Alperen ve Mustafa. 14 ila 17 yıl yaşadılar. Daha doğrusu ne yaşadılar ki? Bu düzen onlara çocukluklarını yaşatmadı. Hayatta oldukları sürenin birçoğunda çalıştılar. Atölyede yanarak, işkence görerek, inşaattan düşerek, yollara savrularak ve traktörün altında ezilerek öldüler” diyen İSİG, çocuk işçiliği ile mücadele çağrısını yineledi.

216 işçinin ismini tek tek yayımlayan İSİG, “Bu düzen öldürüyor. İş cinayetlerine ve çocuk işçiliğine karşı mücadele örgütlenmeden bu tablo değişmeyecek” çağrısı yaptı.

SÜRDÜRÜLEBİLİR SEFALETİN BÜTÇESİ İRADESİZ MECLİSTE

2026 Bütçesi TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülerek Meclis'e gönderildi. Cumhurbaşkanlığı tarafından hazırlanan bütçe, komisyonda sert tartışmalara sahne oldu. Meclis'in, bütçe görüşmelerinde herhangi bir yaptırım gücünün ya da yetkisinin olmadığını hatırlatmak gerekir. Bütçe gibi çok temel bir konuda halkın inisiyatifi hiçbir şekilde tanınmazken, egemen sınıf çıkarlarına dayalı temsili organ olan Meclis de bu konuda inisiyatifisizdir. Dahası hesap verilebilirlik ilkesinin dahi olmadığı bütçe planlanması salt ülke kaynaklarının hangi kesimlere aktarıldığı sorusuna yanıt vermiyor aynı zamanda ülke demokrasisinin sınırları hakkında da fikir edinmemizi sağlıyor.

Dikkat çekmekte fayda var: Bütçe planlaması her şeyden önce sınıfsal bir tercihi imler. Çünkü bütçe planlaması diğer bir ifade ile sermaye transferi anlamına gelir. Sermaye transferinin ilk adımı bir kaynak oluşturulmasıdır.

Bütçe gelirlerinin özünü vergiler oluşturur. Vergi dağılımı politik tercihlerinizi de ele verir. Sadece vergi dağılımı değil, vazgeçilen vergiler de bir tercih meselesidir. 2026 bütçesi de önceki bütçeler gibi bu yükü geniş halk kesimlerinin omuzlarına yıkarak kaynak yaratmayı seçmiştir. Diğer taraftan çoğunlukla büyük sermaye gruplarından alınacak vergilerden vazgeçmekten de kaçınılmamıştır.

BÜTÇEDE SADAKA ANLAYIŞI

Bütçe planlaması diğer şeylerin yanı sıra devlet eliyle yoksulluğun nasıl sürdürülebilir kılındığına dair önemli veriler de sunmaktadır. Sosyal yardımlar adı altında ayrılan başlığın kendisi egemen sınıfların yoksulluğa istikrar kazandırma niyetlerini açıkça ele vermektedir. Yoksulluk gerici siyasal iktidarların soluk borusudur. Patronaj ilişkilerinin hayata geçirilmesinin temeli geniş yoksul kesimlerin varlığıdır. Siyasal iktidarlar yoksulluk olgusuna sürdürülebilirlik kazandırarak güçle-

rini konsolide etmeyi amaçlarlar. Bu gerçekliği iskaladıklarında geniş yoksul kesimler sefalete sürüklenir. Sömürü sistemi bu sonuca doğru hızla yol alır.

Her ne kadar ülke ekonomisinin şaha kalktığı söylene de sefaletin daha geniş kesimleri sarmalına aldığı aşikârdır.

2026 bütçe görüşmelerinde yaşanan tartışmalar bütçenin kimin için yapıldığının da sorusuna yanıt vermektedir. Muhalefetin eleştirel tavrı esasta halkın çıkarlarını öncelediklerinden değildir. Bulundukları konum gereğidir.

AİLE BAKANLIĞI BÜTÇESİNDE KADIN CİNAYETİ DİYETİ

Kadın cinayetleri ülke gündeminin önemli başlıklarından biridir. "Kadın cinayetleri politiktir" tespiti sorunun niteliğine dair önemli bir anlatımdır. Haliyle erkek şiddetini besleyen onu cesaretlendirip kadın katliamlarına teşvik eden toplumsal bir zemin söz konusudur. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın bütçe görüşmeleri, siyasal iktidarın kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri karşısında nasıl da kayıtsız dahası pervasız bir tutum sergilediğini göstermesi bakımından anlamlıdır. Bütçeden kadınların güçlendirilmesine ayrılan pay 51 kuruştur. Bu pay kadını ekonomik olarak erkeğin iradesine mahkûm etmek ile aynı anlama gelmektedir. İlgili bütçenin verdikleri ve vermedikleri bir bütün olarak kadının toplumsal yaşamda eve dolayısı ile erkeğe mahkûm olmasının zeminini hazırlamaktadır. Sonuç mu: kadına yönelik şiddet ve artan kadın cinayetleri!

İçişleri Bakanı Yerlikaya'nın kadın cinayetlerine ilişkin kadınları suçlayan "ikazımıza uymadılar, vuruldular" ifadeleri ibretliktir.

PARALI VE PAHALI MİLLÎ EĞİTİM SÖMÜRÜDE ARACI

Siyasal iktidar bütçe planlamasını propaganda ederken bütçeden ayrılan

payların ilgili alandaki sorunları çözmek, hizmeti geliştirmek ya da halkın erişimini kolaylaştırmak gibi amaçlar taşıdığı algısını yaratmayı amaçlamaktadır. Millî Eğitim Bakanlığı bütçeden en büyük payı alan bakanlıklardan biridir. Peki gerçekten de geniş halk kesimleri nitelikli, bilimsel, parasız bir eğitim çocuklarına aldırabiliyor mu?

Kuşkusuz herkes bu soruya "hayır" cevabı verecektir. Nitelikli, bilimsel eğitimin önünde faşist Türk devlet aklı engel olarak durmaktadır. Bu sorunun ideolojik boyutudur. Diğer taraftan parasız eğitim ilk kademedен başlayarak kesinlikle yoktur. Okulların temizlik masraflarından tutun da araç gereç, kırtasiye giderlerine kadar dahası personel giderlerinin bir kısmı da velilerin omuzlarına yıkılmaktadır. Aidat toplanmayan okul kesinlikle yoktur. Öğrencilerin yetersiz beslenmesi, çocukların beslenme hakkı ilgili bütçenin dert ettiği başlıklardan biri değildir.

Eğitimin geldiği aşamada çocuklar ucuz ve güvencesiz işçi olarak MESEM'ler aracılığı ile sömürü çarkına itilmekte dahası çocuk işçi ölümleri ile sonuçlanan iş cinayetleri yaşanmaktadır.

Eğitimin halini özetleyen tartışma eğitimin niteliği ile övünen bakanın çocuğunu okutmak için bir devlet okulunu değil de özel okulu seçmiş olmasıdır. Kuşkusuz bakanı kaygılandıran şey direkt eğitimin niteliğidir.

BÜTÇEDE RANT SEKTÖRLERİ: SAĞLIK VE ADALET

Ücretsiz eğitim gibi ücretsiz sağlık hakkı da siyasal iktidarın haliyle bütçenin önemseydiği, umursadığı başlıklardan biri değildir. Sağlık alanında vuku bulan rant ilişkileri herkesin malumdur. İktidar ile ilişkili tarikatların bu alandan nasıl beslendikleri biliniyor. Dahası "Yenidoğan Çetesi" diye kamuoyuna yansıyan ilişkiler ağı sömürü düzeninin kelimenin gerçek anlamı ile insan yaşamını nasıl değersizleştirdiğine trajik

bir örnektir. Sağlık Bakanı kendisine yöneltilen eleştiriler karşısında sorumluluğu bulunmadığı cevabını vermekte bir sakınca görmemiştir.

Ülke gündeminin öne çıkan tartışmalarından biri de hukuktur. Siyasal iktidarın siyaseti, diğer bir ifade ile egemenlik ilişkilerini hukuk eliyle nasıl da dizayn ettiği bir sır değil. Dahası hukuk rant ilişkilerinin dizayn edilmesinde de önemli bir işlev görmektedir. Bu bağlamda Adalet Bakanlığı'nın bütçeden aldığı payın büyük kısmı egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesinde gösterdikleri performansın diyet borcu olarak yargı mensuplarına akacaktır. Güvenlik bürokrasisi her zaman ki gibi bütçeden önemli bir pay almaktadır. Egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesinde önemli bir konumda bulunduğu bir gerçek. Bütçeden alınan pay da bu önemi imliyor. Bu bağlamda hem iktidar içi ilişkiler açısından hem de egemenlik ilişkileri açısından kritik bir role sahip olduğuna kuşku yok. Haliyle bütçeden alınan pay ilgili alanın yarattığı rantın paylaşımını da önemli kılıyor. Erdoğan'ın damadı üzerinden bu alanla hem siyasî hem de ekonomik ilişkiler geliştirdiğine dikkat çekip bu ilişkilerin siyaset ömrünün uzamasında küçümsenmeyecek bir payı olduğunu iddia edebiliriz.

Toparlayacak olursak 2026 bütçesi tek kelime ile halkın sorunlarını umursayan bir niteliğe sahip değildir. Önceki bütçeler gibi 2026 bütçesi de yoksulluğa sürdürülebilirlik kazandırmayı amaçlayıp geniş kesimleri yoksulluğa mahkûm eden bir bütçedir. Vergi yükünü geniş halk kesimlerinin omuzlarına yıkarken sermaye gruplarına, siyasal alanla ilişkili tarikatlara yalnızca rant aktarmakla yetinmeyip onları önemli oranda vergi yükünden kurtarmaya soyunmuştur. Siyasal iktidar 2026 bütçe planlaması ile bir kez daha geniş halk kesimlerine açlığı, yoksulluğu ve sefaleti reva görmüş; büyük sermaye gruplarının, rantiyeci, türedi kesimlerin iştahını kabartmıştır.

YÜZYILLIK YOKSULLUĞA YÜZYILIN PROJESİ: TOKİ

Türkiye’de halkın yaşam koşulları her geçen gün daha da ağırlaşıyor; geniş halk kesimleri, gelirleri erirken temel ihtiyaçlarını dahi karşılamakta zorlanıyor. Günün sonunu getirebilmek bile bir başarıya dönüşmüşken, eldeki birkaç kuruşla ayı tamamlamak artık neredeyse imkânsız. Bu çökertici yükün en büyük nedeni barınma giderleri. Hak olması gereken “barınma”, bu düzende halkın bütçesini en çok kemiren kalem durumunda.

Asgari ücret, açlık sınırını bile karşılamazken ev kiralari tek başına asgari ücretin üzerine çıkmış durumda. Ülkenin önemli bir bölümü asgari ücretle geçinmeye çalışırken bu ücretin kira bedelini bile karşılamaması, barınma sorununu derin bir krize dönüştürüyor. Son yıllarda daha da yükselen kiralari, halkı istemediği koşullardaki evlere, depreme dayanıksız, eski yapılara mahkûm ediyor. Bugün “insanî” koşullara sahip bir evde yaşamının maliyeti, asgari ücretle kıyaslanamayacak kadar yüksek. Barınma, giderek daha geniş bir kitle için erişilemez bir lükse dönüşüyor.

Halk bu sorunlarla boğuşurken iktidar, adeta alay eder gibi Toplu Konut İdaresi Başkanlığı (TOKİ) projelerini çözüm olarak sunuyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan bunu “Fahiş kira artışlarını dengelemek için devlet olarak vatandaşımıza kiralık konut vereceğiz.” sözleriyle duyurmuştu. Ancak geçmişten öğrendiğimiz bir şey varsa o da bu söylemin çözüm üretmekten çok krizi derinleştirdiğidir. Zira iktidarın bu noktada temel amacı, gerçek bir sosyal konut politikası inşa etmek-

mak; barınma krizini çözmek yerine ertelenebilir ya da idare edilebilir bir sorun halinde tutmaktır.

TOKİ projeleri bu nedenle birer “sosyal politika” aracı olmaktan ziyade, iktidarın kendi meşruiyetini yeniden üretmek için kullandığı bir vitrin işlevi görüyor. Her seçim döneminde tekrar tekrar duyurulan dev konut projeleri, milyonlarca başvuru almasına rağmen halkın büyük çoğunluğunun erişemediği; inşası uzun yıllara yayılan, maliyeti giderek artan ve çoğu zaman niteliği düşük konutlardan ibaret. Bu projelerin belirgin özelliğinin yoksul halk için ulaşılabilir olmamalarıdır; taksitler, ödeme planları ve ek giderler, zaten geçinemeyen halk için ciddi bir borçluluk döngüsüne girmek anlamına geliyor.

Böylece barınma sorununu kökten çözmek yerine insanlar umutla başvuru kuyruklarına mahkûm ediliyor; devlet ise görünürde “çözüm üretiyormuş” gibi yaparak krizin kaynağını perdeliyor.

Erdoğan’ın duyurduğu 500 bin konut projesinin 100 bin adeti İstanbul için ayrılmışken, İstanbul’da olası deprem riskinden etkilenmesi beklenen konut miktarı 1,5 milyona yakın. “Yüzyılın Konut Projesi Programı”, İstanbul’da acilen dönüşmesi gereken konut miktarının yüzde 6,66’sına cevap verebiliyor. İstanbul Planlama Ajansı (İPA) verilerine göre, Çevre ve Şehircilik Bakanı Murat Kurum’un bakanlık görevinde bulunduğu 2019–2023 yılları arasında inşaatı başlamış ve devam eden TOKİ proje sayısı 25 bin 490 idi. Bu projelerin ancak yüzde 10’u tamamlandı, 2 bin 539 konut hak sahiplerine teslim edildi. Son 20 yılda ülke genelinde Emlak Konut GYO tarafından inşa edi-

len 90 bini aşkın konutun yüzde 69’u lüks konut. 2000–2019 yılları arasında kamu arazilerinin imara açılması sonucu 130 yüksek rantlı proje ile yalnızca imtiyazlı şirketlerin faydalanabildiği 85 milyar dolarlık rant yaratıldı.

TOKİ ve Emlak Konut eliyle yürütülen projelerin bir başka kritik boyutu ise bu projeleri üstlenen firmalar ve bu firmaların siyasal iktidarla kurduğu ilişkidir. Son 20 yılda kamu ihalelerinde ve büyük ölçekli kentsel dönüşüm projelerinde öne çıkan müteahhitlerin büyük kısmı, kamuyla işlerindeki süreklilikleri ve siyasî yakınlıkları sayesinde neredeyse dokunulmaz bir konuma yerleşmiş durumdadır.

Yıllar boyunca bu alandaki üretimin merkezi durumunda olan TOKİ ve Emlak Konut’un projelerinde öne çıkan belirli şirketler var. Bu şirketler, hem siyasî iktidarla kurdukları yakın ilişkiler hem de büyük ölçekli projelerde sağladıkları finansal avantajlar sayesinde, kamu ihalelerinde güçlü bir pozisyon elde etmiş durumda. Bu firmalardan en öne çıkanlardan biri Kuzu İnşaat. Yapılan analizlerde Kuzu İnşaat’ın, TOKİ’den en yüksek ihale bedellerini alan firmaların başında geldiği görülüyor. Örneğin bir dönemde yalnızca Kamu İhale Kanunu kapsamındaki projelerde 330 milyonun üzerinde, hasılat paylaşımı modeliyle ise 500 milyon lirayı aşan ihaleler üstlendiği biliniyor. Bu büyüklük, şirketin TOKİ projelerinde ne kadar merkezî bir rol oynadığını gösteriyor.

Kuzu İnşaat gibi öne çıkan bir diğer firma Soyak İnşaat. TOKİ’nin karma konut projelerinde adı sıkça geçen Soyak, özellikle arsa + gelir paylaşımı modellerinde önemli bir pay alıyor. Aynı şekilde Varyap Varlıbaşlar – Teknik Yapılar ortaklığı da TOKİ ihalelerinde yer alan konsorsiyumlar arasında öne çıkıyor. Bu firmalar yalnızca konut değil; ticari alan, sosyal donatı, altyapı projeleri gibi geniş kapsamlı işler aldıkları için, TOKİ’nin kentleşme politikalarında önemli aktörlere dönüşmüş durumda.

Öne çıkan bir diğer grup ise Mesa Mesken ve onunla ilişkili yapı grupları. Mesa/Aktürk/Emlak

Pazarlama gibi yapılar, TOKİ’nin kapasitesi en büyük projelerini alan firmalar arasında. Bu firmaların uzun yıllardır kamu ihalelerinde yer alması, sistemin süreklilik kazanan bir müteahhit havuzuna çalıştığını, işlerin bu havuz üzerinden yürüdüğünü de gösteriyor.

Bunlara ek olarak, Türkiye’nin “mega müteahhitleri” olarak bilinen Enka, Limak, Rönesans ve Çalık gibi şirketler, daha çok otoyol, hastane ve dev altyapı projeleriyle tanınsa da büyüklükleri ve uluslararası kapasiteleri nedeniyle konut alanında da devlet projelerine girme potansiyeline sahipler. 2025 listelerinde bu firmaların hâlâ Türkiye’nin en büyük müteahhitleri arasında yer aldığı görülüyor.

Bu tablo tesadüflerin eseri değil. Kamu ihalelerinin büyük kısmının belirli firmalar etrafında yoğunlaşması, TOKİ’nin sosyal konut üretiminden çok belirli grupları besleyen bir yapıya dönüştüğünün en açık göstergelerinden biri. Arsa tahsis, gelir paylaşımı, kamu arazilerinin özel şirketlere devri gibi mekanizmalar da bu firmaların sistemdeki ağırlığını pekiştiriyor. Bütün bu modelin bedelini ise “devlet” aracılığıyla halk ödüyor. Çünkü büyük firmaların kâr öncelikli yaklaşımı, konutların niteliğine doğrudan yansıyor: düşük kalite, yetersiz yalıtım, altyapı eksiklikleri, geciken teslimatlar ve uzun yıllar süren mağduriyetler artık olağan durumda. İstanbul Planlama Ajansı’nın verilerine göre, 2019–2023 arasında başlayan TOKİ projelerinin yalnızca yüzde 10’u tamamlanabildi; yani TOKİ, ürettiği konut sayısının yaklaşık dokuz katı kadar mağdur yarattı. Bu da sistemin hem finansal hem idarî hem de teknik açıdan sürdürülemez olduğunu somut olarak ortaya koyuyor.

Sonuç olarak, halkın en temel hakkı olan barınma; yüksek maliyetler, yetersiz konut niteliği ve sınırlı erişim nedeniyle ciddi bir mağduriyet alanına dönüşmüş durumda. TOKİ projeleri, kriz yönetimi ve siyasî propaganda araçlarından biridir ve bu projelerin halkın yaşam koşullarını iyileştirmek gibi bir özelliği yoktur. Bu süreç, sosyal konut üretiminin kamu yararından ziyade siyasî çıkar ilişkileri üzerinden şekillendiğini açıkça ortaya koymaktadır.



SURİYE GÖLGESİNDE YAPILAN İMRALI GÖRÜŞMESİ!



iki heyet üyesi de kamuoyunda tartışılan, kamuoyunun çok merak ettiği, Türkiye’de en fazla Kürt sorunu denildiğinde ya da bu süreç konuşulduğunda gündeme gelen soruları daha öncelikli olarak sordular. Bunun ana eksenini dediğim gibi biraz Suriye oluşturuyor. Suriye’deki entegrasyon ya da 10 Mart Mutabakatı’nın uygulanma meselesi. Bazı özel başlıklar da tabii ki soruldu, konuşuldu. Örneğin ‘Petrol gelirleri ne olacak’ sorusundan ‘YPG silah bırakacak mı’ gibi sorulara kadar birçok soru soruldu.”

için yapılır. Biz suç işlememiştir ki af isteyelim. Biz soykırım altında tutulan, yüz yıldır soykırım saldırılarına maruz kalan bir halkın özgürlük, demokrasi mücadelesini verdik. Varlık, kimlik mücadelesini verdik. Bu çok onurlu bir mücadeledir. Bu mücadeleyi veren insanlar çok onurlu insanlardır” dedi.

Bese Hozat’ın açıklamasının ardından bu kez, 30 Kasım’da Amed Malazgirt bir açıklama yaptı: Üzerlerine düşen görevleri yerine getirdiklerini, “Abdullah Öcalan serbest bırakılmadan ve Ankara somut adımlar atmadan yeni bir hamle yapmayacaklarını” söyledi. Malazgirt, “Önder Apo’nun başlattığı tüm adımlar hayata geçirildi... Bundan sonra (bizim tarafımızdan) atılacak başka bir adım olmayacak” dedi. Gerek Hozat’ın gerekse de Malazgirt’in yaptığı açıklamaların devleti adım atmaya çağırdığı bellidir.

DEVLET BARIŞ DEĞİL SAVAŞ HAZIRLIĞINDA!

Bir yılı geride bırakan görüşme trafiğinden elle tutulur bir sonuç çıkmadığı gibi yaşanan belirsizlik, halkın sürece dair güvensizliğini de derinleştirmektedir. Temel hakların konu edilmediği komisyonun hedefsizliğine bağlanan umut, yerini umutsuzluğa bırakmaya başlamıştır. Üstelik devlet nezdinde “barış”, “kardeşlik” gibi hiçbir hedefin olmadığı, aksine bu sürecin yarattığı kimi “olanakları” değerlendirerek savaşa hazırlık yaptığı görülmektedir. Yapılan bütçe görüşmelerinden kamuoyuna yansıyan bilgilere göre TSK Metina Dağı’ndaki üsleri güçlendiriliyor, Amedî’nin Zap ve Avaşin bölgesi geniş üs ağına yeni yol yapımlarıyla birbirine bağlanıyor. Bütçenin aslan payı her zamanki gibi savaşa ayrılıyor.

Belirsizlik içinde yürüyen sürecin aynı belirsizlikle bir süre daha devam edeceği anlaşılıyor. Gündeme getirilen tüm adımların bağlandığı şart Suriye’dir ve sis en çok da Şam’ın üzerindedir. Bu sis bulutları kısa zamanda dağılmayacaktır. Bir dizi hesabın yapıldığı bölgede, halk katledilmeye, yerinden yurdundan sürgün edilmeye devam ediliyor. Bu sürecin neresinde yer alınırsa alınsın kazanımlar ipleri elinde tutanların olacaktır. Umut başka alanlarda, kitlelerin inisiyatifine dayanan pratiklerde.

Uzun tartışmaların ardından Meclis Komisyonu 24 Kasım günü “büyük bir gizlilik” içinde İmralı Adası’na gitti ve Abdullah Öcalan’la beklenen görüşme gerçekleştirildi. Komisyon toplantılarını kilitleyen gündeme dair homurdanmalar devam ederken Devlet Bahçeli’den gene olağan dışı bir çıkış gelmişti: “Kimse gitmezse yanıma birkaç arkadaşımı alır ben giderim” dedi. Grup toplantısında bir kez daha ayakta alkışlanan Bahçeli üstlendiği rolü layıkıyla yerine getirmekteki ısrarını bir kez daha gösterdi.

Yaşanan gerilimli komisyon toplantılarının ardından DEM-AKP-MHP’den birer temsilcinin oluşturduğu heyete CHP ve diğer komisyon bileşenleri temsilci vermediler. Görüşme, içerdiği notların 10 yıl boyunca gizlenmesi ve görüşme içeriğinin kamuoyuyla paylaşılması şartıyla yapıldı.

Sürecin şeffaflıkla sürdürülmeyeceği bilinen bir gerçektir. Bu nedenle yapılan bu anlaşma da kimseyi şaşırtmadı. CHP’nin gidecek heyete temsilci vermemesi diğer muhalefetin onu takibi, gündemi bir süre meşgul etti. Seçim dönemlerine atıfla durumu “nankörlük” izah edenler olsa da bu hamle beklenen bir gelişmeydi. Milliyetçi tabanın korunması için “gereken” buydu. Belediye saldırılarıyla meşgul edilen CHP’nin bu hamlesi onun gerçekliği ile uyumludur aslında. “Heyette yer almasak da komisyonda yer almaya devam edeceğiz” açıklaması duruma tepki gösteren Kürt halkına “bizi anlayın” mesajıdır. Yerel seçim sürecinde İstanbul gibi büyük belediyeler dahil olmak üzere bir dizi belediyenin AKP’den alınmasında belirleyici olan Kürt halkının oylarına sırtını dönecek kadar güçlü olmayan CHP, kendi tabanının ba-

sıncına da yanıt vermek zorunda kaldı.

Zoraki girdiği komisyonun bu kararında yer almaması ve Bahçeli’nin söylemlerinin gerisinde kalması onun niteliğiyle çelişmiyor. Kimi gündemlerdeki çatışma ya da çelişki hali birini diğerinden daha ilerici yapmadığı gibi söz konusu Kürt ulusunun temel haklarının tanınması olduğunda hepsi aynı mikrofondan, aynı tonda ve aynı sözcüklerle konuşmaktadır. Gerektiğinde ağızlarından bal damlayanların nasıl zehir akıttıklarının sayısız örneği vardır tarihte.

Heyetin İmralı görüşmesinde temel sorunun Suriye olduğu anlaşılmalıdır. DEM Parti adına heyette yer alan Gülistan Kılıç Koçyiğit devletin Suriye ile ilgili A. Öcalan’ın yaklaşımını kamuoyuyla paylaştı. Anlaşılan İmralı’dan beklenen yanıt çıkmamıştır. Görüşmenin ardından burjuva-feodal medya A. Öcalan’ın “SDG beni dinler ve ben istersem silah bırakır” dediğini duyurdu. Medyanın bu propagandasının üzerine Koçyiğit açıklama yapmış, görüşmede geçen diyaloga atıfta bulunarak, “YPG’nin silahlarını bırakmasını kendisinin sağlayacağını söylüyor olsa da bunun gerçekleşmesinin Suriye’nin demokratikleşmesi koşulu ile mümkün olabileceğine vurgu yapıyor. Demokratikleşmeden kastı da her etnik kimliğin öz yönetim modeline kavuşması. Ayrıca bu modelin sadece Suriye’de değil Türkiye’de de geçerli olması gerektiğini” söylüyor. Bu söylemler devletin Suriye planlarıyla uyumlu olmadığı gibi süreç açısından henüz istenen noktanın da yakalanmadığını göstermektedir.

Gülistan Kılıç Koçyiğit’e sorulan “Hüseyin Yayman ve Feti Yıldız özellikle ne sordular? Dikkatinizi çeken soruları ne oldu” sorusuna şu yanıtı veriyor: “Diğer

Devlet için Suriye’de işlerin yolunda gitmediği aşikâr. Bunu, Abdullah Öcalan’ın yapacağı müdahaleye duyulan ihtiyaçtan anlamak mümkün. ABD’de yapılan zirvenin de istenilen sonucu vermediği, Suriye’de 10 Mart Mutabakatı’ndan bugüne ciddi bir adım atılamadığı görülüyor. Mutabakat için verilen süre aralık sonunda bitecek. Her şeye rağmen devam eden belirsizliği İmralı’da netleştirmek isteyen devlet bu aşamada da istediğini alamamıştır.

Uzun süredir tartışılan yasal düzenlemelerin yapılması zorunluluğu, Selahattin Demirtaş’ın beklenen ama bir türlü gerçekleşmeyen tahliyesi devlet açısından Suriye’deki gelişmelerin istenen düzeyde olmadığına göstergesidir. Gerilla güçlerinin Türkiye’den çekildiği açıklamasına karşın adım atılmamasının esas nedeni de budur.

Tartışılan yasal düzenlemelerle ilgili Koma Civakên Kurdistan (KCK) Eş Başkanı Bese Hozat’ın 29 Kasım günü yaptığı açıklamalara karşı hemen şoven söylemler devreye sokulmuştur. Bese Hozat, örgütün en tepesindeki yöneticisinden en yeni katılana kadar herkes için “özgürlük yasasının” çıkarılması gerektiğini belirterek “Artık ikinci evreye girdi süreç. Bu ikinci evre, yasal düzenlemeler evresidir. Yani artık bu ikinci dönemde yasal-hukukî düzenlemelerin yapılması gerekiyor. Özgürlük yasalarının çıkması, demokratik entegrasyon yasalarının çıkması gerekiyor. Bu insanlar gidecek; demokratik siyaset, demokratik toplum çalışması yapacak. PKK kadroları, bu Hareketin kadroları af maf istemiyor. Eve dönüş yasası falan istemiyor. Bir grup için yasa istemiyor. Bilmem şu suç, bu suça göre şey istemiyor. Hiç kimse suç işlememiş, suç işlememiş için de af istemiyor. Af, suç işleyenler

ABD EMPERYALİZMİNİN YENİ HEDEFİ: VENEZUELA'YI İŞGAL VE MUTLAK KÖLELİŞTİRME!

ABD emperyalizmi, arka bahçesi olarak gördüğü Güney Amerika'nın tüm damarlarını tarih boyunca kesmekle uğraştı. Bugün de Venezuela'yı işgal ve askeri saldırıyla tehdit ediyor. Güney Amerika ile ABD arasındaki çelişki bugünün sorunu değildir. Venezuela'ya yönelen saldırı, tarihsel bir zincirin devamıdır. 1823 Monroe Doktrini'nden itibaren Washington, kıtayı kendi egemenlik alanı olarak görmüş; halkçı, ulusal bağımsızlıkçı ya da çıkarlarına yönelen hiçbir toplumsal harekete tahammül etmemiştir. 1950'lerden bu yana Guatemala'dan Dominik'e, Şili'den Grenada'ya uzanan darbeler, işgaller, suikastlar; Nikaragua'daki kontrgerilla faaliyetlerinin finansmanı; Küba'ya yönelik altmış yılı aşan abluka ve Peru'da Komünist Parti'yi (PKP) imhaya dönük saldırganlık, emperyalizmin kıtanın damarlarına işlemiş sömürü zincirinin tarihsel halkalarını oluşturur.

Venezuela'da Hugo Chávez'in 1998'de iktidara gelmesiyle başlayan "Bolívarcı" yönelim; petrolün kamulaştırılması ve kıta içi dayanışmanın Latin Amerika Halkları İçin Bolívarcı İttifak (ALBA) gibi yapılarla kurumsallaşması sayesinde çeşitli sosyal politikaların yerleşmesine yol açtı. Bunun sonucunda ABD'nin bölgedeki nüfuz alanı ve emperyalist kültürel hegemonyası daralarak hegemonya hırsıyla saldırganlığına güçlü bir çarpan etkisi yaratmıştır. 2002'deki CIA destekli darbe girişimi bu nedenle planlanmış, fakat halkın iradesi sokaklara taşarak emperyalizmin klasik Güney Amerika oyun planını boşa düşürmüştür. Hugo Chávez'in ABD çıkarlarını aşındıran politikalarını, görevini devralan Nicolás Maduro sürdürmüş; Çin ve Rusya'yla yakınlaşmanın derinleşmesiyle bu yönelim daha da güçlenmiştir. Böylece Venezuela, ABD açısından daha belirgin bir hedef haline gelmiştir. Bugün yaşananların kökeni de burada yatmaktadır.

ABD yönetimi, Venezuela Devlet Başkanı Nicolás Maduro'yu "terörist" ilan

ederek başına 50 milyon dolar ödül koydu. Bu ödül, Yanki emperyalizminin mutlak hegemonya tesis etmek için gerçekleştirdiği bir saldırı aracıdır. Washington'ın niyeti açıktır: Venezuela'yı uluslararası alanda yalnızlaştırmak, ülkeyi kriminalize etmek ve gerekirse askerî müdahaleye zemin oluşturmak. Bu hamle, "uyuşturucu kartelleriyle mücadele" kılıfıyla sunulsa da gerçeklik bunu doğrulamıyor.

Emperyalizm yalana ihtiyaç duyar; çünkü gerçekler onun yanında değildir. Venezuela'yı uyuşturucu kaçakçılığıyla ilişkilendirmek, Maduro'yu mafyatik bir figür gibi resmetmek, kendi hukuklarına uygun olarak seçimle gelmiş bir iktidarı gayrimeşru göstermek, dış müdahaleyi meşrulaştırmanın en bilindik taktiklerinden biridir. ABD emperyalizmi hedef haline getirdiği ülkelere saldırı için bu tür yalanlara başvurmaktan asla geri durmamıştır.

Bu taktik, emperyalizmin eski yöntemlerinin yeni maskelerle yeniden sürdürülmesinden başka bir şey değildir. Çünkü kıtanın belleği tazedir: ABD, kendisine boyun eğmeyen her hükûmeti, her halkı, her örgütü aynı propagandanın hedefi haline getirmiştir. Bu nedenle burada Maduro değil, Venezuela halkının köleleştirmeyi kabul etmeyen iradesi hedeftedir. Tutarsız ve güdük anti emperyalizmi, halkın çıkarına olmayan egemenlik biçimi bir yana Maduro'ya destek veren kitlelerin emperyalizme olan kini ve ulusal bağımsızlık isteği bir olgudur. Maduro bu sosyal tabana yaslanarak egemenliğini sürdürmekte, çarkı çevirmekte ve bu kitlelerin siyasal eğilimini manipüle ederek güç oluşturmaktadır. ABD işte bu sosyal tabanın

bağımsız gelişim iradesine, özgürlükçü eğilimlerine ve kıtanın tarihsel belleğine saldırmaktadır. Bugün Venezuela'ya yönelen tehdit, yalnızca petrolün değil; yoksulların, emekçilerin, ezilen halkların geleceğinin gasbedilmek istenmesidir. ABD'nin Venezuela'yı teslim alma planı, kıtayı tekrar boyunduruk altına sokma çabasıdır. Ancak Venezuela halkının direnişi, Güney Amerika'nın direniş tarihinden doğmaktadır ve bu tarih, teslimiyet değil, mücadele ile yazılmıştır.

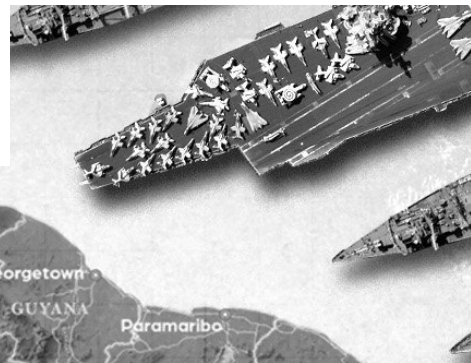
Nicolás Maduro, ABD'nin bu saldırısını "uluslararası yalan kampanyası" olarak tanımladı. Ona göre Washington'ın hedefi, Venezuela'nın kaderini halkın ellerinden almak ve ülkeyi bir kez daha emperyalist zincire bağlamaktır. Ancak bu kez tablonun emperyalistlerin düşündüğü kadar kolay olmadığını savunan Maduro yönetimi, bu tehdide boyun eğmeyeceğini ilan etti. Maduro'nun bugüne kadar ABD emperyalizmine verdiği tavizler ABD için yeterli değildir. Venezuela'dan istediği köleliktir. Bu köleliği mutlak kabul eden muhalefet güçleri ABD için makbul olmalıdır. Venezuela yönetimi, Washington'ın tehditlerini ulusal egemenliğe dönük açık bir saldırı olarak teşhir edip, bu kararların uluslararası hukuku çiğnediğini ilan etti ve ülkeyi savunma kararlılığını her fırsatta vurguladı. Bolívarcı Ulusal Milisler'in sokak sokak, mahalle mahalle örgütlenmesi, ülkenin yalnızca siyasî iktidar eliyle değil, halk tabanı tarafından da savunulduğunu göstermektedir. Direniş, artık yalnızca bir devlet başkanının

tutumu değil; emekçiler, yoksullar ve ezilenler için somut bir mevzi haline gelmiştir.

ABD emperyalizmi, Trump'la birlikte yönelimine ve hegemonyasına gölge düşüren, direnç gösteren bütün güçleri tasfiye etme, teslim alma yaklaşımını geliştirmektedir. Orta Doğu için de Kafkasya ve Afrika için de, Güney Amerika için de bu yaklaşım geçerlidir. Güç yoluyla teslim alma, aksi takdirde saldırı seçeneğini devreye koyma yaklaşımına sahiptir. Güney Amerika'da istediği düzeyde bir hizalanma için Venezuela'nın düşürülmesi gerekmektedir. Bu, aynı zamanda Rus ve Çin emperyalistlerinin bölgedeki politik etkisini kıracaktır. Fakat emperyalist hesaplar her zaman halkların iradesini yok sayar. Tarih, bu coğrafyada yüz yıllardır aynı gerçeği tekrar etmiştir: Emperyalistler gelir, saldırır, karalar, yakar; fakat en sonunda çekip gitmek zorunda kalır. Çünkü bu toprakların tarihinde teslimiyet yoktur.

Dün olmadığı gibi bugün de mesele yalnızca bir devletlerarası gerilim değildir. Emperyalizmin Venezuela'ya saldırısı, dünya ölçeğinde sınıf mücadelesinin yeni bir cephesinin açılmasıdır. ABD'nin hedefi Maduro değil; kamucu ekonominin, mutlak biat etmeyen politik yaklaşımın ve bağımsızlık fikrinin kendisidir. Bu nedenle Venezuela'ya yönelen tehdit yalın kat emperyalist gericiliğin karakteridir, Venezuela halkının buna boyun eğmeyen tutumu ise halkların çıkarlarıyla örtüşen bir özeleliğe sahiptir. Önderliği tutarlı bir anti emperyalist nitelikte olmasa da, halkın kurtuluş davasını sakatlayan gericici karakteri olsa da emperyalist işgale halkın gösterdiği tutum ilericidir. İşçi sınıfı, köylüler, gençlik, ezilen uluslar ve devrimci güçler için bu saldırı, "bizden uzak" bir gelişme değildir.

Unutmayın, emperyalizm saldırır ve saldıracaktır; ancak halklar direnirse tarihin yönü değişir. Bu saldırıya verilecek yanıt açıktır: Dayanışmayı büyütmek, emperyalizme karşı mücadeleyi örgütlemek, halkların kaderini kendi ellerine alma iradesini yükseltmek!



25 Kasım Kadın Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü:

KADINLAR EN YAKICI TALEPLERİYLE SOKAĞA ÇIKTI



de kadına yönelik her türden şiddet güncelliğini koruyor. Kadınların soracağı çok soru, çok hesap var: Yalnızca Kasım ayında katledilmiş 25 kadının hesabı var. Eylem alanlarında "Rojin Kabaiş'e Ne Oldu?", "Gülistan Doku Nerede?" soruları yankılandı. Rojin adıyla öne çıkan hesap sorma inadı; kaybedilen, şüpheli denilerek katledilen, intihar denilerek üzeri kapatılan, balkondan düştü denilerek adı unutturulmaya çalışılan binlerce kadının susturulamayacak hesabının ve öfkesinin adydı.

Bu yıl da 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü baskıya, sömürüye ve şiddete karşı isyanı kuşanan kadınların sokakları doldurup taleplerini haykırmasıyla geride kaldı. Dünyanın dört bir yanında milyonlarca kadın sokaktaydı. Mirabel kardeşlerin Dominik Cumhuriyeti'nde Rafael Tirujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük ve eşitlik için yaktığı ateş, bir kez daha kadınların ellerinde harlandı; aynı isyan ateşi bu yıl da meydanları sardı.

25 Kasım'ın kadınların hafızasında her zaman özel bir yeri vardır. 25 Kasım, senelerdir devletin kadın kitlelerini sokaktan koparmaya çalıştığı günün adıdır. Biz biliriz ki 25 Kasım demek, bir araya gelmek için onlarca sokağın binlerce kadın tarafından inatla, sabırla arşınlanması; buluşulacak anın günler öncesinden kovalanması demektir. 25 Kasım demek emeğimiz için, bedelimiz için, kimliğimiz için, birbirimiz için kavga demektir. Biz biliriz ki o gün, dövizlerin şiarları günler öncesinden seçilir; saatlerce hazırlanan dövizlere öfkeyle, umutla şiarlar yazılır.

Kadınlar 2025'in 25 Kasım'ında da bu heyecanla, buluşmanın inadını kuşanarak yürüdüler. Yoğun gözaltı ve işkence saldırıları nedeniyle uzun süredir parçalı eylemler yapmak zorunda kalan kadınlar, bu yıl Taksim'de, Ankara'da, İzmir'de, Dersim'de ve onlarca şehirde buluştular.

Her yıl 25 Kasım'da dövizlere yazılan şiarlar güncel sorunlara göre değişse

Kadınların alanlarda haykırdığı her soru, sadece faillerin değil, bu düzenin kendisinin yargılandığını gösteriyor. Gözaltında kaybettiklerinden şüpheli kadın ölümüne kadar her karanlık sayfanın, şüpheli her ölümün arkasından devlet çıkıyor. Çünkü kadınların yaşamına yönelen şiddet, tesadüf değil; sistemli politikaların sonucu.

Bu politikaların bir parçası olarak, 2025 yılının "Aile Yılı" ilan edilmesi, kadınları yeniden "ev, aile, çocuk bakımı ve geleneksel roller" başlıkları altında dört duvar arasına hapsedmeyi hedefinin açık ilanı oldu. Kadınlar bu kuşatmaya, "kadının yeri evidir" diyenlere karşı; "2025 Aile Yılı olacak" diyenlere karşı; "Aile Değiliz, Kadınız! Kadınlar İsyan-dayız!" ve "Aile Yılı Değil Kavga Yılı!" şiarlarıyla yanıt verdi, sokakları kuşattı.

Aynı dönemde hazırlanıp Meclis'e sunulan 11. Yargı Paketi de kadınların gündemindeydi. Bu paket, kadınların nafaka, boşanma ve velayet haklarına; LGBTİ+ların özgürce yaşam hakkına saldırıyor. "Üreme yeteneğinden yoksunluk" gibi insanlık dışı şartları tanımlıyor. 16 yaşındaki kız çocuklarının evlendirilmesinin ve çocuk işçiliğinin önünü açıyor. "Atanmış cinsiyetine uygun davranmayanları" ve bu davranışı "teşvik edenleri" hapse göndermeye hazırlanıyor. Aynı zamanda "örgütlü suçlar" kapsamında yargılanan çocuklara verilecek cezaları artırarak her gün daha da yoksullaştırdığı, MESEM'lerle sömürdüğü çocuklara "mücadeleden

uzak dur" diyor! Kadınlar bu saldırı paketine karşı sokaktaydı: "11. Yargı Paketine Karşı Ayağa Kalk!" dövizleriyle alanları doldurdular.

Elde edilmiş hakların her geçen gün daha pervasız biçimde tırpanlanması, kadınların yıllar süren mücadelesine yönelmiş topyekûn bir saldırdır. Kadını miras hakkından, nafaka hakkından, boşanma hakkından, çalışma hakkından mahrum bırakmak isteyen devlet aynı mesajı bir kez daha veriyor: Kadını "ikinci cins" konumuna sürmeye çalışıyor. Kadınlar, yıllar içinde büyük bedellerle kazanılmış haklarını hedef alan bu kuşatmaya karşı, meydanlarda kararlılıkla haykırıyor: "Kazanılmış Haklarımızdan Vazgeçmeyeceğiz!"

25 Kasım'dan günler önce Dilovası'nda bir parfüm deposunda önüne geçilmeyen ihmaller nedeniyle çıkan yangın sonucu altı kadın ve çocuk işçi katledildi. Aynı mahallede oturmasına rağmen katledilen işçi kadınlar ayrı saatlerde ve ayrı yerlerde toprağa verildi. Halkın öfkesini ve hesap sormasını engellemek isteyenler bir kez daha kadınların öfkesine yenildi. Çünkü 25 Kasım günü binlerce kadının çığlığı ile Dilovası'nda katledilen kadınların sesi tüm ülkede yankılandı. "Dilovası'nda Katledilen Kadınlar İsyanımızdır!"

Ucuz iş gücü, güvencesiz ve esnek çalışma koşullarının hiçbir yaptırımı olmayınca en büyük hak gasbına yine kadın işçiler uğruyor. Açlık sınırında çalışan kadınlar, eve ekmek götürmeye çalışan kadınlar, alınmayan en basit önlemler yüzünden katlediliyor. Kadınların ellerinde bayraklaşan şiarların başında yoksulluk, iş cinayetleri, güvencesizlik geliyor çünkü bunlar birer slogan değil; her kadının kendi yaşadığı haksızlıkların, yok sayılmanın, açlığın somut hikâyesi. Çocuğuna beslenme hazırlayamayan, pazara bile gidemeyen kadınlar, açlığın kader olmadığını haykırırken daha büyük bir isyanı içlerinde taşıyor:

Kadınlar sokaklar arşınlayıp alanlarda bir araya gelmeye çalışırken, "Katledilen Kadınlar İsyanımızdır!" derken

Cumhurbaşkanı Erdoğan "Ulusal eylem planı" kapsamında kürsüde yaptığı konuşmada kadına yönelik şiddeti kınadı. Şiddeti kimin uyguladığına dair somut hiçbir cümle kurmadan şiddete uğrayan kadınların yanında olduğunu ifade etti. Buna alay etmekten başka bir şey denemez. Kadınlar senelerdir alanlardan gerçeği haykırıyorlar: "Erkek Vuruyor, Devlet Koruyor!" Biz biliyoruz ki şiddeti üreten devlet, şiddeti yok edemez. Onu alt edecek olan, sırtımızdaki sopayı kırarak olan bizim yumruğumuzdur!

25 Kasım'da Taksim'de kadınların, işçilerin, Filistinlilerin, Hindistan'da direnen Adivasi kadınlarının sesi bir arada yankılandı. Kadınlar dünyanın dört bir yanında aynı zincirlere vurulmaya çalışılıyor; aynı mücadelenin farklı cephelerinde aynı inatla direniyor. O inat; umut ve direnç demektir. Bu güç ile 2025 yılını aile yılı değil kavga yılı, umut yılı, direnç yılı yapalım!

Kadınların sloganları her geçen gün kampüslerden, fabrikalardan, atölyelerden, evlerden daha net duyuluyor. Devletin ikiyüzlü politikaları daha açık biçimde teşhir oluyor. Kadınlar yüzyıllardır toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin baş aktörünün devlet olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Erkek-devlet şiddetine karşı mücadele için alanları her geçen gün daha fazla dolduracağız! 25 Kasım'ın ardından bir kez daha görüyoruz ki dünyanın hiçbir yerinde egemenler kadınların yürüyüşünü durduramıyor. Devletin baskısı, erkek şiddeti, yoksulluğun zincirleri, hak gaspları... Hiçbiri kadınların biriken öfkesini, dayanışmasını ve iradesini bastıramıyor. Sokaklarda yükselen her slogan, her adım, her yumruk kadınların yüzyıllardır süren direnişine ekleniyor.

Bugün bize ölümü, sömürüyü, yoksulluğu, korkuyu, yılgınlığı, karanlığı dayatanlara cevabımız örgütlü mücadelemiz ve inatla yürüyüşümüz olacak. Geleceği örgütlü mücadelemizle, korku değil inatla; yılgınlık değil dirençle, karanlık değil umutla kuracağız!

YOKSULLARIN SOFRASINDAKİ GÖRÜNMEZ ŞİDDET DÜZENİN ZEHRİDİR

Türkiye’de gıda güvenliği meselesi yalnızca denetim yetersizliğinin değil toplumsal sınıf ilişkilerinin ve pazara hâkimiyetteki üretim mantığının iç içe geçtiği daha köklü bir sorunun göstergesidir. Bugün soframızdaki ekmekten süt ürünlerine, şarküteriden temel bakliyata kadar uzanan geniş bir yelpazede halkın büyük çoğunluğu sağlıklı gıdaya erişemiyor. Çünkü sistem, üretimin en nitelikli olanlarını iç pazara değil döviz getirisi yüksek olduğu için dışa yönlendiriyor.

Türkiye tarımının ve gıda sanayisinin en kaliteli ürünlerinin Avrupa’ya ve Körfez ülkelerine ihracı geriye çoğu zaman düşük standartlı ürünlerin kalmasına yol açıyor. İçeride ise denetimden kaçan, maliyeti en aza indirerek ayakta kalmaya çalışan, kimi zaman tamamen kayıt dışı biçimde üretilen merdiven altı gıdalar, milyonların zorunlu tercihi haline geliyor. Bu durum bir bireysel “hijyen ihmali” meselesi değil, doğrudan doğruya sınıfsal bir gerçektir.

Yoksul mahallelerde market raflarına baktığımızda aynı ürün grubunda uçurum kadar fiyat farkları göze çarpar. Daha sağlıklı, daha nitelikli ve daha güvenli olan seçeneklerin etiketleri, işçi ücretlerinin çok üzerinde bir seviyede durur. Asgari ücretle geçinen bir işçi ailesi, pazara her gidişinde bir tercih yapmaya zorlanır: Ya daha ucuz ama ne kadar güvenli olduğu belirsiz ürünleri alacaktır ya da bütçesini zorlayıp ayın geri kalanında temel ihtiyaçlarını kısıttığı bir yaşam sürecektir. Böylece sağlıklı beslenme bir hak olmaktan çıkar ve yine sınıfsal bir ayrıcalığa dönüşür.

Zengin mahallelerde organik sebze ve meyve reyonları genişlerken, üniversite öğrencilerinin çoğu günü tek bir poğaça ile geçirmekte, göçmen emekçiler karın doyurmak için en ucuz fast-food seçeneklerine mahkûm edilmektedir. Büyük şehirlerin çeperlerinde yaşayan aileler için “ucuzluk”, artık lezzet ya

da kaliteyle değil riskle özdeşleşmiştir.

Bu tabloyu yaratan ekonomik mekanizma aslında çok basittir: Burjuva üretim mantığında ürünün nereye gönderileceğini belirleyen şey toplumsal yarar değil kârdır. Yarı sömürge ülkelerde kârın yüksek olduğu pazar dışı pazardır; çünkü döviz getirir. Dolayısıyla bir meyvenin en düzgünü, unun en iyisi, peynirin en katkısız olanı dışarıya gider. Üretim aşamasındaki rekabet ise üretim maliyetini düşürmek üzerinden yürür. Maliyet düşürmek kaliteden ödün vermekle mümkündür ve düşük

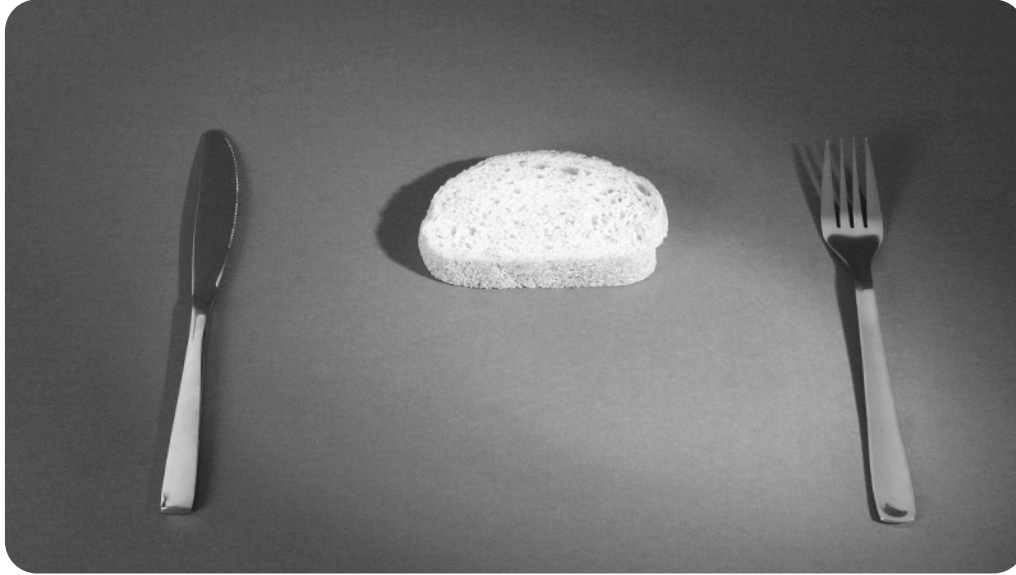
modellerin genelde işlevsiz kaldığına tanıklığımız da aynı şekilde olağandır. Periyodik olarak açıklanan “ifşa listeleri” geçici bir ferahlık sağlar; ama yapısal çürümüşlüğü örtemez.

Bugün milyonlarca insanın sofrasına giren gıdanın niteliği, üreticinin değil alıcının sınıfsal konumu tarafından belirlenmektedir. Bir işçinin çocuğu ile üst gelir grubundan bir ailenin çocuğu aynı sütü, aynı eti, aynı ekmeği tüketmemektedir. Yerli ve kendine yeten tarımsal üretimin çökertilmesi, yerine bağımlı ve borçlu bir tarım üretiminin

maliyetli ürünleri kullanmasıdır. İşçi yemekhanelerinde yaşanan sorunların kaynağı da patronların ya da üretim biriminden sorumlu müdürlerin maliyet kısıma politikalarını en kolay biçimde gıda ve temizlik ürünlerinde uygulamalarıdır. Bu nedenle gıda zehirlenmeleri tesadüf değil düşük maliyet – düşük kalite – düşük denetim üçgeninin kaçınılmaz sonucudur.

Bu nedenle mesele yalnızca “zehirlenme vakaları nasıl önlenir?” sorusundan ibaret değildir. Asıl soru şudur: Türkiye’de neden sağlıklı gıda yalnızca belirli sınıfların erişebildiği bir ayrıcalığa dönüşmüştür? İhracat ekonomisinin mantığında, uluslararası pazarın talepleri belirleyicidir; iç pazar ise ancak bu talepler karşılandıktan sonra düşünülür. Bu politikanın toplumsal sonucu ise, halkın kendi ülkesinde üretilen en kaliteli ürüne ulaşamaması, hatta zaman zaman kimyasal risklere maruz kalmasıdır.

Bugün medyada yer alan gıda zehirlenmesi vakaları, aslında yaşanan büyük tablonun yalnızca görünen ve en dramatik ucudur. Zehirlenmeler elbette önemlidir, hayatları doğrudan tehdit eder. Fakat bunlar buzdağının su üstünde kalan kısmıdır. Asıl mesele, milyonların her gün sessizce maruz kaldığı yetersiz beslenme, düşük kaliteli gıda tüketimi ve bunun yarattığı uzun vadeli yapısal sağlıksızlıktır. Birkaç kişinin hastaneye kaldırılması kamuoyunu kısa süreli sarsabilir, fakat sağlıklı gıdaya erişemediği için ömrü boyunca kronik hastalıklarla yaşayan, gelişimi sekteye uğrayan, bağışıklığı zayıflayan geniş halk kesimleri görünmez kalır. Zehirlenmeler tali olandır; çünkü sistemi değiştirmeye yetmez, yalnızca semptomu işaret eder. Asıl gündem, toplumun en geniş kesimlerinin her gün, her öğünde maruz kaldığı bu yavaş ve düzenli zehirlenme halidir. Gıda güvensizliği bir kriz anı değil, bir yaşam biçimi dayatmasıdır ve bu düzen değişmedikçe zehirlenmeler yalnızca daha büyük bir çürümenin küçük patlamaları olarak kalmaya mahkûmdur.



kalite standartların altına inmekle sonuçlanır. Standartların dışına çıkıldıkça denetimlere yakalanmamak kaygısı baş gösterir. Bu da üretimin kayıt dışında gerçekleşmesine neden olur. Bu döngüde en çok küçük üretici sıkışır. Çünkü ayakta kalabilmek için ya fiyat kırmak zorundadır ya da daha düşük standartlara yönelmek.

Devletin denetim mekanizmaları ise sistematik bir güce sahip olmadığı için sorunu genellikle yüzeysel olarak tespit eder ve engellemekte yetersiz kalır. Bazen de standartların altında kalan düşük kaliteye göz yuman bir mekanizma devreye girer. Rüşvetle, ahabap-çavuş ilişkisi ile işleyen bu mekanizma hemen her düzeyde gerçekleşebilir. Standart altı ya da hileli ürünlerin varlığı dikkat çekici değildir, hatta olağandır. Tüketicinin bilinçlendirilmesine dayalı önleyici

yerleştirilmesi, küçük üreticinin borç batağında sürüklenmesi, çiftçinin köyünü terk etmek zorunda kalması ve büyük tarım şirketlerinin piyasaya hâkim olması da gıdayı giderek daha pahalı ve daha erişilmez hale getiriyor. Türkiye gibi tarım potansiyeli yüksek bir ülkenin kendi halkına sağlıklı gıda sunamaz hale gelmesi ne iklimle ne kuraklıkla ne de bireysel hatalarla açıklanabilir; tamamen politik tercihlerin sonucudur.

Son yıllarda artan toplu zehirlenme vakaları tam da bu sınıfsal dönüşümün görünür halidir. Okulda dağıtılan yemeğin neden bozuk olduğunu anlamak için aslında karmaşık analizlere gerek yoktur. Çünkü o okula ayrılan bütçe zaten sağlıklı gıda almaya yetmemektedir. Hapishanelerdeki zehirlenmelerin nedeni tedarikçi firmaların en düşük

Dogmalar ve Devrim: "Dogm

Geçen sayıda, devrimci hareketin tartışması gereken temel konuların, geniş kitleleri kapsayan örgütlenmelerin sorunları olduğunu belirtmiş; bu kapsayıcılığın ancak anti emperyalist, anti feodal ve anti faşist bir hatta ilerlemekle sağlanabileceğini vurgulamıştık. Şimdi, kimi tutum ve yaklaşımları bu kapsayıcılık açısından değerlendireceğiz. Bu değerlendirme, farklı anlayışlarla ilişki kurarken benimsemişimiz yöntem ve tarzın da açıklığa kavuşmasını sağlayacaktır. Zira “birlik” konusunda duyarsız ya da küçümseyici davrandığımız, dogmatik olduğumuz yönündeki eleştirilerin farkındayız.

Öncelikle, “birlik”ten kastımızın, farklı stratejilere sahip güçlerin eylem birliği olduğunu yeniden hatırlatalım. Bunun ötesindeki birliktelik iddiaları, esasen bir çizgiyi terk etmeyi veya ettirmeyi içerir. Tartışma bu zemine çekildiğinde ilerleme sağlanamaz; sağlanırsa da başka amaçlara hizmet eder. Daha geniş bir birlik adına “yutulmayı” kabul etmek bir tercihtir; çizgisini değiştirmek ya da “koşullar değişti” diyerek başka bir niteliğe yönelmek de mümkündür. Bu, nihayetinde bir özgürlük meselesidir.

“Dogmatik sol” ithamına gelince: Bu suçlamayı üstümüze alıyoruz; çünkü eleştirinin yöneltildiği kişiler değil, içerdiği anlam önemlidir. Marksist-Leninist-Maoist çizginin sınıf mücadelesi, örgütlenme, devlet teorisi ve sosyalizm konusundaki değiştirilemez ilkeleri “aşıldı” iddiasıyla tartışmaya açıldığında, buna “dogmatizm” dense de konumumuzu sahipleniriz. Dogmalarımızın olmadığını söylemiyoruz; tersine, tarihsel süreçlerin doğruladığı ilkeleri savunuyoruz. Emperyalizmin sömürgeciliği, işgali ve savaşı; sınıf mücadelesinin devleti, diktatörlüğü ve devrimi zorunlu kıldığı gerçeğini “aşmamız” istendiğinde vereceğimiz yanıt nettir: Dogmalarımızı sahipleniriz.

Bugünkü tartışmalarda meselenin özü tam da budur. Sorun açık biçimde ortaya konmalı, saflar netleşmeli ve tartışma keskinleştirilmelidir.

Bu konunun açık bir nitelik kazanması için Nimet Sevim imzalı 15 Kasım 2025 tarihli “Dogmatizmin çıkmazı”

başlıklı yazıyı değerlendireceğiz. Belli başlı ithamlar bu yazıda dile getirilmiş görünüyor. “Dogmatik soldan” gelen eleştirilerin “sınıflardan kopuk”, “devrim karşıtı” ve “uzlaşmacı” gibi damgalamalardan ibaret olduğu iddia ediliyor. Dediğimiz gibi, bu ithamların doğrudan muhatabı değil; ama aynı zamanda bunun kimlere yöneldiği açık da değil. Muhatabı olarak “dogmatik sol” damgası var. Eleştirilerimizin içeriğinde tüm bu tespitler var. “Sınıf bakış açısından yoksun” iddiamız en başından beri var; bugün de sürüyor. Sadece, eskiden bu bakış açısından hareket edildiği iddia edilirdi. Şimdi sınıf bakış açısının, yanlışların kaynağı olduğu ileri sürülüyor. “Devrim karşıtlığı” iddiamız olmadı; ama devrimin amaçlanan bir eylem olmadığı da açık. Uzlaşmacılık ise “yeniden sosyalizmin” temel özelliği. Bunun apaçık savunulduğuna birçok kez tanık olduk. Üstelik sadece politik düzlemde değil, felsefe alanında bunun “teorisi” de yapıldı Öcalan tarafından. Marks’ı aştığını ileri süren Öcalan bu alanda Hegel’in haklı olduğunu ileri sürerek “uzlaşmanın” bizim değişimle “ikinin bir olmasının mümkün ve doğru olduğunu” savundu. Çatışmacı felsefi anlayışın tarihsel bir hata olduğunu, çeşitli yanlışlara yol açtığını ileri sürdü. Ancak “Sosyalizm, tartışmayı ve düşünsel çoğulculuğu reddeden donmuş bir dogma mı, yoksa kendini sürekli yenileyen, çağın sorunlarıyla hesaplaşan canlı bir düşünce mi olacak?” sorusunun ima ettiği çerçeve yanıltıcıdır. Zira tartışma veya “düşünsel çoğulculuk” sosyalizmin reddettiği şeyler değildir; aksine sosyalist düşüncenin gelişiminin zorunlu öğeleridir. Kavramlardaki değişimleri ve bu değişimlerin ideolojik yönlendirmelerini bir kenara bıraksak bile, sosyalizmin zaten “birin ikiye bölünmesi” ilkesine dayanan ve çatışmayı toplumsal ilerlemenin motoru olarak gören bir felsefeye sahip olduğunu görürüz. Bu nedenle tartışmayı yalnızca görmekle kalmaz, aynı zamanda ona yazgılı olduğunu da bilir.

“Yeniden sosyalizm” ile dile getirilen fikirler ilk defa ileri sürülmüyor. Sadece yineleniyor. Bizim eleştirimiz ilk değildir. Bunun güçlü bir tartışmaya dönüşmemesi bu fikirleri savunanların tercihi olmuştur.

Bu fikirler tarihte birçok kez savunulmuştur. Öcalan çoğunlukla bunları yineleyendir. Kısım on a ait olan fikirler de söz konusudur ki bu da günün bilgisiyle birlikte kaçınılmazdır. Şimdi Nimet Sevim de onun yolunu izliyor. Sosyalizmin deneyimini aşmak adına Marksizmin temel karakterini, tezlerini reddediyor.

Bu tutum Nimet Sevim’e özgü değil, genel bir tutum ve içten içe sosyalist eğilime sahip geniş bir ulusalcı kesimi

SINIF GERÇEĞİ VE KADIN SORUNU

Nimet Sevim sınıflar gerçeğinden kopma eleştirisine karşı “Bu iddia ciddi sorunlar barındırıyor. Her şeyden önce, sınıf indirgemeciliği ile sınıf analizi aynı şey değildir.” diyerek baştan yanlışla karşı yanlış savunmaya girişiyor. Böylece doğrunun üzerine bir örtü çekiyor. Sınıf gerçeği “sınıf indirgemeciliği” olarak tanımlanıp “indirgemeci” anlayışı eleştiriliyor. “Ekonomizm” dediğimiz akım



de etkisi altına alıyor. Bununla sınırlı kalmıyor, düne kadar devrim, sınıf mücadelesi içinde Marksizm ve Leninizmin öğretilerini temel almış neredeyse bütün hareketleri de etkiliyor. Buradaki etkiyi hem pratikte görüyoruz hem de savunmalarında.

Nimet Sevim’in “dogmatik sola” eleştirilerinden devam edelim.

indirgemeci bir anlayıştır örneğin. Bunu “dogmatik sol” eleştirisinde kullanmak bir tür çarpıtmadır. “Dogmatik sol” bu akımla arasına önce Marks ve Engels zamanında, devamında Lenin’le birlikte, en son da Maoizmle birçok kez kalın çizgiler çekti. Amansız eleştirilerle devrime sırt çeviren bu anlayışın tahakkümünü birçok kez kırdı.

"Dogmatik Sol" Eleştirilerine Yanıt

Nimet Sevim “dogmatik solun” örneğin kadın sorununu “ikincil çelişki” sayarak görmezden geldiğini ileri sürüyor. Pek revaçta olan bu görüş yanlıştır. Bir şeyin “ikincil çelişki” olması onun görmezden gelinmesine neden olmaz. Söylenen şudur: Sınıf çelişkisi var oldukça diğer tüm çelişkiler yeniden yeniden üretilir. Çünkü sınıf hegemonyası toplumsal üretimin bir sonucudur. Toplumsal üretimin genel karakteri değişmedikçe var olan tüm çelişmeler, hatta bu çelişmelerden türeyen fikirler de varlığını

çarpıtmaların tekrarıdır.

Elbette bugün kadın hareketinin ulaştığı düzey, cinsiyet ayrımcılığına karşı daha da gelişmiş ve genişlemiş olan toplumsal bilinç ve farklı cinsel kimliklerin bilimsel olarak anlaşılması, geçmişe kıyasla daha ileri bir evreye işaret eder. Bu ileri evreden hareketle Marksist hareketin, dolayısıyla “dogmatik solun” geçmiş pratiğinin horlanması abesle iştigaldir. Kadının ezilmişliği “dogmatik sol” için başından beri temel sorunlardan biri

değil, onun üzerine eklenen yeni halkayı ifade eder. Kadın ezilmişliğine karşı mücadelenin bugünkü derinliği, önceki mücadele deneyimlerini silikleştirmeyi değil, onları tamamlamayı gerektirir.

Nimet Sevim’in “(sosyalist) yaklaşım kadın ezilmişliğini ‘ikincil çelişki’ sayarak görmezden geldi” iddiası, bu tarihsel gerçekliği bütünüyle inkâr etmektedir. Bu noktada burjuva feminizmine doğru bir savruluş söz konusudur. Çünkü feminizmin aynı tarihsel süreçte ortaya çıkan ciddi handikaplarını -işçi sınıfını bölen politik karakterini, devrimi reddeden tutumunu, kapitalizme verdiği ödünleri ve onunla kurduğu uyumu; işçi ve emekçi kadınları dışlayarak elit veya burjuva kadına öncelik tanıyan yaklaşımını- sorun etmemek ancak böyle bir savruluşun sonucu olabilir. “Dogmatik sola” yaklaşımdaki kabalıkla feminist harekete yaklaşımdaki toleranslı tutum sorgulanmaya değerdir.

EKOLOJİ VE ULUSAL SORUNA YAKLAŞIM

Nimet Sevim, aynı yöntemi hem çevre bilinci hem de ulusal-etnik sorunlar konusunda tekrar ediyor; ekolojik yıkımın meşrulaştırıldığını ve ulusal sorunların ertelendiğini ileri sürüyor. Oysa toplumsal üretimin zorunlu büyümesini ve üretim araçlarının gelişmesindeki engellenemez ilerlemeyi tespit etmek “meşrulaştırma” değildir. Bu eleştiri, tarihsel sürecin bir özne tarafından kontrol edilebileceğini varsayan idealist bir yaklaşıma dayanıyor. Kapitalizmi metadan hareketle açıklayan Marks’ın özel mülkiyetçi anlayışla olan hesaplaşmasını göz ardı ettiği için de yalnızca kaba değil, tarihsel sürecin işleyişini reddeden bir tutuma dönüşüyor.

Bu yaklaşım, proletaryanın tarihsel rolünü ve sınıfsız topluma geçişin maddi dinamiklerini inkâr ediyor; işçi sınıfının birliğini “söylem” düzeyine indirerek açığa vuruyor. Oysa işçi sınıfının birliği, kapitalizmin yarattığı nesnel koşulların sonucudur. Burjuvazinin temel saldırılarından biri de tam olarak bu nesnel birliği —devrimlerin ve sınıfsız topluma ilerleyişin zorunluluğunu— iradeye indirgemektir. Sübjektif unsurun tarihi belirlediğini iddia eden bu anlayış, hem materyalizmi reddeder hem de gerici

fikirlerin kitleler üzerindeki etkisini güçlendirir.

Ekolojik yıkım kapitalizmin yapısal bir sonucudur ve burjuva düzen tasfiye edilmeden durdurulamaz. Buradaki temel unsur toplumsal üretimin zorunluluğudur; kapitalizm bu zorunluluk temelinde yıkım üretir. Özne ise bu süreçte tarihsel bir rol oynar. Patronlar kötü oldukları için değil, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet gereği sömürürler. Aynı şekilde işçi sınıfının birliği kişisel tercihlerden değil, sistemin işleyişinden doğar; bu birliğin siyasî bir içerik kazanması ise özneyi gerektirir. “Dogmatik sol”un görevi, bu nesnel süreçleri sosyalist bilinçle birleştirmektir. Marksizm tam da bu nedenle proletaryanın hem bilimsel hem ideolojik tutumudur.

Nimet Sevim, bu diyalektiği, ekolojik yıkımın öznel niyetlerin ürünü olduğunu söyleyerek reddediyor. Oysa dogmatik solun meşrulaştırdığı bir yıkım yoktur; yıkım zaten kapitalizmin gerçekliğidir ve içinde bulunduğumuz yüzyılda çok daha derindir. Bir dünya savaşının “kıyamet” senaryolarına yaklaşacağı açıkken, bunu görmek kişiyi meşrulaştırıcı yapmaz; devrimci bir birey için sonuç, devrim mücadelesini yükseltmek olmalıdır. Ya devrimlerle emperyalizmin yaratacağı savaşlar engellenecek ya da savaşlar devrimlerin yolunu açacaktır.

Ulusal ve etnik sorunların ertelendiği iddiası da aynı ölçüde yanlıştır. Dogmatik sol bu sorunları ne yok saymış ne de ertelemiştir; fakat elbette her dönemde her soruna yeterli cevap üretilememiştir. Hatalar ve eksiklikler vardır; ancak “ertelemek” suçlaması indirgemecidir. 20. yüzyıl boyunca komünist hareketin hemen her toplumsal sorunla ilgili politikası ve çalışması olmuştur.

Peki Nimet Sevim neden ulusal ve etnik sorunların ertelendiğini iddia ediyor? Çünkü sosyalist hareketin temel doktrinlerinden olan iktidar sorununu reddediyor. İşçi sınıfının iktidarını hedefleyen sosyalist perspektifi yanlışlayarak, iktidara gelmeden de toplumsal sorunların çözülebileceğini savunuyor; yeter ki halk örgütlensin demeye getiriyor. Oysa devrimci hareket, devrim için örgütlenirken bu sorunlara dair çözüm-



korur. Bunu “görmezden gelmek” diye sunmak bir tartışma üslubu değildir; gerçeğin kendisinden kaçma yöntemidir. Kadın ezilmişliğinin devrimci hareket tarafından görmezden gelindiği iddiası, komünist hareketin—ve daha geniş anlamda bütün devrimci hareketin—kadının kurtuluşu üzerine yürüttüğü teorik çalışmaları ve pratik birikimi yok saymaktır. Bu iddia, burjuva feminist hareketin devrimci harekete yönelttiği

olmuştur. “ikincil çelişki” kapsamında ele alınması onun önemsiz görülmesinden değil, toplumsal kurtuluşun önündeki başlıca engelin sınıf tahakkümünün ya da sınıfların varlığı, başka biçimde ifade edersek özel mülkiyetçiliğin varlığından kaynaklanan bir olgudan ötürüdür. Bu objektif bir gerçekliktir, niyetle, sübjektif ögenin tespitiyle değişebilecek bir durum değildir. Dolayısıyla ileri bir evrede olmak, önceki birikimin inkârını

ler üretmiş ve iktidarını kurduğu her yerde bu çözümleri hayata geçirmiştir. Sovyetler, Devrimci Halk Komiteleri ve Kızıl Siyasî İktidar organları bunun açık örnekleridir.

“20. yüzyıl sosyalizminin en büyük sorunlarından biri, tüm toplumsal çelişkileri sınıf çelişkisine indirgemesiydi.” Burada dile getirilen eleştirilerin temel dayanağı işte bu iddiadır. Oysa tüm toplumsal çelişkilerin sınıf çelişkisinden kaynaklandığı görüşü, evet, Marksist bir görüştür; ancak bu, ne sınıflardan önce toplumların varlığını reddeder ne de sınıfsız ilkel toplulukların çelişkisiz olduğu gibi bir tez ileri sürer. Aksine Marksizm, çelişkisiz bir toplumdan -ya da çelişkisiz herhangi bir şeyden- söz etmez. Her şeyin kendi iç çelişkilerini barındırdığını savunur ve ancak bu çelişkilerin kavranmasıyla şeylerin anlaşılabilirliğini ileri sürer. Sınıf çelişkisi insanlık tarihinin belli bir döneminde, özel mülkiyetçiliğe geçişle başlamış ve

sonraki tüm toplumların gelişiminde belirleyen olmuştur. Görüş budur. Bu indirgemecilik değildir; belirleyene işaret etmektir ve tüm diğer çelişmelerin açıklamasını, gelişimini, çözüm yolunu belirleyenden hareketle ortaya koymayı getirir. Toplumun bütün diğer sorunlarına ilgisizlik ya da onları bilinmeze ertelemek değil, bu toplumun bütün sorunlarına bilimsel bir yolla ulaşmak ve onları bilimsel bir yolla çözmek için bir yoldur. İddia sahibinin, “dogmatik solun” kadının ezilmişliğine, ulusal sorunlara, çevre sorunlarına, halkın her türden sorununa ve bunlar karşısında örgütlenmesine ilgisizliğinden söz etmesi devrimci tarihe yabancı olmasından ya da yabancılaşmasından başka bir şekilde açıklanamaz.

Son döneme damgasını vuran gerilemeyi sözü edilen türden bir “indirgemecilikle” açıklamak da mümkündür. Ne var ki bu bizim ifadelerimizle Marksizmden, iddia sahibinin ifadesiyle “dogmatik soldan” bir sapmaya tekabül eder.

“Dogma” olarak tarif edilen yukarıda konu ettiğimiz kavramlar, ilkeler, çizgilerden sapmalar olduğu ölçüde sosyalist hareket gerileme yaşadı.

Nimet Sevim “Öcalan’ın” sınıf analizini reddetmediğini, aksine zenginleştirdiğini iddia ederek dogmatik solun indirgemeciliğini mahkûm ediyor. Oysa Öcalan’a yönelik eleştiri görüşlerinin sınıf analizi içermemesi değildir. Eleştiri sınıf bakış açısından yoksunluktur. Proletaryanın sınıf çıkarlarını temel almaması, burjuvaziyle uzlaşma yolu araması ve hatta bunu bulduğunu ilan etmesidir. Sınıfların varlığını reddetmek sıradan bir burjuvanın da reddetmediği bir gerçekliktir. Marks “Sınıfların varlığı ya da sınıf mücadelesi benim tarafımdan keşfedilmiş değildir. Benden önce burjuva tarihçiler de, burjuva iktisatçılar da bu gerçeklerin gelişimini anlatmışlardı.” der Weydemeyer’e, 1852 tarihinde yazdığı mektubunda. Bu gerçekliktir ve Öcalan da bunu reddetmez elbette. Fakat gene Marks aynı mektupta şunu söyler: “Ama onların söylemediği şey, bu sınıfların yalnızca üretimin belirli tarihsel aşamalarında ortaya çıktığı ve sınıf mücadelesinin zorunlu sonucunun proletaryanın siyasal egemenliği olduğudur.”

İşte Öcalan’ın reddettiği şey Marks’ın bu temel görüşüdür. O, “bu sınıfların yalnızca üretimin belirli tarihsel aşamalarında ortaya çıktığını” önemsizleştiriyor ve toplumsal üretimde sınıfların rolünü anlamsızlaştırıyor, hatta bunu açıklamayı “kapitalizmi meşrulaştırmaktır” diyerek aştığını ileri sürüyor. Devam edip bu sürecin “zorunlu sonucunun proletaryanın siyasal egemenliği olduğu” tezini de reddediyor. Öcalan’ın “sınıflardan kopuk toplumsal mücadele ve oluşumları” savunmakta olduğu iddiasının temeli budur. Nimet Sevim Öcalan’ın “sınıf mücadelesini toplumsal cinsiyet, ekoloji, ulusal mesele ile kesişimsel bir perspektifte ele aldığını” ve bunun da “sınıftan kopuş değil, sınıf analizinin derinleştirilmesi” olduğunu ileri sürüyor. Bu açıklamada Marks’a ait keşfin reddi başka bir biçimde ifade ediliyor sadece.

UZLAŞMACILIK VE SOSYALİZM

Son olarak uzlaşmacılık eleştirisine verilen yanıtı değineceğiz. Burada Nimet Sevim gene bir çarpıtma yoluna gidiyor. Uzlaşma eleştirisinin kadın hareketini, çevre sorunlarını mücadeleye katmak olmadığı çok açıktır. Aksine bu hareket ve halktan gelen başka hareketler de bu sorun ve halka ait başka sorunlar

da devrimci mücadelenin kapsamında hep olmuştur. Uzlaşma denen şey proletaryanın iktidarını reddetmeye dayanan görüştür. Bu görüş sınıflar mücadelesinin yerine sınıf iş birliğini, uzlaşmacılığı koymak anlamına gelir. Marks’a ait temel görüşün reddinden söz edildiği açık olmalıdır. İktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ve bir proletarya diktatörlüğü sürecinin başlaması Öcalan tarafından açıkça reddedilmiştir. Nimet Sevim de bu düşüncüyü tam olarak savunmaktadır. Uzlaşmacılık budur.

Yazının son bölümünde olduğu gibi uzlaşma siyasetinin sonuçlarını okuyoruz. Kadın mücadelesinin burjuva feminizmi olarak reddedildiği iddiası burjuva feminizmiyle uzlaşmanın bir argümanı olarak dile geliyor. Burjuva feminizmi yok mudur? Emekçi ve işçi kadınları mücadelenin dışına iten, onları mücadelenin asli unsuru olarak görmemenin bir eleştirisi yok bu yaklaşımda. Gene feminist değil de Marksist olan kadın mücadelesinin deneyimlerini inkâr ediyor.

Uzlaşmacılık burada durmuyor elbette. Örneğin Stalin önderliğindeki Sovyet deneyimini, yani proletarya diktatörlüğünü “büyük terör” diyerek reddeden ve burjuvazi ile uzlaşmayı temel alan tutumu okuyoruz. Lenin önderliğinde karşı devrimci ayaklanmaların bastırılmasının reddini okuyoruz. Buradaki ithamlar proletaryanın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğünü ve burjuvazinin karşı devrimci varlığını, onun sosyalizme her yolda saldırmaya cüretini, sosyalizmde sınıf kavgasının amansızca süreceği gerçeğini reddediyor. Diyor ki “Ekolojik krizle mücadele etmeli, ve bu ‘burjuva safsatası’ değil, insanlığın varlık meselesidir. (...) Toplumsal cinsiyet eşitliğini merkezine almalı, çünkü dünyanın yarısı kadın ve onların özgürleşmesi olmadan gerçek bir özgürleşme olamaz. Farklı kimlik ve inançlara saygılı çoğulcu bir yaklaşım benimsemeli, çünkü tektipleştirme özgürleşme değil baskıdır...”

Bu yaklaşım, özünde sosyalist harekete karşı ölçsüz bir saldırı niteliğindedir. Dürüst bir sosyalist analiz, bu ithamların yersiz olduğunu, kaynağının ise geçen yüzyıldan bugüne burjuvaziye ait ideolojik birikim olduğunu ortaya koyar ve bunlardan uzak durur.

Özetle, Nimet Sevim burjuvazinin biriktirdiği mermilerle proleter harekete ateş etmektedir; ancak gerçekler, görünmez ama çelikten bir zırhla korunmaktadır.



SURİYE'DE ALEVİ KATLIAMLARI DEVAM EDİYOR

Suriye'nin Humus şehrinde Alevilere dönük katliamlar devam etmektedir. Alevi halkı kendi toprağında rahat bir uyku uyuyamamakta, olmadık sebeplerden dolayı katledilme korkusu yaşamaktadır. En son, Alevi olan bir çiftin yok yere katledilmesi Alevi halkını direnmeye, protestolarla karşılaştıkları zulmü duyurmaya yöneltmiş, birçok şehirde gösteriler düzenlenmiştir. BAAS rejimi altındayken sürekli yoksulluk çeken Alevi halkı BAAS'tan sonraki kanlı rejimde de bedel ödeyen taraflardan biri olmuştur. Bu süreçte "gözünün üstünde kaş var" denerek bile Alevilere yönelik katliam için yeterli bir sebep üretilmiş olmaktadır. Birçok yerde düzenlenen protestolar Alevilere karşı tarihsel olarak biriktirilmiş ve örgütlenmiş kin ve nefreti körüklemiş, gerici unsurların salyalarını akıtmıştır.

BAAS rejimi çöktükten kısa bir süre sonra başlayan katliamlar Alevi inanç önderlerini bir meclis kurmaya zorlamış ve yaklaşık 150 kişiden oluşan bir inanç önderliği oluşturulmuştur. Bu meclis yapılan ilk görüşmelerde, ülkenin bölünmemesi gerektiğine inancını dile getirmiş, emperyalistlerin bölerek yönetme amacına, sömürücü ve işgalci politikalarına halk kitlelerini yem etme politikalarına karşı bir çizgi geliştirmek gerektiğini savunmuş ve HTŞ'yi katliamları durdurmaya ve devleti bütün uluslara eşit mesafede duracak bir anlayışla örgütlemeye çağırmak istemiştir. Son süreçte ortaya çıkan ve önderlik için bir adım daha ilerde görünen Suriye ve Diespora Yüksek Alevi Konseyi başkanı Şeyh Gazal Gazal, bu meclisin başkanı olmak istemiş ancak olamayınca kendi hattını çizmiştir. Bu hat ise Federalizm hattıdır. Önceleri bu şekilde düşünen Şeyh Gazal Gazal katliamların artması, Kürt ve Dürzi güçlerinin başarıları ile yeni bir fikre bürünmüştür. Alevilerin iki güçlü kanadı birbirlerine zıt düşüncelerde olsalar da artan baskı ve katliamlar HTŞ ile anlaşmaktan çok federalizmi düşünmeye başlamış, Şeyh Gazal Gazal'ın direktifleri doğrultusunda eylemliliklerini artırmışlardır. Bazı noktalarda Alevilerin büyük katıllımlı gösteriler düzenlemesi HTŞ'nin kitlelere terör uygulayan gruplarını tedirgin etmiştir.

Alevilerin protestolardaki gücü, birlikte hareket etme yeteneği HTŞ'yi ürkütmüş, onu kendi vahşete hazır gücünü göstermeye yöneltmiştir. Böylelikle HTŞ hem devlet gücünü askerî geçitler yaparak hem de aynı gericiilikte olan ve Alevilerin katledilmesi gerektiğini düzenledikleri birçok toplantıda açıktan ifade eden Arap Sünni aşiretleri sahaya sürerek süreci toparlamaya çalışmıştır. Zaten Suriye içerisinde birçok Arap aşiret topluluğu vardır. Bu aşiretlerin bazıları BAAS rejiminde güçlülerken bazıları ise baskı görmekteydiler. O



zamanların baskılarının ceremesini Alevi halkının sırtına yüklemek isteyen bu gerici yobaz kesimler, HTŞ'nin halk içindeki en değerli gördüğü rejim ortaklarıdır. Çünkü kendileri dışında kalan hiçbir ötekiye yaşam hakkı vermek istemeyecek kadar gericilerdir. Bunu çıkarımı HTŞ'nin Kürt ve Dürzi güçleriyle çatışırken de gözlemleyebiliyoruz. Bir avuç Dürzi gücü karşısında tarumar olan HTŞ çetelerinin yardımına ilk gelenler 100 bin kişilik aşiret ordusu olmuştur. Bunu Kürt hareketine yapılan saldırılarda da görebiliriz. Suriye'yi kendi hesaplarıyla parsel parsel peşkeş çeken HTŞ ve destekçileri olan bu aşiretler bu gücün ellerinden alınmaması için kendisi dışındakileri rakip görmekte ve herkese saldırmakta, kendinden zayıf gördüğünü katletmekte, kendinden güçlüyle de (İsrail'in Der'a ve Kuneyt-rah'ı almış olmasına rağmen) anlaşmaya gitmeye çalışmıştır.

Ancak Suriye tarihinde ilk defa bu dönemde "ötekiler" birbirlerinin adını

zikretmeye başlamış, katletmeye dönük saldırılar yapılırken da birbirlerine sırt çıkmışlardır. Tabii ki ülkenin küçük lokmalara bölünmesi o coğrafyadaki Siyonizm'in ve batı emperyalizminin iştahını kabartmaktadır ancak son zamanlarda anladığımız şu ki; Colani ve çetesinin de yapılan katliamlardan beklediği sonuç budur. Zaten halihazırda Federasyon gücüne erişebilen Kürt ve Dürzi ulusları varken yeni gelişen Sahil bölgesi federasyonu talebi de sesli dinlendirmeye başlandı. Bakıldığında oradaki Alevi, Hristiyan ve Şii

halkın bu gelişmeye ihtiyacı var gibi görülüyor. Çünkü onları koruyan ne bir devlet mercii ne de askerî bir halk gücü bulunuyor. Bu da onları direkt katliama açık bırakıyor.

Şimdi ise emperyalistlerin bu konuya nasıl baktıklarını değerlendirelim.

Emperyalistler güçlerini sermaye ihracından ve sömürü düzeninden alır; bunun için de bütün dünya ülkelerini kapsayan planlamalar yaparlar. Bu planlamalar kimi zaman bir ülkeyi doğrudan, kimi zaman ise o ülkeyi küçük parçalara bölerek sömürmeyi hedefler. Suriye'de de, en başından beri halkın birliğini dağıtan bir yönetim anlayışı hâkim kılınmıştır. Yönetimler hiçbir zaman halkın iradesine dayanan ya da halkın birliğini amaçlayan bir karakter taşımamıştır. Emperyalizme biat ederek kurulan devlet, tüm gerici değerleri halkın birliğinin önündeki temel engeller olarak korumuş, hatta bunları pekiştirmek için adımlar atmıştır.

BAAS rejiminin bölgesel dizayna cevap verememesi, emperyalizmin bölünmüş ya da parçalı fakat "yeni" bir Suriye yaratma yönündeki hamlelerini hızlandırmıştır. Uzun süredir devam eden iç savaş ve işgaller, bu bölgesel dizayna uyum sağlayan bir Suriye yaratma hedefinin ürünüdür. İsrail'in tanınmasını ve emperyalizmin çıkarlarına göre inşa edilen enerji hatlarının korunup geliştirilmesini amaçlayan Abraham Anlaşması da Suriye'nin onayını beklemektedir. Colani'nin bu onayı vermeye başından beri hazır olduğu açıktır. İsrail'in tüm zorbalıklarına rağmen "yeni" Suriye iş birliğinden geri durmamaktadır.

Bu yönelimin kaynağı emperyalizmdir. Halka dayanmayan, halkla neredeyse hiçbir tarihsel ve kültürel bağ kuramamış olan HTŞ, Colani'nin başkanlığında bu kaynağın basit bir uzantısı olarak hareket etmektedir. Emperyalizm için halkların uğradığı katliamların bir önemi yoktur; aksine parçalanmış halk kitleleri onun çıkarlarına hizmet eden bir sonuç üretir. Bu nedenle önlem almalarından daha çok katliamların önünün açıldığına tanık olmaktadır. Halkların katledilmesi bizi duygusal olarak etkilese de ülkelerin küçük parçalara ayrılıp emperyalistlerin oyun aparatı haline gelmesini hiçbir koşulda istemeyiz. Ancak sömürücülerin Ali Cengiz oyunu bitmemektedir. Bu bölünmelerin halk tarafından da destek görebilmesi için bölgedeki kuklalarını harekete geçirmektedirler. Anti emperyalist hareketin önünü açmak istemeyenler bölgesel gericiilikleri sahaya davet etmekte, halk kitlelerini bölen ve yıkan politikaları bunlara aracılığıyla hayata geçirmektedirler.

Halklar ise zalimlikler ve acı gerçekler arasında ezilmektedirler. Devrimci öznelerin olmadığı bütün coğrafyalarda siyaseti halklar değil o halkları türlü oyunlarla birbirine kırdıran, düşmanlaştıran burjuvalar yönetmektedir. Coğrafyamızda da gerici aparatların yoğun olması bize daha fazla sorumluluk yüklemekte, siyasî özneleri burjuvazinin belirlememesi için var gücümüzle çalışmalıyız. Örs ve çekiç işini yaparsa demir de şekli almayı bilir. Dövüle dövüle şekil almakta olan halkımızın özgürlüğünü direne direne şekillenerek gerçekleştirebiliriz...

NEW YORK SEÇİMLERİ VE MAMDANI GERÇEĞİ

Demokrat Parti'nin (DP) adayı Zohran Mamdani geçtiğimiz haftalarda ABD'nin en büyük kenti New York'ta yapılan belediye başkanlığını yüzde 50,4 oy oranıyla kazandı. Mamdani'nin zaferinin CP-Trump kliği için büyük bir yenilgi olduğu yaygın bir görüş olarak kamuoyunda yer edindi. Seçim kampanyası boyunca Mamdani ile Trump arasında cereyan eden sürüşmeler, Mamdani'nin seçim zaferinden sonra da devam etti. Uluslararası basında Mamdani'nin seçim zaferi "tarihi bir dönüm noktası" olarak kabul edildi. Bu "tarihi" gelişme, CP-Trump kliği tarafından Mamdani'nin Ugandalı bir Müslüman (Şii) olması ve Filistin yanlısı bir duruş sergilemesi nedeniyle kriminalize edilmeye çalışıldı.

CP-Trump kliği, New York'taki seçim kampanyasında Mamdani'yi "uygun fiyatlama" kapsamındaki vaatleri nedeniyle "komünist deli" ve "saf komünist" olarak nitelemişti. Trump'ın sahibi olduğu sanal medya platformu Truth Social'da (TS), New York'un Mamdani'nin yönetimi altında hayatta kalma şansının sıfır olduğu ve komünist bir yönetimle durumun daha da kötüye gideceğine dair görüşler propaganda edilmiştir. Trump, "çirkin" ve "komünist deli" hakkında TS'de şunları yazmıştı: "ABD başkanı olarak bu komünist delinin New York'u mahvetmesine izin vermeyeceğim. İçinizi rahat tutun, tüm kozlar bende ve tüm ipler elimde. New York'u kurtaracağım ve tıpkı iyi, eski ABD'de yaptığım gibi onu tekrar 'çekici' ve 'büyük' yapacağım."

Bunların yanı sıra Trump, New York'ta Mamdani'nin seçimi kazanması halinde federal fonları kesme, Ulusal Muhafızları gönderme, Mamdani'yi tutuklama ya da vatandaşlığını iptal etme tehditleri savurmuş; ICE'in (Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Kurumu) operasyonlarını engellemesi durumunda ise deportasyon imasında bulunmuştu.

Aynı şekilde CP-Trump kliği, Mamdani'yi Filistin yanlısı duruşu nedeniyle "anti-semitist" gibi söylemlerle "cihatçı" olarak suçlamış ve onu 2026 seçimleri için bir korku unsuru haline getirmeye çalışmıştı. Senatör Rick Scott gibi isimler

de bu söylemi desteklemişti. Mamdani ise seçim kampanyası boyunca CP-Trump kliğinin saldırılarına yanıt olarak Trump'ı "despot" ve "faşist" olarak nitelendirerek meydan okumuştur.

MAMDANI NEYİ TEMSİL EDİYOR?

Mamdani hakkındaki "komünist" ya da "cihatçı" söylemler gerçeği yansıtmamaktadır. Nitekim Mamdani'nin bu iki zıt görüşün yılmaz savunucusu olduğunu düşünmenin deli saçması bir şey olduğu herkesin malumu.

Trump'ın "komünist deli", "komünist yönetim" gibi söylemleri Mamdani'nin seçim kampanyasında kitlelere verdiği vaatlere dayanmaktadır. Bu vaatler 6 haftadan 5 yaşına kadar tüm çocuklar için ücretsiz bakım programı, ücretsiz ve hızlı otobüs hizmeti, kira dondurma, her ilçede belediye tarafından yönetilen uygun fiyatlı marketlerin açılması, uygun konut ve topluluk güvenliği, işçi hakları ve sendikalarla ilgili reformların yapılması vd. olarak sıralanabilir.

"Cihatçı" olduğu iddiasının kaynağı, Mamdani'nin Filistin yanlısı duruşudur. Ancak Mamdani, radikal ve tutarlı bir Filistin savunucusu değildir. Bu durum, Mamdani'nin Bowdoin College'de öğrenciyken Students for Justice in Palestine (SJP) şubelerini kurması ve Bowdoin'i İsrail'in Filistin'e yönelik işgal ve ırkçı politikalarına karşı boykota çağırması gibi geçmişteki "radikal" konumuyla açıklanmaktadır. 2012'de İsrail'in Filistin'e karşı başlattığı Savunma Sütunu Harekâtı sırasında kendisini "İsrail yanlısı", "barış yanlısı" olarak tanımlayan, "iki devletli çözüm" modelini savunan Siyonist J Street U grubuyla ortak etkinliklerde yer alması, 2023'te patlak veren savaşa dair ise sadece işgalin sona ermesi ve Apartheid rejiminin yıkılmasıyla kalıcı barışın mümkün olacağını ve ayrıca Times Square'deki DSA mitinginde Hamas'ı kutlayanları kınaması, dahası, sonraki süreçte iki devletli çözüm fikrine de uzak durarak yönü belli olmayan "eşit haklar" vurgusunda bulunması Mamdani'nin Filistin meselesindeki tutarsızlığını ve riyakârlığını ortaya koymaktadır. Mamdani'nin sınırlı, tutarsız ve riyakâr

"Filistin savunuculuğu"na rağmen CP-Trump kliği bu durumdan açıkça rahatsız olduğunu gizlememiştir.

CP-Trump kliğinin hem ABD'de hem de küresel ölçekte izlediği politikalar Amerika halkında devrimci bir eğilim yaratmasa da değişime dair iştahı kabartmaktadır. Özellikle Aksa Tufanı ile birlikte ABD'nin sömürü mekanizmasında derin kesikler açılmış, silaha yapılan yatırımlar ve anlaşmalar yalnızca sömürge ve yarı sömürge ülkelerin değil, ABD'nin de ekonomik ve siyasal krizini derinleştirmiştir. Dolayısıyla Trump'ın politikaları Amerika halkında yerel yönetimler düzeyinde de değişim isteğine neden olmuştur. DP-Mamdani kliğinin CP-Trump kliğine göre özgürlükçü ve demokrat söylemleri ve ekonomik-politik vaatleri özellikle işçi-emekçi kitleler üzerinde etkili olmuştur. New York seçimlerini DP-Mamdani ekibinin kazanmasıyla, CP-Trump kliği seçimlerde önemli bir yenilgi almış oldu.

Mamdani'nin vaatlerinin DP'nin ABD anayasasına uygun, reform niteliğindeki iyileştirme politikalarına hizmet ettiği tartışmasız bir gerçektir. Yine "Filistin yanlısı duruş"a sahip olan Mamdani'nin Hamas'ın haklı mücadelesini savunan kesimleri kınaması da "cihatçı" olmadığını gösterir. DP kuruluşundan bu yana 17 kez iktidara gelmiştir. DP iktidarlara ABD'nin emperyalist politikalarını hayata geçirmekten asla imtina etmemiştir. 1948'de İsrail'in tanınması, 1967 Altı Gün Savaşı sırasında İsrail'e dolaylı olarak destek verilmesi, Camp David Anlaşmaları ile Mısır-İsrail barışının sağlanması, Irak'a yönelik yaptırımların ve hava bombardımanının yapılması, 2011'de Libya'ya NATO öncülüğünde müdahale edilmesi, Yemen'de Suudi Arabistan öncülüğündeki koalisyonla silah desteğinde bulunulması ve Husilere karşı müdahalelere destek verilmesi DP'nin iktidar olduğu dönemlerden bazı örneklerdir. Yine Amerika işçi sınıfına yönelik DP'nin yaptırım niteliğindeki politikaları unutulmamalı. NAFTA, DTÖ anlaşmaları ve enerji-çevre düzenlemeleri nedeniyle milyonlarca mavi yakalı, sendikacı, imalat ve enerji sektöründeki işçinin işini kaybettiği veya maaşlarında

düşüş olduğu belgelidir. 2022 demir yolu grevinin Kongre kararıyla engellenmesi ve sendikanın istediği hastalık izninin reddedilmesi DP'nin "sendika dostu" imajını yerle bir etmiştir.

Özetle Mamdani, İsrail'e dolaylı ama güçlü bir şekilde destek veren, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerini liberal politikalarla sömüren, sefaletle mahkûm eden, ABD egemen sınıflarının borazanlığını yapan bir çizgiyi temsil etmektedir. DP'nin özgürlükçü söylemleri, temsil ettiği egemen sınıfların sömürü saltanatını korumak amacıyla, gerektiğinde—açık gericiliğin kitlelerde huzursuzluk yarattığı koşullarda—olası isyanların ve halk hareketlerinin önünü kesebilecek dizginleyici bir alternatif olarak işlev görmektedir. New York halkının Mamdani'yi seçmesi, belediye başkanından beklentilerin sistemin kitleleri dışlayan niteliğiyle açıklanmalıdır.

MAMDANI ALTERNATİF Mİ?

Seçim çalışmaları boyunca Trump'la atışmaları gündemden düşmeyen Mamdani'nin 21 Kasım'da Beyaz Saray'da Trump'ı ziyaret etmesiyle takke düşmüş, kel görünmüş oldu. Basına kapalı olarak gerçekleştirilen görüşmenin ardından Mamdani'ye övgüler dizen Trump "New Yorkluların harika bir belediye başkanı olacak. Ne kadar başarılı olursa o kadar mutlu olurum. Herkesin hayalini gerçekleştirmesine, güçlü ve çok güvenli bir New York'a sahip olmasına yardımcı olacağız." ifadelerini kullandı. Mamdani ise Trump'la yaptığı görüşmeye duyduğu memnuniyetini dile getirerek uygun fiyatlı konut, artan kiralara, temel ihtiyaç maliyetleri ve kamu hizmetlerine ilişkin verimli bir değerlendirme yaptıklarını ifade etti.

Bu gelişme, DP ve CP kliklerinin iktidar kavgası veren ancak ayrılmaz, birbirine ihtiyaç duyan iki kardeş olduğu gerçeğini bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Sonuç olarak Mamdani, "sosyalist" söylemlerine rağmen kitleleri dışlayan sisteme karşı alternatif bir seçenek değildir. Mamdani'nin temsil ettiği DP kliği, kitleleri dışlayan sistemin önemli bir parçasıdır.

ATEŞKES KÂĞIT ÜSTÜNDE, SAVAŞ DEVAM EDİYOR

Ekim 2023'te Aksa Tufanı'nın yükselişiyle birlikte İsrail'in Filistin'deki işgalci varlığına yönelen en önemli direniş güçlerinden birisi Lübnan Hizbullah'ı oldu. Aksa Tufanı'nın henüz ikinci gününde Hizbullah, İsrail'e roket ve tanksavar füzeleri atarak Gazze halkının haklı savaşına omuz verdi. İsrail ise Hizbullah'ın eylemlerine yoğun hava bombardımanı, topçu ateşi ve sınır ötesi operasyonlar ile yanıt verdi. İsrail ile Hizbullah arasında karşılıklı sınır çatışmaları sürerken, Aksa Tufanı'nın yıl dönümüne doğru 1 Ekim 2024'te İsrail "Sınırlı Kara Operasyonu" ilan ederek Lübnan topraklarına girmiş, Lübnan'ın güneyinde yer alan 30'dan fazla köy ve kasaba (Aytaaroun, Odaisseh, Marun el-Ras, Kfarkela vd.) İsrail'in kontrolüne geçmiş, stratejik önem taşıyan Litani Nehri'ne 25-30 km yaklaşmıştı.

27 Kasım 2024 sabahı başlayan malum "ateşkes anlaşması" 60 günlük bir süreci öngörüyordu. Bu süre içinde Hizbullah ve diğer silahlı gruplar Litani Nehri'nin 30 km güneyine çekilecek, LAF Hizbullah altyapısını dağıtıp silahlara el koyacak, İsrail işgal ettiği bölgelerden kademeli olarak çekilecekti. ABD, Fransa, BM ve tarafların katıldığı IMIM ise "denetim mekanizması" olarak süreci izleyecek, ihlaller IMIM'e bildirilecekti.

İSRAİL'İN ATEŞKES İHLALLERİ VE "HİZBULLAH TEHDİDİ"

27 Kasım 2024'te ABD ve Fransa arabuluculuğunda, İsrail ile Lübnan arasında gerçekleştirilen ateşkes anlaşması sonucu İsrail birlikleri geri çekilse de Labbounneh, Al-Aziah, Al-Awaida, Jabal Bilat ve El-Hamames gibi bazı stratejik noktalarda kalarak "Hizbullah tehdidi"ne karşı "önlem" almaya devam etti. Dahası, İsrail 5 stratejik nokta olarak bilinen bu yerleri Lübnan'a karşı savaş mevzii haline getirerek saldırılarını sürdürdü ve ateşkes anlaşmasını defalarca ihlal etti. BM'ye göre İsrail ateşkestən bu yana 10 binden fazla hava/kara ihlali yaptı. İHA saldırıları, evleri yıkma vd. ihlaller sonucu yüzlerce kişi yaşamını yitirdi. Lübnan Sağlık Bakanlığının verilerine göre en az 127'si sivil 331 ölü,

945 yaralı, 64 binden fazla yerinden edilmiş Lübnanlı var.

İsrail'in Lübnan'a yönelik ateşkes öncesi ve sonrası saldırıları sonucu toplamda 1,2 milyon kişi yerinden edilmiş, 5 binin üstünde kişi katledilmiştir. Bu saldırılar Hizbullah'ı tamamen bitirmese de önemli ölçüde zayıflatmıştır. İsrail kaynaklarına göre 3 bin 800 Hizbullah militanı katledilmiştir. Ateşkes anlaşması resmî olarak sürse de İsrail'in Lübnan'a yönelik saldırıları hâlâ devam etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde ihlaller zincirine yeni bir halka daha ekleyen İsrail, Beyrut'un güneyinde düzenlediği hava saldırısında aralarında Hizbullah Genelkurmay Başkanı Haitham Ali El Tabtabai'nin de olduğu 5 kişiyi katletmiş, 28 kişinin yaralanmasına neden olmuştu. Beyrut'un güneyinde aylar sonra düzenlenen ilk hava saldırısı olarak kayıtlara geçen bu ateşkes ihlali, İsrail tarafından Hizbullah'ın askerî kapasitesini yeniden inşa etmeye çalıştığı, Lübnan'a silah kaçırdığı ve SİHA üretimini artırdığı gibi iddialarla meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Netanyahu'nun olayla ilgili "Benim liderliğim altında İsrail devleti, Hizbullah'ın gücünü yeniden inşa etmesine ve bir kez daha İsrail devletine tehdit oluşturmaya izin vermeyecek" açıklaması, "Hizbullah tehdidi"nin Siyonistlerde yarattığı kaygıyı çarpıcı biçimde ortaya koymuştur.

Kuşkusuz bu kaygı yersiz değil. Zira 10 binin üzerinde saldırıya rağmen Hizbullah'ın şimdiye kadar bir misilleme saldırısı gerçekleştirmemesi, Siyonistlerde güçlü bir misilleme saldırısına hazırlık yapıldığı izlenimi uyandırmaktadır. Tabtabai'nin katledilmesi sonrasında Hizbullah Genel Sekreteri Naim Kasım'ın misilleme hakkını saklı tuttuklarını ve misillemenin zamanlamasını kendilerinin belirleyeceğini ifade etmesi, İsrail'in beklentilerini manidar kılmaktadır.

HİZBULLAH'IN SAVAŞ HAZIRLIĞI İDDİALARI

Haziran ayında İsrail ile İran arasında

yaşanan 12 günlük çatışmanın ardından İran'ın füze programı çalışmalarına hız verdiği ve menzil genişletme konusunda önemli aşamalar kaydettiğine dair tartışmalar ABD'nin ve İsrail'in gündemindedir. İran'ın füze ve menzil çalışmaları füze stoklarının yenilenmesi, yeni teknolojilerin geliştirilmesi ve uluslararası tedarik zincirleri üzerinden malzeme alımını kapsamaktadır. Aynı zamanda Kürdistan ve Huzistan isimli iki yüzer deniz üssünün ve Sahand savaş gemisinin yaygın propagandasını yapılması, ABD ile İsrail için yaklaşan "tehdidi" doğrular niteliktedir. İsrail medyası, İran'ın savunma hazırlıklarını Lübnan ulusal mücadelesiyle içerili bir şekilde ele almaktadır. İran bağlantısı nedeniyle Hizbullah'ın yeniden silahlanarak savaşa hazır hale geleceğine dair iddiaların nedeni bu gelişmelere dayanmaktadır.

Öte yandan Hizbullah'a bağlı Radwan Güçleri'nin Ürdün üzerinden İsrail'e sızacağına dair iddialar gündemde önemli bir yer edindi. Bu iddialar Hizbullah'ın "Galilee Fethi" stratejisini akıllara getirmiştir. Bu strateji Radwan Güçleri'nin Lübnan sınırından İsrail'in kuzeyine büyük ölçekli saldırı planını kapsamaktadır. Ürdün üzerinden sızma bahsi ise Hizbullah dahil İran destekli direniş güçlerinin Ürdün ve Suriye üzerinden İsrail'e potansiyel sızma girişimlerini tanımlamaktadır. "Sızma" iddiaları İsrail'in bazı "sağlamlaştırma" projelerine hız vermesine yol açmıştır. Lübnan sınırında 2022'den beri devam eden duvar inşaatı, İsrail'in sınırı aşarak Lübnan topraklarında 4 bin metreka-relik alanda yeni beton duvarların inşa edilmeye başlanmasıyla hız kazandı. Suriye sınırında Golan Tepeleri'nden Suriye tampon bölgesine uzanan bariyerler inşa edildi. Yine Ürdün sınırında Hamat Gader'den Samar Kumları'na kadar uzanan, sensörler, alarm sistemleri ve mobil birlikler içeren 40 km'lik bariyer inşaatı hız kesmeden devam ediyor. Bu inşaatların IDF'nin "çok cephe savunma" tarzının bir parçası olduğu söylenebilir.

Lübnan, Yemen, İran ve Irak'ta ortaya

çıkan yeni bir direniş ekseninin örgütlenmesine dair tartışmalar gerilimli atmosferi derinleştirmektedir. İran Güvenlik Konseyi Sekreteri Ali Laricani'nin İsrail hakkındaki "varoluşsal kriz" vurgusu yeni bir direniş ekseninin örgütlenmesine dair iddiaları güçlendirmektedir. Hizbullah, Husiler/Ansarullah, Haşdi Şabi ve diğer Şii grupların "yerel köklerine dönüş" perspektifiyle yeni "direniş eksenini"ni kurduğu varsayılmaktadır.

NETANYAHU'NUN AF TALEBİ

Netanyahu, önümüzdeki aylarda Orta Doğu'da olağanüstü durumlar yaşanabileceği gerekçesiyle büyük hazırlıklar yapılması gerektiğini belirterek yolsuzluk davalarından affının sağlanması için Cumhurbaşkanı Isaac Herzog'a bir mektup yazdı. Netanyahu'nun suçlarını kabul etmeden ve siyasetten çekilme taahhüdü vermeden af talep etmesi, İsrail'deki muhalefete göre Herzog'u siyasî ve hukukî çıkmaza sokmuştur. Trump, Herzog'dan Netanyahu'nun af talebini kabul etmesini istemiştir. Hükümetteki bakanlar Netanyahu'nun affının İsraililer arasında birliği yeniden sağlayacağını savunmaktadır. Oysa İsrail yasalarına göre cumhurbaşkanı suçunu kabul etmeyen kişileri affedemez. Herzog'a yakın kaynaklar Netanyahu'nun "koşulsuz" affedilemeyeceğini belirtmektedirler. Herzog ise "İsrail'in çıkarını düşünerek karar vereceğim." diyerek koşulsuz af olasılığına kapı aralamış oldu.

Netanyahu'nun af mektubu Suriye'yle birlikte Lübnan ve Hizbullah gündemini de yakından ilgilendirmektedir. Zira suçlarını kabul etmemesi ve görevinden imtina etmemesi ve karşılığında af beklemesi, Netanyahu'nun aklanmış bir savaş suçlusu olarak İsrail'in Suriye, Lübnan ve Hizbullah'ı menziline alan Siyonist politikalarını vahşi biçimde sürdürme isteğiyle ilgilidir. Önümüzdeki günlerde Netanyahu'nun Trump'ın talimatıyla Herzog tarafından "İsrail'in çıkarını düşünerek" affedilmesi ve Suriye, Lübnan ve Hizbullah ekseninde yeni gelişmelerin yaşanması güçlü bir olasılıktır.

HKP (Maoist), Hidma'nın katledilmesine ilişkin iddialara açıklık getirdi

HKP (Maoist) Dandakaranya Özel Bölge Komitesi tarafından Vikalp adıyla yapılan açıklamada Hidma'nın katledilmesine ilişkin manipülasyonlara açıklık getirildi.

Devji'nin Hidma'yı ihbar ettiğine dair asılsız iddialara son noktayı koyan Parti örgütlülüğü 'Bu sadece Devji'yi değil, bütün Maoist Parti'yi ve devrimci hareketi hedef alma girişimidir. Bu tür açıklamalar istihbarat kurumlarının devrimci cepheye karmaşa ve güven-sizlik yaratmak için yürüttüğü psikolojik savaşın parçasıdır. Bu nedenle söz konusu açıklamayı şiddetle kınıyoruz.' dedi.

Açıklamada öne çıkanlar şu şekilde:

"Yoldaş Hidma (Maredumilli) ve Shankar (Rampachodavaram) cinayetleri hakkında adli soruşturma yürütülmesini ve suçluların ağır şekilde cezalandırılmasını sağlamak için halk hareketi örgütleyin.

"Yoldaş Hidma'nın öldürülmesinden Yoldaş Devji'yi sorumlu tutan Manish Kunjam ve Soni Sodi'nin yaptığı asılsız suçlamaları şiddetle kınıyoruz.

"Merkez Komitemiz üyesi, Dandakaranya Özel Bölge Komitesi Sekreteri Yoldaş Hidma ve beraberindeki 5 kişi, Andhra Pradesh polisi tarafından 15 Kasım'da gözaltına alınıp üç gün boyunca ağır işkence gördükten sonra 18 Kasım'da öldürüldü. Yoldaş Hidma, 27 Ekim'de Vijayawada'dan bir kereste tüccarı aracılığıyla tedavi için dışarı çıkmıştı. Sonrasında birkaç kişi daha gitmişti. Silahsız olan Yoldaş Hidma ve diğer altı kişi yakalanarak öldürüldü ve polis, Alluri Sitaramaraju bölgesindeki Maredumilli ormanlarında çıkan bir çatışmada öldükleri yönünde kurmaca bir hikâye yaydı. 19 Kasım'da da aynı bölgedeki Rampachodavaram'da 7 Maoistin çatışmada öldüğünü açıkladılar. 19 Kasım'daki olayda da silahsız olan Andhra Odisha Sınır Bölgesi Özel Bölge Komitesi üyesi Yoldaş Shankar ve diğer altı kişi yakalanıp sahte bir çatışmada öldürüldü.

"18 ve 19 Kasım tarihlerinde düşman silahlı güçlerinin yaptığı bu katliamlarda şehit düşen yoldaşlara Dandakaranya Özel Bölge Komitesi devrimci selamlarını sunmaktadır. Onların ideallerini gerçekleştirmek için son nefesimize kadar savaşacağımıza yemin ediyoruz. Ailelerine, akrabalarına ve dostlarına derin taziyelerimizi iletiyoruz.

"Her iki olayda da onları dışarıya götüren kişilerin polis muhbiri olduğu şimdi anlaşılmaktadır. 9 Kasım'da Kosal adlı şirket komite üyesi güçlerimizden kaçarak Telangana polisine teslim oldu. Bu kişinin, Yoldaş Hidma'nın seyahat bilgilerini ve dışarıda olduğunu bildiği açıktı. Kosal kaçtıktan sonra yoldaşlarımız Hidma'ya haber verip derhal geri dönmelerini söylediler. Bu bilgiyi alan Hidma'nın ekibiyle birlikte geri dönmeye hazırlandığı anlaşıyor. Onu dışarı götüren kişiler bu bilgileri polise verince polis Hidma ve diğer beş kişiyi yakalayıp öldürerek sahte çatışma hikâyesi uydurdu. Aynı şekilde Yoldaş Shankar'ı götüren kişiler de polise bilgi verince, iki ekibi de aynı anda yakalayıp ağır işkencelerden sonra Andhra Pradesh polisi öldürdü.

"Bu iki olayın ve Vijayawada, NTR District, Konaseema, Eluru, Kakinada bölgelerinde 50 Maoistin tutuklanmasının sorumlusu, onları dışarıya götüren Vijayawada'daki kereste-mobilya tüccarı, müteahhit-inşaatçı ve Alluri Sitaramaraju bölgesinde ITDA işleri yapan müteahhit olan üç kişidir. Bunlarla birlikte, bizden kaçtıktan sonra yoldaşlarımızın yerini polise veren Kosal da sorumludur. Kosal kaçtıktan ve yoldaşlarımız geri dönmeye hazırlanırken polis aynı anda operasyon yaparak 13 kişiyi öldürmüş, 50 kişiyi tutuklamıştır. Tutuklananlar arasında ne Yoldaş Devji ne de Sangram (Malla Rajireddi) vardır. Onlar canlarını kurtarmak için polisle herhangi bir anlaşma yapmamıştır. Yoldaş Hidma ve diğerlerinin bilgilerini Yoldaş Devji polise vermemiştir. (...)

"Gerçekler böyleyken Yoldaş Hidma

şehit düşmüş, halk merkez ve eyalet hükümetlerine, polise büyük öfke duyarken; bu cinayetlerin sorumlusu olan merkez ve eyalet hükümetlerini hedef almak, adli soruşturma talep etmek ve ihanet edenleri cezalandırmayı istemek yerine, eski milletvekili Manish Kunjam ve Soni Sodi'nin Hidma'nın öldürülmesinden Yoldaş Devji'yi sorumlu tutması açık bir komlodur. Manish Kunjam, 21 Kasım'da yaptığı açıklamada 'Devji'nin Hidma dâhil 50 kişiyi teslim ettirme sözü verdiğini, onları Andhra Pradesh'e götürerek Hidma'nın öldürülmesine, 50 kişinin tutuklanmasına sebep olduğunu' iddia eden bir komplo açıklaması yapmıştır. (...)

"Halkı, Manish Kunjam'ın şirketlerin çıkarları için devrimci harekete karşı yaptığı ve yapmak istediği komploları boşa çıkarmaya çağırıyoruz.

"Yoldaş Hidma'nın cenaze törenine katılan Soni Sodi, bunun sahte çatışma olduğunu, bir cinayet olduğunu doğru şekilde kınamış olsa da Devji'nin polis tarafından yakalanıp canını kurtarmak için Hidma'nın bilgisini polise verdiği yönündeki açıklamasını şiddetle kınıyoruz. Andhra Pradesh ve Telangana'daki halk örgütleri aracılığıyla gerçekleri araştırmadan bu tür açıklamalar yapılması kabul edilemez. Eğer halktan yana, yerli halktan yana durmak istiyorsa, gerçeği öğrenmeden aceleyle açıklama yaptığını söyleyip sözlerini geri çekmesini talep ediyoruz.

"Yoldaş Hidma ve diğer yoldaşların kendi polis muhbirlerinin kontrolünde olduklarının anlaşılmasından ve onları öldürme kararı alındıktan sonradır ki Chhattisgarh Başbakan Yardımcısı Vijay Sharma, Puvvarti köyüne giderek Hidma'nın annesine onun teslim olmasını istediğini söylettirmiştir. Düşman Hidma'nın asla teslim olmayacağını bildiği için bu açıklamayı yaptırmıştır. 'Teslim ol çağrısına uymadığı için öldürmek zorunda kaldık' diyerek yaptıkları cinayeti haklı gösterme planının bir parçasıdır. Öte yandan, Hidma'nın düşmana teslim

olmaya çalıştığı iddiası onun tarihine leke sürme girişimidir.

"Halka Çağrı!

"Yoldaş Hidma ve Yoldaş Shankar'ın öldürülmesi hakkında adli soruşturma yapılması, suçluların ağır cezalandırılması ve şirketler için yürütülen Kagar Savaşının durdurulması için ülke çapında halk hareketi başlatmaya çağırıyoruz. Vijayawada ve diğer şehirlerde tutuklanan 50 yoldaşa hukukî yardım sağlanması ve onların serbest bırakılması için halk yanlısı avukatlara ve hak savunucularına çağrıda bulunuyoruz.

"Ülkeyi 'kurumsal Hindu devleti'ne dönüştürmek isteyen Brahmanik Hindutva faşist RSS-BJP merkez ve eyalet hükümetleri, Kagar Savaşı aracılığıyla Parti Merkez Komitesi üyelerimizden köylülere kadar katliamlar yapmaktadır. Bu koşullarda Kagar Savaşına karşı Partimizin önderliğinde savaşmak ve şehitlerin ideallerini gerçekleştirmek için devrimci harekette kararlılıkla durmak hepimizin görevidir. Bugünkü savaş koşulları nedeniyle düzenli açıklama yapamayacak durumdayız. Bu nedenle Manish Kunjam gibi kişilerin yalan açıklamalarıyla kafanızı karıştırmayın. Sonu ve Satish gibi devrim karşıtı teslimiyetlerden ve diğer teslim olanlardan dolayı umutsuzluğa kapılmayın. Bundan sonra da merkez ve eyalet istihbarat kurumları kendi ajanları olan Manish Kunjam gibileri kullanarak Maoist Parti'ye, Parti önderliğine ve devrimci harekete karşı birçok yalan propaganda yürütmektedir. Bunlarla kafanızı karıştırmayın. Herhangi bir konuda gerçekleri köylere gelen Parti kadrolarımızdan öğrenmenizi ve devrimci harekette kararlılıkla durmanızı tüm halktan rica ediyoruz.

"Devrimci selamlarla,

Vikalp, Medya Temsilcisi,

Dandakaranya Özel Bölge Komitesi
Hindistan Komünist Partisi (Maoist)"

BÜYÜYEN ENERJİ İHTİYACI VE ABD EMPERYALİZMİNİN ÇIKMAZI!

Kapitalist üretim tarzı günümüzde iki temel yapısal çelişki üzerinden giderek daha keskin bir kriz dinamiğine doğru ilerlemektedir. Birincisi, üretim ile tüketim arasındaki denge-sizlikten kaynaklanan kâr oranlarının düşme eğilimi; ikincisi ise bu eğilimin üstesinden gelebilmek için sermayenin göreceli artık değeri artırma amacıyla üretim sürecine yoğun biçimde otomasyon, dijitalleşme ve yapay zekâyı dâhil etmesi. Ne var ki, göreceli artık değerin artırılması her zaman belirli üretkenlik sıçramaları, dolayısıyla enerji yoğun teknolojik yatırımlar gerektirir.

Sermaye, kârlılığı yükseltmek için emek- zamanı kısaltmaya yöneldikçe, üretim süreci daha fazla makineye, daha fazla otomasyona ve daha fazla sürekli enerji akışına bağımlı hale gelir. Üretim sürecindeki bu dijitalleşme planlaması veri merkezlerinin, yapay zekâ altyapılarının ve küresel teknoloji zincirlerinin yarattığı devasa elektrik tüketimi demektir. Bu nedenle kapitalizm hem üretimi genişletmek hem de kâr oranlarını koruyabilmek için enerjiye eskisinden çok daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla enerji kaynakları, nadir toprak elementleri, stratejik madenler, petrol koridorları ve boru hatları üzerinde yürüyen rekabet yalnız ekonomik değil, aynı zamanda jeopolitik bir zorunluluk doğurmaktadır.

21. yüzyıla gelindiğinde ise sistemin aşırı üretim süreci doludizgin sürmektedir. Üretim sürecindeki otomasyon ve yapay zekâ alanında meydana gelen gelişmeler, bir yandan üretim hacmini artırırken öte yandan enerji ihtiyacını çok daha belirgin hale getirmektedir.

22-23 Kasım'da Güney Afrika ülkesinde gerçekleşen G-20 Zirvesinin ana gündemleri arasında sürdürülebilir ve yenilenebilir enerji konusu da yer aldı. Bununla birlikte zirvede kalkınma finansmanı ve borç yükü gibi başlıklara yer verildi.

Günümüzde halihazırda üretim sürecinin temel girdisini fosil yakıtlar (petrol, kömür, doğal gaz) oluşturmaktadır. Yenilenebilir enerji kaynakları ise maliyet, depolama, üretim sürecindeki verimlilik

ve sürdürülebilirlik sorunları nedeniyle şu an üretimin mihenk taşını oluşturmuyor. Sistem fosil yakıtlara bağımlılığını sürdürmektedir. 2024 itibarıyla fosil yakıtların küresel enerji talebinin yaklaşık yüzde 80'ini karşılamaya devam ettiği belirtiliyor.

ENERJİ VE MADENLER ÜZERİNDEKİ REKABET

Kapitalizmin bu enerji bağımlılığının bir sonucu olarak 21. yüzyılın savaşları da giderek daha açık hale gelen bir enerji savaşları karakteri taşımaktadır. Orta Doğu bugün hâlâ dünya petrol rezervlerinin büyük kısmına sahiptir ve bu nedenle emperyalist güçler açısından bölge, yalnızca enerji değil aynı zamanda sermaye birikim sürecinin güvenliği için de kritik önemdedir. Irak işgali, Suriye'nin parçalanması ve yenden dizayn politikalarına uyumlu hale getirilmesi, İran'a yönelik kuşatma ve Körfez ülkelerinde kurulan askerî üsler, enerji akışının kesintisiz sürmesi için kurulan "güvenlik şeridinin" parçalarıdır.

Yapay zekâ, bakteri teknolojileri, elektrikli araçlar ve gelişmiş silah sistemleri için gerekli olan lityum, kobalt, nikel ve nadir toprak elementleri, sermaye için yeni bir stratejik ham madde cephesi yaratmıştır. Çin'in bu madenlerin işlenmesinde ve üretiminde dünya lideri olması, ABD-Çin rekabetinin önemli mücadele alanları arasındadır. Türkiye'nin Eskişehir şehrinde bulunan 694 milyon tonluk nadir toprak elementlerinin, yakın bir süreçteki ABD ziyareti sırasında bizzat Erdoğan tarafından "meşruiyet sağlamanın bedeli olarak" Trump'a sunulduğunu ABD kaynaklı haberlerden öğrendik.

Öte yandan ABD'nin Venezuela'yı "uyuşturucu ile mücadele" söylemi üzerinden hedef alması da benzer bir emperyalist stratejinin parçasıdır. ABD'nin bu söylemi yeni değildir; tarih boyunca Güney Amerika'daki her müdahalesini "demokrasi", "kartel savaşları" veya "istikrar" gibi kavramlarla meşrulaştırmaya çalışmıştır. Fakat Venezuela'nın ağır petrol rezervleri, ABD'nin Körfez merkezli petrol üzerindeki egemenliğini koruması için stratejik önemdedir.

Dahası, Çin başta olmak üzere yükselen güçlerin Venezuela petrolüne yatırım yapması, ABD açısından hem ekonomik hem de jeopolitik bir tehdit olarak görülmektedir. Bu gerçekliğin üzerini örten "uyuşturucu ile mücadele" iddiası, emperyalist hegemonya operasyonunun klasik bir manipülasyonudur.

Emperyalist hegemonya mücadelesinde enerji kaynaklarına hâkimiyet bu açıdan önemlidir. ABD emperyalizmi petrol ve doğal gaz üretimini artırma kararını da bu temel ihtiyaca dayanarak almıştır. Bu temelde, özellikle dünyaya tedarikçi olma yaklaşımı da vardır. Avrupa'dan Hindistan'a kadar birçok gücü Rus enerji kaynaklarını tecrit etmeye zorlamaktadır. Avrupa Birliği'nin (AB), özellikle 2022 sonrası Rusya'ya bağımlılığı azaltma yönündeki adımlarının gerisinde ABD'nin bu mücadelesi var. Bu bağlamda ABD, sıvılaştırılmış doğalgaz (LNG) ihracatını önemli ölçüde artırdı. ABD Enerji Bakanı bu yıl yüzünü Avrupa'ya dönerek "Rus gazının yerine ABD LNG'sine geçebileceklerini" ifade etti. Ancak büyüyen enerji kaynakları ihtiyacı ABD'nin dayatmacı yöneliminin kalıplarına sığmamaktadır.

ABD'nin LNG ihracatının artışı, aynı zamanda kendi iç piyasalarında gaz fiyatlarını ve arz güvenliğini tehdit ediyor.

"Enerji güvenliği" adına dışa bağımlılığı azaltayım derken, bir coğrafyadan bağımlılığı farklı coğrafyalara yönlendirmek — bu örnekte Rus gazından Amerikan LNG'sine — başka düzeyde bağımlılıklar doğuruyor; bu da emperyalist kontrolün yalnızca form değiştirdiğini gösteriyor.

Diğer yandan, çevre ve iklim krizinin derinleştiği bir dünyada, fosil yakıtlardan vazgeçmeden enerji hegemonyası kurmaya çalışmak, uzun vadede ekolojik ve toplumsal maliyetleri ağırlaştırıyor.

Güncel veriler kapitalist sistemin yenden üretiminin ve genişleyebilmesinin enerji akışının kesintisizliği üzerinden kurulu olduğu ilkesini doğruluyor: Enerji arzını kontrol eden güçler — özellikle petrol/doğal gaz rezervlerine sahip ya da LNG ihracatı yapan devletler — jeopolitik avantaj elde ediyor. Özellikle

ABD'nin küresel enerji piyasasındaki konumunu yeniden pekiştirmesi, bu dinamiğin devam ettiğini gösteriyor.

Sonuç olarak, ABD'nin gaz-petrol stratejisi, hem ekonomik birikim sürecini besliyor hem de global hegemonya çatışmasının merkezine oturuyor.

Emperyalist kapitalistler için yegâne dürtü yüksek kârlara ulaşmaktır. Bu bağlamda önüne çıkan tüm engelleri aşmaktan ve temel ihtiyaçları karşılamak üzere doğaya ve tüm canlılara karşı acımasızca sömürü uygulamaktan geri durmayacaklardır.

Orta Doğu'nun sahip olduğu petrol rezervlerinin, bugün bölge üzerindeki emperyalist işgal ve kuşatmaya nasıl evrildiğine tanık olmaktadır. Benzeri bugün Venezuela'ya uygulanmak istenmektedir. Doğanın tahribatı ve sömürüsü de benzer tempoda devam etmektedir. "Yenilenebilirlik ve sürdürülebilirlik" adı altında "doğanın koruması" gibi kavramların dilden düşürülmemesinin nedeni doğa tahribatının üstünü örtmektir.

Egemen sınıflar kâr mârjlarını yükseltmenin, üretim sürecindeki niceliksel yatırımlarını artırmak olarak görmektedir. Nitekim bu süreç şimdiden devasa işsizler ordusu yaratmaya başlamıştır. Enerjiye artan bağımlılık ise karşımızda durmaktadır. Emperyalizm bu nedenlerden dolayı bölgesel savaşları ateşleyecek ve doğanın tahribatına hız kesmeden devam edecektir.

Bu gelişmeler ışığında, çevre ve ekolojik mücadeleler önem arz etmektedir. Doğanın tahribatı ve sömürüsü, Çok Uluslu Şirketler ve onların yerli uşakları eliyle gerçekleşmektedir. Dolayısıyla anti emperyalist mücadele hattı daha fazla ele aldığımız ve örgütlediğimiz bir alan olmak zorundadır. Anti emperyalist mücadele hattı bugün dünya üzerinde başta Filistin direnişi olmak üzere tedericen ivmelenmektedir. Mücadele ve direniş, kitlelerin üzerindeki ölü toprağın atılmasını da koşullandıracaktır.

DÜZENİN SINIRLARI VE DÜZENSİZLİĞİN SÜREKLİLİĞİ!

I Kaos" eski Yunanca kökenli, her şeyin başlangıcındaki ilk karmaşa ve boşluğu tanımlamak için kullanılan bir kelimedir. Günlük hayatta da karmaşa, rastgele durumlar ve dağınıklığı ifade etmek için kullanılır, kökeni ise çok eskilere dayanmaktadır.

Antik Çağ'da insanlar, her şeyin temelini hiçliğe ve karmaşaya dayandırmaktaydı. Hiçliğin olduğu yerde aynı zamanda bir karmaşa tanımı yapmak, bir çeşit bilinmezlik durumunu veya izah getirilebilir bir yorumun olmayışını ifade etmektedir. Yani felsefi açıdan bir kaçış yoludur, antik topluma göre başlangıç hiçlik ve karmaşadır, sorgulanmaya değer değildir, günümüzle de alakasızdır. Dolayısıyla herhangi bir yoruma ihtiyacı da yoktur.

Elbette konu olan dönem için, bu mazur görülebilecek bir yaklaşımdır. Her şeyin başlangıcına bir izahat getirmek için ne bir olanak vardır ne de bilgi yönünden yeterli varsayımlar türetebilecek bir birikim mevcuttur. Dolayısıyla bilinemez olanı hiçlik veya kaos olarak tanımlamanın dışında bir yorum, o dönem için beklenemez. Ancak esas sorun, kaos sonrası ne olduğudur, kaos başlamış ve bitmiş midir? Etrafta görünen her şey kaostan türediyse, kaosun kendisi

yerini düzene mi bırakmıştır? Bunun cevabını yine antik dönemde şu şekilde vermişlerdir: Evet, başlangıç kaostur; ancak zamanla yerini düzene bırakmıştır. Bu düzeni ise kozmos olarak tanımlamışlardır.

"Kozmos" kelimesi, hem düzen hem de evreni tanımlamak için kullanılmıştır, bugün ise yalnızca evren tanımı için kullanılmaktadır. Bildiğimiz bütün dinler, evrene dair yorum getirme çabasında olan tüm mistik yaklaşımlar, evrene baktığı zaman kozmosu, yani düzeni görür. Bir yıldız her gün doğudan batıya hareketini tamamlar, geceleri kaybolur ve yerini daha küçük, parlayan bir cisim alır, daha uzaklarda ise sonsuz sayıda ışık kümeleri gökyüzünü süsler. Gökyüzünde nesiller boyu görülen ve sonraki nesillere aktarılan görüntü budur. Dolayısıyla bir düzenden bahsetmek mümkün görünmektedir; çünkü bu davranış nesiller boyu devam etmektedir. Zaman zaman gökyüzünden yeryüzüne doğru ateşler içindeki taş parçaları yağabilmektedir; ancak bu bir istisnadır ve göz ardı edilebilir ya da mistik bir kuram içerisinde kolayca izah edilebilir, yine de düzenin kendisine aykırı bir durum değildir. Yine yeryüzü için de bu durum geçerlidir, çoğunlukla mevsimler uzun süreler çeşitli bölge-

lerde aynı biçimde belirir, dağlar aynı biçimde varlığını sürdürür, denizler hep aynı yerindedir. Dolayısıyla bu biçimde bir düzenden bahsediyorsak böylesi bir düzen ancak ilahi olabilir, bu düzeni bozan istisnalarda ilahi olarak bizlere gönderilen işaretlerden ibarettir. Görüldüğü gibi, bir düzen tanımlaması yapmak da işleri oldukça kolaylaştırmaktadır. Yani başlangıca kaos diyerek yapılan felsefi manevra nasıl ki yorum yapmaktan kaçınma olanağı yaratıyorsa, sonrasında ayrıksı bir düzen ya da kozmos tanımı yapmak da bir o kadar insanı düşünsel bir huzura kavuşturmaktadır. Ancak, gerçekler ve tabiatın davranışı, bu huzuru kısa süre içinde kaçırmakta ve kendisini göz ardı edilemeyecek biçimde açığa vurmaktadır. Bu anlayışa karşı duran özellikle fizik biliminde var olan kimi kanunlar, biyoloji alanındaki teoriler ile karşı karşıya getirilerek, düzen ve ahenk teorileri desteklenmeye çalışılmaktadır. Örneğin, termodinamik yasalarının bir sonucu olarak ortaya çıkan, evrende ilerlemenin yönünün, toplamda daha fazla düzensizlik olması gerektiği ilkesi ile evrim teorisi arasında çelişki olduğu ortaya atılmaktadır. Ancak burada göz ardı edilen, düzen ve düzensizlik arasındaki ilişkidir. Yani, metafizik yöntemlerde olduğu gibi, a

ve b birbirinin zıttı ise; ya a durumu vardır ya da b durumu vardır, ikisi bir arada var olamaz gibi bir yaklaşım gerçek hayatta karşılık bulmamaktadır. Aslında birbiri ile zıtlık oluşturan a ve b, çoğu zaman birlikte vardır, birbiri ile aynı kaynağı paylaşır ve özdeşidir. Aralarında çoğu zaman bir eşitsizlik ve simetri kırılması gözlemlenebilir, ancak bu iki zıt olgunun yan yana ve iç içe bulunabileceği gerçeğini değiştirmez. Ayrıca bu iki zıt olgu arasında her zaman mücadele de vardır, eşitsiz yapıları bunun örneğidir. Bu zıtlığın başka yönlerine biraz sonra yeniden değineceğiz.

KAOS VE KOZMOS, BİRBİRİNDEN AYRI OLGULAR MIDIR?

Bugün hâlâ kaos ve kozmos tartışması devam etmektedir. Bir düzen varsa ve karmaşa ile bir bağı kalmamışsa, o zaman tabiatın davranışı determinist bir hal almıştır. Yani, ne olduğu ve neticede ne olacağı gizli kurallar ile belirlidir. Bu durum, eğer Güneş'e dair tek bilginiz, her sabah belirip akşam kaybolması ile sınırlıysa, günlük yaşam ile bir ölçüde uyumludur da. Ancak değişimin ne ölçüde ve ne derece geliştiği, bize ne biçimde yansıdığı konusuysa günlük deneyimi alt üst edecek niteliktedir.

İlk olgu, evrenin determinist kurallar parantezine alınamayacağıdır. Şöyle ifade etmek gerekirse, oluşturulan bilimsel kuramlar ve yasalar dahil, değişmez ve geliştirilemez değildir. Bu ilkeler, yalnızca gerçeğin verili bir zamanda bize yansıyan durumunu ifade etmek için kullanılan bir soyutlamadır. Örneğin, uzay boşluğundaki iki cisim arasında kütleleri dolayısıyla bir doğrudan etkileşim vardır ilkesi, bir dönem için kullanışlı olabilir ve bir ilke olarak anılabilir. Çünkü gözlemler ile uyumludur, aynı zamanda birçok soruya cevap olabilmektedir, kendisine kullanım alanı da bulabilmektedir. Ancak zaman içerisinde bu ilke bir biçimde değişir, yeni sorulara cevap olamaz ve yeni gözlemlerle uyumsuz bir hal alabilir, kütleli iki cisim arasında etkileşim oluşur kısmı doğrulanır ve doğrudan etkileşim kısmı değişime uğrayabilir. Yani iki gezegen arasında veya bir yıldız ve bir gezegen arasında kütleleri sebebi ile bir etkileşim vardır. Ancak buradaki etkileşimin kaynağı, kütlenin uzay zaman dokusunda oluşturduğu etkinin kendisidir. Kütle büyüdükçe, uzay-zaman dokusunda daha geniş ve büyük etkilere yol açar, dolayısı ile bu etkilerin gözlemlenmesi de kolaylaşır. Ancak bir insan ve bir kedi arasında bu denli bir etkileşim görünmesi veya bu etkileşim sebebi ile görünür bir davranış açığa çıkması mümkün değildir. Yani bir bilimsel kural, evrensel geçerliliğe sahip olmayabilir ya da sonsuza kadar aynı biçimde tanımlanacak diye bir durum da yoktur. İşte bu durum, tam olarak evrende kaostan ayrık bir kozmos tanımının neden yapılamayacağına işaret eder.

DÜZEN VE DÜZENSİZLİĞİN BELİRSİZ SINIRLARI

Evrende düzen ve düzensizlik iç içedir, çoğu zaman hangisinin sonuç veya hangisinin neden olduğu, nerede başlayıp nerede bittiği kesin sınırlar ile tanımlanamaz. Bunu anlayabilmemiz için ise başlangıç ve son kavramlarından ne anladığımızı ortaya koymamız gerekmektedir. Bugün için, hiçbir olguyu bilinmezliğin sınırları içerisinde hapsedemeyeceğimizi biliyoruz. Dolayısıyla hiçlik kavramı gibi bir kavrama ihtiyacımız yoktur, çeşitli varsayımlar üretebilmek için yeterli verimiz mevcuttur. Hiçliğe yer olmadığı gibi, evrenimizde yönün aslında varsayıldığı gibi bir düzen yönünde ilerlemediği, aksine düzensizliğin her zaman artarak ilerlediği de bilinmektedir.

Düzen ve düzensizliği anlamak için evrenimizde cisimler arası temel etkileşimleri anlamamız gerekmektedir. Fizikte, kütle ve enerjinin aslında eş değer ifadeler olduğunu biliyoruz. Yani kütlelerini bildiğimiz bir cismin enerjisini, enerjisini bildiğimiz bir ortamın kütlelerini de doğal olarak bilmiş oluyoruz. Ancak kütle ve enerjinin, aynı zamanda bulunduğu ortam ile sürekli alışveriş içerisinde olduğunu da biliyoruz. Madde veya enerji alışverişi, bulunduğumuz ortamda zorunlu olarak gerçekleşmektedir. Dolayısıyla bu alışverişin sürekli düzensizlik yaratması gerektiğini de bekleriz. Durum gerçekte bunun da ötesindedir. Düzensizlik yaratan tek olgu bu alışverişin sürekliliği değildir. Bu alışveriş geçici düzenli durumlar ve denge de oluşturabilir. Ancak termodinamik yasalarına göre bu düzen ve denge durumu geçicidir, daha büyük ölçekli düzensizlikler için bir adımdır yalnızca. Bir sistem, dış çevre ile hem madde hem de enerji alışverişi olmasa bile, o sistem içerisindeki düzensizlik sürekli olarak artar. Yani izole bir sistem oluşturulsa ki gerçek evrende saf izole sistemler oluşması oldukça zordur, yine de oluşsa dahi bu sistem içerisindeki düzensizlik artmak zorundadır.

Bu düzensizliğin ölçütü, entropidir. Entropi, aslında düzensizleşmeyi, dönüşümü, tüketme eğilimini ifade eder. Termodinamik yasalarına göre, evrende entropi sürekli artan bir eğilimle gelişmek zorundadır.

Bunu şöyle bir örnekle ifade edelim: Evrenimizin ortalama sıcaklığı sürekli olarak azalan bir eğilim göstermektedir. Bugün için evrenin ortalama sıcaklığı -270,4 °C olarak ölçülmektedir. Bu sıcaklık, mümkün olan en düşük sıcaklığa yani -273.15°C oldukça yakın bir değerdir. -273.15°C sıcaklık yani bir diğer ifade ile, 0 Kelvin derecesinde bir sıcaklık, artık molekül faaliyetlerinin dahi durma noktasına geldiği, ısı ölümünün gerçekleştiği, hareket ve iş potansiyelinin yani bir molekülün kinetik enerjisinin sıfırlandığı derecedir. Bu noktada artık, entropinin alacağı değer de sıfırdır. Evren bu konuma yani artık içerisinde iş ya da hareket olmamasını sağlayacak duruma doğru ilerler, bunun içinde kendi içerisinde var olan tüm işleri tüketmek ister. Yani entropi, aslında en düşük alabileceği değeri alana kadar, sürekli artarak ilerleyecektir. Bunun sebebi ise basittir, bir sistem her zaman en az iş yapacağı ortamı sağlamak için çabalar. Eğer bir izole sistem bu şekilde davranıyor ve iç

entropisi sürekli olarak artarak devam ediyorsa, bildiğimiz en büyük doğal izole sistem de evrenin kendisi ise, şunu söyleyebiliriz ki evrenin sürekli olarak entropisi artmaya devam edecektir. Bu insanların günlük yaşamdaki sürekli dinlenme arayışından farklı olarak şu biçimde cereyan eder: Dalda asılı duran bir elma, dal ile bağlantısı kesildiği anda kendisine etki eden en büyük kuvvete doğru yani kütleçekim sebebi ile yere doğru hareket edecektir. Havada durmak için ya da dala geri dönmek için kendiliğinden bir enerji harcamayacaktır. Bir taşı fırlattığımızda, sürekli olarak uyguladığımız kuvvetin miktarına göre, değişen mesafelerde, ama nihayetinde zorunlu olarak geri yere düşme eğiliminde olacaktır. Aynı durum, entropi için de geçerlidir. Geçici düzenli durumlar oluşsa da sürekli olarak entropi kendisini dayatacaktır. Bir bardak kırıldığında, parçalarını bir araya getirerek onu yeniden su tutacak bir forma dönüştürebilir, yani entropiyi azaltabilirsiniz. Ama nihayetinde başlangıçtaki durumuna dönemeyecek ve daha büyük değerli bir entropik süreci sonsuza kadar engellemiş olamayacaksınız. Eninde sonunda, o bardak ömrünü tamamlayacaktır.

Güneş'te şu anda entropi hızla artmaktadır. Sürekli olarak içerisindeki hafif element atomlarından görece daha ağır element oluşturma yani füzyon süreçlerinden dolayı, evrene ısı ve radyasyon yaymaktadır. Ancak Güneş'in düzensizliği, yeryüzünde bir düzen oluşturmaktadır. Ondandır yayılan ısı ve ışık sayesinde, yeryüzünde yaşama elverişli koşullar oluşmaktadır. Bir bitki, güneşin entropisi sebebi ile yayılan ışığı alarak işe dönüştürmektedir, kendi entropisini azaltmaktadır. Ancak bu, toplam entropide görülen artışın yanında bir hiçtir, yani entropiden doğan geçici düzen, toplamda entropinin artışını engelleyememektedir. Şöyle ki patlamaya yüz tutmuş, lav çıkışı yeni başlamış bir yanardağın içerisinde ortaya çıkan lav ile kısa süreliğine ısınmanız gibi kısa bir düzen durumu, yanardağ patladıktan sonraki düzensizlik ile boy ölçüşemeyecektir.

DÜZENİN OLDUĞU YERDE DAHA BÜYÜK BİR DÜZENSİZLİK VARDIR

Yukarıda bahsettiğimiz birbiri ile zıt durumda olan a ve b durumlarının arasında bir simetri bulunmamasının sebebi, aslında var olma gerekçeleri ile aynıdır. Normal şartlarda bir sanal pozitron ve bir sanal elektron, aralarında

hiçbir doğal engel olmaması halinde birbirini hemen yok edecektir, yani hiç var olamayacaktır. Ancak saniyeden milyarlarca kat daha küçük bir zaman diliminde bu sanal parçacık havuzu içerisinde bir dış müdahale gerçekleşmesi, bir doğal bariyer eklenmesi halinde bu parçacıklar birbirini yok edemeyecek ve gerçekten var olacaklardır. Yeniden bir araya gelen bu gerçek zıt parçacıklar parçacıklar birbirini yok edecektir, ancak aralarındaki çelişkinin cereyan etmesine müsaade etmeyecek mesafe gibi koşullar altında var olmaya devam edeceklerdir. Bu demektir ki a ve b birlikte oluşur, yok olmaları ise yine birbirini yok etmelerine bağlı olacaktır.

Toplumsal yaşamdan yola çıkarak benzetmeler yapma olanağımız zordur; çünkü bilincin tabiata müdahalesi sonucu düzen görüntüsü daha kolaylıkla oluşabilmektedir. Ancak bu "düzenler" de geçicidir, kendi iç çelişkileri vardır ve düzenin kendisi de çelişkilerini sürdüremeyecek duruma yani artan bir entropik eğriye sahip olacaktır. Kendi içinde zıtlıklar, eşitsiz bir gelişim serinde olsalar dahi, var olmaya devam edecektir. Nihayetinde bu çelişkinin çözümü yani entropi kendisini dayatacaktır. Bu çelişkinin çözümü ise, yeni çelişkilere yol açacaktır. Ta ki a ve b faktörlerinin ikisi birden ortadan kaldırılana kadar. Bugünkü düzende proletarya ve burjuvazi, mevcut düzenin iki birbiri ile temelden çelişkileri bulunan taraflardır. Onlar arasındaki çelişki ancak iki tarafın da yok olması ile sona erebilecektir. Bu çelişkinin seyri, kimi zaman görece düzenli, kimi zaman daha düzensiz bir hal alabilir. Ancak çelişkinin yok olması düzensizliğin artması ile yani çatışmanın artması ile mümkün olabilecektir. Bir elma, iç çelişkileri sebebi ile her zaman çürüme ve yok olma eğilimi gösterecektir. Bu çelişkiler her zaman bir düzen ve simetri içinde olamayacaktır, yani elma varlığını sonsuza dek sürdüremeyecektir. Bir gün çürüyerek, entropisini artırarak daldan düşmek zorundadır. Aynı durum evrenin entropisi için de geçerlidir. Evrenin iç çelişkilerinin ortadan kalkıp hareketsiz bir duruma erişmesinin yolu, daha fazla kaostur.

Dolayısıyla evrende ve hayatın toplum dışındaki alanlarında bir düzen veya düzensizlik arayışı, toplumsal yaşama fayda sağlayabilecek bir arayış değildir. Düzen ve düzensizlik hep iç içe olmaya devam edecektir. Sonsuz ihtişam veya sürekli düzen, evrenin yapısı ile uyumlu değildir.

Tutsak FHKC Genel Sekreteri Ahmed Sa'adat'a işkence

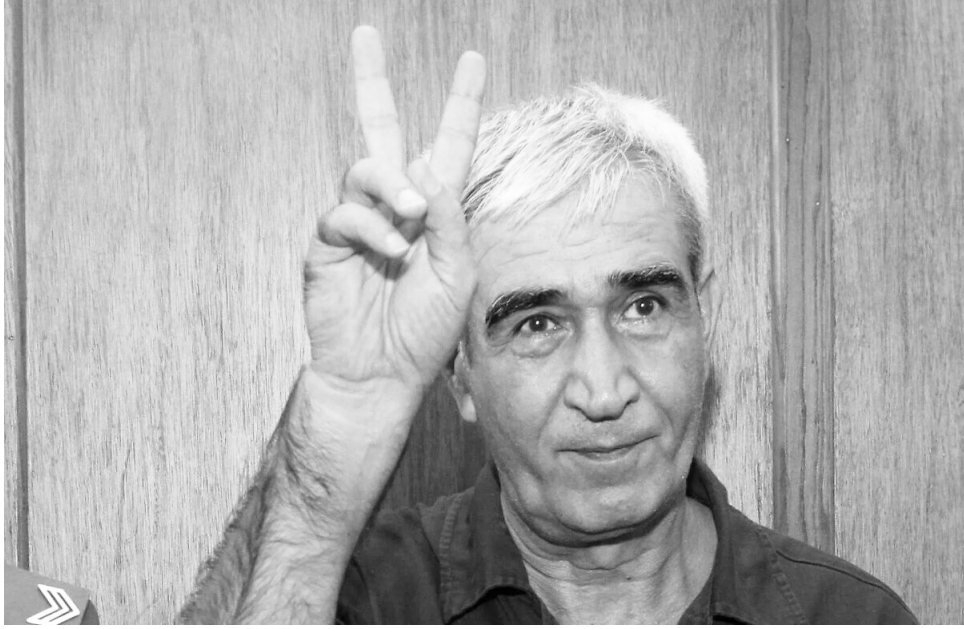
Esirler Medya Ofisi, tutsak Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri Ahmed Sa'adat'ın kısa süre önce Megiddo* (Majdo) Hapishanesindeki tecrit koşuşundan, aynı hapishanede bulunan ganot tipi** tecrit hücrelerine sürüldüğünü ve burada defalarca fiziksel ve psikolojik saldırıya maruz kaldığını bildirdi.

Esirler Bilgi Bürosu'na göre, 72 yaşındaki Sa'adat, geldiği anda Siyonist baskı birimleri*** tarafından ağır fiziksel işkenceye maruz kaldı.

Tanıklıklara göre; Sa'adat, Megiddo Hapishanesinde hücrelerine defalarca baskınlar düzenlendi ve aşağılayıcı aramalara maruz kaldı, sağlığı önemli ölçüde kötüleşti ve kilosu belirgin şekilde düştü. Ayrıca, sembolü ve statüsünü hedef alan bir misilleme politikasının parçası olarak birkaç kez doğrudan fiziksel saldırıya maruz kaldı.

Ailesi ayrıca, Sa'adat'ın daha önce bir cilt hastalığı (uyuz) geçirdiğini ve geçen

mart ayında Rimon Hapishanesinden Megiddo Hapishanesine nakledilirken



saldırıya uğradığını ve saatlerce hapishane avlusunda kelepçeli ve başı örtülü olarak tutulduğunu belgeledi.

Esirler Medya Ofisi, Komutan Sa'adat'ın maruz kaldığı muamelenin tam bir suç

ve uluslararası insani hukuk ile Cenevre Sözleşmeleri'nin açık bir ihlali olduğunu

açıkladı ve bu muamelenin, işgalcilerin "resmî" bir örtü altında hapishanelerdeki ulusal hareketin sembollerini yavaş yavaş ortadan kaldırma niyetini yansıttığını belirtti.

Büro, işgalci hapishane idaresini Sa'adat'ın hayatı ve güvenliğinden tamamen sorumlu tuttu; Kızıl Haç ve uluslararası insan hakları örgütlerini bu ihlalleri durdurmak, tecridini sona erdirmek ve onu serbest bırakmak için derhal müdahale etmeye çağırdı.

* Megiddo Hapishanesi; orta-yüksek güvenliklidir. Siyasî tutsaklar ve uzun süreli hükümlülerin bulunduğu hapishanede hem toplu koşuşlar hem de tecrit/ganot hücreleri bulunmaktadır.

** Ganot tipi; birçok hapishanede yer alan tek kişilik, havalandırması olmayan tecrit hücreleridir. Burada tutulmuş olan Filistinliler ganot tipi hücreleri şu sözlerle anlatıyor: "Sana öyle geliyor ki ganot bir hücre değil, bir mezar. Zamanı hissetmiyorsun, tek düşünebildiğin nefes almak oluyor."

*** Baskı birimleri; psikolojik şiddet, fiziksel şiddet için özel eğitim almış gardiyanlardan oluşmaktadır.



Ali Yılmaz (Parti Üyesi): 1956 yılında Bingöl'ün Kiğı ilçesi Okçıyan köyünde doğdu. Yoksulluk içinde büyüyen Ali Yılmaz'ın devrimci düşüncelerle tanışması uzun sürmedi. Genç yaşta Proletarya Partisinin düşüncelerini benimseyerek mücadeleye atıldı. İstanbul'un Anadolu Yakasında fabrika örgütlenme komitesinde faaliyet yürüttü. Birçok askerî eyleme imzasını atan Ali Yılmaz, İbrahim Kaypakaya'nın katledilmesinde büyük rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı Yaşar Değerli'nin arabasına bomba koyma eyleminde görev aldı.

Halk Ordusunun İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olarak faaliyetlerini sürdürdü. 30 Kasım 1978'de yine faaliyet yürüttüğü semtlerden Gülsuyu'nda kendi imal ettiği bir bombanın kaza sonucu patlaması üzerine yaralanarak polisin eline geçti. Yaralı bir şekilde işkenceye alınan Ali Yılmaz halka ve devrime olan inancıyla işkencecilere kök söktürdü. Ali Yılmaz 13 Aralık 1978'de işkencede katledildi.

Mustafa Şişman (Parti İleri Militanı): Mustafa Şişman 15 Aralık 1978'de Pro-

letarya Partisinin yürüttüğü "MHP, ÜGD Kapatılsın, MİT Kontrgerilla Dağıtılsın" kampanyasının afişlerini astığı sırada İstanbul Mithatpaşa'da fabrika bekçisi bir faşistin silahlı saldırısıyla katledildi.

Raci Yılmaz (Parti Üyesi): Raci Yılmaz, Samsun'un Çarşamba ilçesinde 1956 yılında doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinde öğrenciyken Proletarya Partisiyle tanıştı, kısa sürede gençlik faaliyetinde en ön saflarda yerini aldı. İstanbul Askerî Komitesinde görev yaptı. Devletin korkulu rüyası haline gelmişti. Devlet onun için "İkinci İbrahim" di-yordu. Parti içinde çıkan tüm hiziplere karşı tutarlı, ilkeli mücadele yürüttü. Faşizmin en ağır koşullarında dahi ideolojik-siyasî mücadeleyi asla bırakmadı. Ancak 6 Aralık 1980'de Harbiye'deki Çimen Sokak'ta bulunan evde polisle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Mehmet Ali Polat (Parti Militanı): 1950 yılında doğan Mehmet Ali Polat, 6 Aralık 1980 tarihinde Kırklareli'nde polis tarafından katledildi.

HÜLÜKUŞAĞI ŞEHİTLERİ

Aynı gerilla biriminde yer alan Erdoğan Tekin ve Veysel Uyar, 1981'in 5 Aralık günü Hülukuşağı köyünde bir evde ko-

nakladılar. İhbar sonucu bulundukları köy çembere alındı. Çemberi fark eden gerillalar, hiçbir paniğe kapılmadan silahlarına sarıldılar ve ilk ateşte başçavuş ve iki er art arda yere yığıldı. TC güçleri beklemedikleri bu saldırı karşısında çil yavrusu gibi dağıldı. İlerlemeye devam eden Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin TC güçlerinin pususuyla karşılaştılar. Askerlerin yayılım ateşi sonucu 5 Aralık 1981 tarihinde Ovacık'a bağlı Hülukuşağı köyünde **Parti Militanı Erdoğan Tekin** ve **Parti Üyesi Veysel Uyar** Parti şiarlarını haykırarak ölümsüzleştiler.

İbrahim Kır (Parti Militanı): Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Yazıören köyünde doğan İbrahim Kır, ilkokulu köyünde bitirdikten sonra ekonomik nedenlerden dolayı daha fazla okuyamadı. Çalışmak için gittiği İstanbul Kazlıçeşme'de 1975'te işçilik yapmaya başladı. Devrimci düşüncelerle burada tanışan İbrahim Kır, işçiler arasında örgütlenme faaliyetleri sürdürdü. Aralık 1980'de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra İbrahim Kır'dan hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceci katiller çareyi onu katletmekte buldular.

Abdurrahman Meral (Parti Militanı): Abdurrahman Meral, yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle Aralık 1993'te yaşamını yitirdi.

POZVENG ŞEHİTLERİ

13 Aralık 1993 tarihinde faşist TC'nin katliam listesine bir yenisi daha eklendi. Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Pozveng köyünde meydana gelen çatışmada havanın kötü olmasından dolayı köye girmek zorunda kalan gerillalardan **Parti Aday Üyesi Bekir Kürşat Önay**, **Parti Militanı Fevzi Koç** ile **Parti ileri militanları Hacı Mustafa Aslan ve Deniz San** ölümsüzleşti. Ayrıca 12 yaşındaki **Nuray Laço** ve 11 yaşındaki **Halil Laço** kardeşler de TC'nin, gerilla-sivil ayrımı yapmadan sürdürdüğü hava bombardımanında katledildi. Proletarya Partisi daha sonra yaptığı açıklamada Laço kardeşleri devrim şehidi olarak sahiplendiklerini açıkladı. Bu çatışmada TC askerleri de üç kayıp ve onlarca yaralı vermiştir.

İbrahim Karatepe (Parti Taraftarı): İbrahim Karatepe 5 Ağustos 2015'te Yunanistan'da geçirdiği trafik kazasında ağır yaralandı. Aynı kazada kızı Ceren Karatepe'yi kaybeden İbrahim Karatepe, 4 aydan uzun süren yaşam mücadelesinin ardından 12 Aralık 2015'te hayatını kaybetti. Karatepe, İsviçre Türkiye İşçiler Federasyonu (İTİF) kurucu üyeliği, Yönetim Kurulu üyeliği ve başkanlığı, ATİK Genel Konsey üyeliği ve Denetim Kurulu üyeliği gibi birçok görev üstlendi.

PROLETARYA PARTİSİ, HKGO'NUN 25. KURULUŞ YILINI KUTLADI

Proletarya Partisi, internet sitesinden yayımladığı bir açıklamayla Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun 25. kuruluş yılını kutladı.

Açıklamada Hindistan'daki süren Halk Savaşını sahiplenme ve dayanışma çağrısında bulunuldu. Açıklamada ayrıca gerici Hint devletinin Kagar Operasyonu kapsamında özellikle Maoistlere ve yerli halka yönelik saldırılarına yer verildi.

“Şan Olsun 25. Kuruluş Yılında Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Önderliğinde Savaşan Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'na (PLGA)” başlıklı açıklamanın tamamı şöyle:

“Bir Halkın Ordusu Yoksa Hiçbir Şey Yoktur” (Mao Zedong)

“Hindistan'da Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinin öncü ve örgütlü gücü HKP (Maoist) önderliğinde savaşan Halk Kurtuluş Gerilla Ordusunun (HKGO) 25. kuruluş yılını kutluyoruz.

“HKP (Maoist) Merkez Komitesi'ne, Partinin kadro, üye ve militanlarına, mücadelenin silahlı gücü HKGO'nun komutan ve savaşçılarına, Hindistan işçi sınıfı ve yoksul köylülerine, tüm emekçi kitlelerine HKGO'nun 25. kuruluş yılı vesilesiyle komünist selamlarımızı iletiyoruz.

“2 Aralık 2000 yılında kurulan ancak temelleri Çaru Mazumdar yoldaş tarafından atılan Halk Savaşı mücadelesi içinde HKGO saflarında savaşırken, devrimi canları ve kanlarıyla besleyen ölümsüz yoldaşların önünde saygıyla eğiliyoruz!

“Hindistan'daki Demokratik Halk Devrimi mücadelesi zorlu bir süreçten geçmektedir. Bir yandan Hint egemen sınıfları ve sırtını yasladıkları emperyalist efendileri tarafından HKP (Maoist) ve onun önderliğindeki HKGO'ya yönelik Kagar Operasyonu; diğer yandan Sonu ve Satish adlı hainler gibi içeriden boy veren düşmanlar aracılığıyla Demokratik

Halk Devrimi ve Halk Savaşına yönelik tasfiye saldırıları gerçekleştirilmektedir. Hiçbir devrim yoktur ki tek düze bir seyir izleyerek, kayıplar almadan, yenilgiler yaşamadan zafere ilerlesin. Hindistan devrim mücadelesi de şu anda böyle bir aşamayı yaşamaktadır. Bu Hindistan devrim mücadelesine özgü bir durum değildir. Emperyalist-kapitalist sistem, bitmek bilmez bir kriz içinde debelendikçe, dünyanın dört bir yanında ulusal hareketler-devrimci ve komünistler önderliğinde sürdürülen ve isyanın örgütlendiği en ileri mevziler olan silahlı mücadeleleri hem fiili hem de ideolojik olarak tasfiye etme uğraşı

önderliğindeki HKGO, düşmanın Kagar Operasyonlarına karşı direniş çizgisinden taviz vermezken son bir yıl içinde başta Parti Genel Sekreteri Basavaraj ve HKGO Komutanı Hidma yoldaş olmak üzere 8 MK üyesi ile 300'e yakın Parti üyesi, HKGO savaşçı ve komutanı ölümsüzleşmiştir. Aynı zamanda HKGO tarafından gerçekleştirilen eylemlerde 116 düşman askeri ve polisi imha edilmiştir. Ölümsüzleşen yoldaşlar ve HKGO'nun eylem çizgisi, Kagar Operasyonlarına karşı barikat olurken, aynı zamanda teslimiyet içindeki hainlerin bilincine sıkılan bir kurşun olmuştur. Bu eylem çizgisi, gıdasını Marksizm-Leni-

de oluşturulan bir mirasın ateşinde yıkanmış ve çelikleşmiştir.

“Gelir dağılımındaki eşitsizliğin korkunç boyutlarda olduğu, sömürünün en vahşi biçimde uygulandığı, yoksulluğun, açlığın ve yoksunluğun, geri bırakılmışlığın en koyu haliyle yaşandığı Hindistan'da Halk Savaşını zorunlu olarak yaratan koşullar var oldukça HKGO da zaferin teminatı olarak var olacaktır. Bunu ortadan kaldırmaya hiçbir güç yetmeyecektir. Ne Kagar Operasyonları ne içerden boy veren hainler HKP (Maoist)'i ve onun önderliğindeki HKGO'yu yenebilecektir. Geçici zafer sarhoşlukları nafiledir. Hindistan'da gerici egemen sınıflar kaybedecek, Halk Savaşı kazanacak!

“HKGO'nun 25. yılını kutlarken aynı zamanda Kagar Operasyonu ve hainlerin saldırılarına karşı yürütülen Halk Savaşı mücadelesine daha fazla yönümüzü dönme ve dayanışmayı büyütme göreviyle karşı karşıyayız. HKP (Maoist) tarafından HKGO'nun kuruluş yılı kapsamında 2-8 Aralık tarihleri arasında “Partiyi, HKGO'yu, kitle örgütlerini ve devrimci hareketi karşı devrimci ‘Kagar’ savaşından koruyalım!” şiarıyla gerçekleştirilecek olan kampanyayı

sahiplenelim, destek olalım. Bu çerçevede Hindistan'daki Halk Savaşını sahiplenme, Kagar Operasyonuna ve tasfiyeci saldırılara karşı mücadeleyi ve dayanışmayı büyütme amacıyla eylem ve etkinlikler gerçekleştirelim. Mücadele yürüttüğümüz her alanda bu görevi yerine getirmek enternasyonal görevimizdir. Bu görevimizin bilincinde olarak HKGO'nun 25. kuruluş yılını bir kez daha kutluyoruz.

“Yaşasın HKP (Maoist) ve önderliğindeki Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Kasım 2025”



içindedir. Kagar Operasyonu ve hain Sonu-Satish öncülüğündeki içeriden gelişen tasfiyecilik saldırıları da bu planın parçaları olarak hayat bulmaktadır. Çünkü egemenler biliyorlar ki silahlı mücadele kitleler içinde gelişip kök saldıkça kendi saltanatlarının sonu yaklaşıyor demektir. Bu nedenle bir yandan Komünist Parti imha edilmeye çalışılırken diğer yandan kitleleri ezme politikaları da bu saldırıların bir başka ayağını oluşturmaktadır. Öncüsüz ve önderliksiz bir kitle ile kitlesiz bir parti, işte ‘Kagar Operasyonu’ ile hedeflenen budur. Elbette bu saldırılar HKP (Maoist) önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı mücadelesinde ağır yaralar almıştır. Ancak HKP (Maoist) ve onun önderliğindeki HKGO bu yaraları saracaktır. Buna inancımızı pekiştiren, yoldaşlarımızın 53 yıldır komünizm bayrağını bir an olsun yere düşürmeyen ideolojik-politik hattı ve kızıl savaş çizgisidir. HKP (Maoist) ve

nizm-Maoizmden almakta ve her türlü düşman saldırısının panzehri olmaktadır. Kayıplar geçicidir, Halk Savaşının zaferi mutlaktır. HKP (Maoist)'li yoldaşlar MLM'ye daha sıkı sarıldıkça, kitlelerle daha fazla bütünleştikçe doğru politik ve askerî çizgi ile kayıpları telafi edecek, kaybedilen mevzileri tekrar kazanacak, tasfiyecilere karşı güçlü bir barikat oluşturarak kitlelerin bilincini bulandırmalarına izin vermeyecektir. Buna inancımız tamdır.

“Yoldaşlar,

“HKGO, HKP (Maoist) önderliğinde emperyalizme ve onun Hindistanlı yerli uşakları komprador kapitalist ve feodal toprak ağalarına karşı örgütlenen devrimci savaşın en önemli aracı olarak ortaya çıkmıştır. Hindistan devriminin yolu olan Halk Savaşı çizgisi içinde doğmuş, Çaru Mazumdar önderliğinde

PARTİZAN, KOMUTAN HİDMA VE MAOİST ŞEHİTLERİ ANDI

1 5 Kasım'da şehit düşen HKP (Maoist) Merkez Komite Üyesi Madvi Hidma ve altı Maoist şehit Partizan tarafından İstanbul'da anıldı.

Anma etkinliğinin yapıldığı salonda HKP (Maoist)'in şehit düşen Genel Sekreteri Basavaraj, Komutan Hidma ile Sudhakar, Vivek, Vikalp, Renuka, Raje, Bhaskar'ın fotoğrafları yer aldı. "Komutan Hidma ve Halk Savaşçıları Ölümsüzdür", "Kagar Operasyonu Durdurulsun" ve "Stop the Operation Kagar" şiarlı ozalitler asıldı.

Anma etkinliği açılış konuşmasının ardından yapılan saygı duruşuyla başladı. Partizan tarafından yapılan açıklamada şehitler selamlandı. Geric Hint devletin saldırılarının yanı sıra içeriden Sonu ve Satish çetesinin teslimiyet saldırılarına değinilen açıklamada "Ne Kagar Operasyonları ne içerden boy veren hainler HKP (Maoist)'i ve onun önderliğindeki Halk Ordusunu yenebilecektir." denildi.

"HALK SAVAŞININ BÜYÜK KOMUTANI HİDMA"

Açıklamada Hidma için şunlar söylendi: "Hidma, büyük bir komutandı. Dünyada Halk Savaşının geçerliliğini yitirdiğini,

gelişen silah teknolojisi karşısında galip gelemeyeceğini savunanların karşısında dimdik durdu. Hint egemenlerinin en büyük korkularından biri haline gelirken; dünyada Maoizm karşıtı tüm akımlara da ders vermeye devam etti. Sayısız eyleme imza attı, düşmandan sayısız silah ele geçirdi, bin savaşçı "Ölüm Taburu" kurdu. Halk, Hidma'nın gücü; Hidma da onların gücü oldu. O dönemki Halk Savaşının tekrar tekrar başarı elde etmesi işte bu sebeptendi. Hidma'yı halkın yarattığını söylemek hiç de abartı olmaz. Onun gözleri, kulakları, bacakları ve elleri gibi çalıştılar. Onda; köylerini, yaşamlarını, ormanlarını, akarsularını, yani yurtlarını koruyan kahramanı gördüler.

"Hidma yoksul bir Adivasi ailesinin çocuğuydu. Mücadeleci, direnişçi Adivasilerin içinden Hidma gibi binlerce cesur savaşçı çıkmıştır. Adivasilere yönelik on yıllardır süren saldırılar bugün Kagar Operasyonu adı altında yeni bir evreye ulaşmıştır. İş birlikçi Hint egemen sınıfları yabancı sermayeye rant sağlama amacıyla Adivasileri yerinden ederek, katlederek, kadın ve çocuklara tecavüz ederek onları yok etmeye çalışmaktadır. Ve Adivasileri öncüsüz bırakmak için

Maoistleri imha yoluna başvurmaktadır. Fakat tarih göstermektedir ki Adivasiler savaşmanın zorunluluğunu Maoistleri tanımadan önce dahi keşfetmiştir. Onlar savaşın komünist partisi öncülüğünde yürütülmesi gerektiğini bilince çıkarmıştır. Nihayetinde Adivasilerin ve Maoistlerin kanı, can-kan pahasına savundukları toprağa birlikte karışmıştır."

ŞEHİTLER SELAMLANDI

Açıklamada "Geçtiğimiz 11 ayda Kagar Operasyonuna direnirken ülke çapında 320 yoldaş şehit oldu. Şehitler arasında Genel Sekreter Basavaraj'ın da aralarında olduğu 8 Merkez Komitesi üyesi ve çeşitli Eyalet Komitelerinden 15 üye vardı. 25'i İlçe Komitesi üyeleri, 73'ü Bölge Komitelerindendi. 106'sı Parti üyesiydi. 13'ü Halk Ordusu üyesiydi. 33'ü çeşitli kitle örgütlerinin kadroları ve aktivistleriydi." bilgisi verildi.

"Başta Basavaraj ve Hidma olmak üzere Sudhakar, Bhaskar, Vivek, Renuka, Raje, Vikalp yoldaşlar ve ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımızın önünde saygıyla eğiliyoruz. Ayrıca Hindistan hapishanelerinde şu an açlık grevinde olan Manoj, Santosh, Karthik ve diğer tüm

tutsak Maoistleri selamlıyoruz." denilen açıklamada şehitlerin zaferin teminatı olduğu belirtildi.

"KAGAR OPERASYONUNA KARŞI MÜCADELE EDELİM"

Partizan açıklamasının ardından Hindistan'dan Devrimci Öğrenciler Cephesi'nin (RSF) hazırladığı "Kagar Operasyonu: Son Çağrı" belgeseli izletildi.

Belgesel gösteriminin ardından Kagar Operasyonu ile Adivasilere yönelik saldırıların kapsamına değinilen bir konuşma gerçekleştirildi. Türkiye'de ve Hindistan'da iş birlikçi egemen sınıfların halk düşmanı politikalarının benzerliklerine dikkat çekildi. Yabancı sermayeye rant sağlayan devletlerin kendi ülkesinin halkına yıkım, talan, ölümü reva gördüğü belirtildi; bu bakımdan anti emperyalist mücadelenin önemine değinildi.

Anma etkinliğinde Demokratik Haklar Platformu adına yapılan konuşmada Hindistan'da süren Halk Savaşı selamlanarak Maoistlerin mücadelesini sahiplenme çağrısı yapıldı.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20



yenedemokrasi1
yeni_demokrasi3
yenedemokrasigazetesi
yenedemokrasi36.net
yeni_demokrasi
YeniDemokrasiGazetesi
yenedemokrasigazetesi@gmail.com